

Devrimin Alevleri

*Peru Komünist Partisinin Belgeleri

Cihan Yayınları

VIVA LA LUCHA ARMADA!

PARTIDO COMUNISTA DEL PERU 1980 - 1983

Basım Tarihi: Kasım 1985
Sorumlusu: A. Kadir

CIHAN YAYINLARI

İsteme Adresi:

www.partizansivri.net
41 Duisburg 11 Kaiser-Wilhelm Str. 252

B. Almanya

SAYFA

İÇİNDEKİLER

<i>Yayınevinin Önsözü.....</i>	1
<i>TKP/M-L, MK-SB'nin Önsözü.....</i>	3
<i>Mariategui'ye Sahip Çıkalım Ve Partisini İnşa Edelim.....</i>	11
<i>Gerilla Savaşını Geliştirin.....</i>	38
<i>Oy Verme, Halk İktidarını Ele Geçirmek İçin Gerilla Savaşını Yükselt.....</i>	56
<i>Peru'da Karşı Devrimin Yeni Cumhurbaşkanı.....</i>	66
<i>Savaş Ve Diren, Soykırımcı Rejimin Seçimlerini Reddet Ve Sihalı Mücadeleyi Daha da Geliştir.....</i>	77
<i>PKP'den Devrimci Enternasyonalist Hareketin Komitesine Mektuplar.....</i>	82
<i>Papa Devrimci Dalgayı Durdurmayı Başaramadı.....</i>	89
<i>Yoldaş Meche Yenilmiyor.....</i>	96

YAYINEVİNİN ÖNSÖZÜ

Peru Komünist Partisinin uzun iç mücadelelerden geçerek, 1980 yılında başlattığı silahlı mücadele beşinci yılını doldurdu. Bu beş yıl boyunca yükselerek gelişen mücadele Peru toplumunda, tarihinde yaşamadığı önemli değişimler yarattı. Bu değişimin en önemlisi yeni bir siyasi rejimin nüvelerinin eski düzenin bağrında, Halk Savaşı yoluyla yaratılmasıdır. Hiç şüphesiz Peru'daki bu gelişmelerin ve değişimlerin önemi salt Peru'yla sınırlı değildir. Dünyanın dört bir tarafındaki basın ve çeşitli kuruluşların Peru'daki gelişmeleri yakından takip etmeleri ve kendi bakış açıları temelinde yorumlamaları bu gelişmelerin dünya çapındaki yankı ve etkilerini göstermektedir.

Burjuva ve gerici basının Peru'daki bu tarihsel öneme sahip gelişmeleri, emperyalizmin ve gericilğin çıkarları doğrultusunda kamuoyuna sunması, Peru Komünist Partisi ve onun önderliğinde binlerce kadınlı erkekli silahlı yoksul köylüden oluşan Halk Gerilla Ordusu ve yaygınlaşarak süren Halk Savaşı hakkında gerici propaganda yürütmesine, mücadelenin dünyanın ezilen halk kitleleri nezdinde hızla artan prestijini yoketme çabalarına karşın çeşitli ülkelerdeki devrimcilerde önemli görevler düşmektedir. Her şeyden önce PKP önderliğinde sürdürülen bu haklı savaşı desteklemek, onun propagandasını yapmak devrimci bir görevdir.

Bugüne kadar devrimci düşüncelerin yayılması doğrultusunda yayın faaliyetini sürdüren yayinevimiz, bu doğrultudaki faaliyetinin bir halkası olarak TKP/M-L, MK-SB'nin bir önsözünüyle birlikte Peru Komünist Partisinin çeşitli belgelerinden hazırlanmış bu kitabı Türkiyeli okuyuculara sunuyor. Bu kitabı yayınlamakla Türkiyeli okuyuculara PKP'nin görüşlerini bizzat kendi belgelerinden öğrenme imkanı yarattığımız ve devrimci bir görev yerine getirdiğimiz için sevinçliyiz.

CİHAN YAYINLARI

ÖNSÖZ

Bugün dünyanın dört bir yanında halklar ve ezilen uluslar emperyalizme ve sosyal-emperyalizme ve gericiliğe karşı haklı ve çetin bir savaş yürütmektedirler. Halkların ve ezilen ulusların emperyalizme ve gericiliğe karşı sürdürdükleri bu mücadeleler emperyalist, kapitalist ülkelerdeki proleteryanın sosyalist devrim mücadelelerinin önemli bir müttefiki ve proleter dünya devrimi mücadelesi önemli bir bileşenidir. Emperyalist sistemin iç çelişkilerinin ve emperyalizmin eşitsiz gelişme yasasının bir sonucu olarak, günümüzde emperyalist sistem en ağır darbelerini boyunduruk altında tuttuğu yarı-sömürge, bağımlı ülke halklarından yemekte, buralar ikinci dünya savaşından günümüze kadar devrimin fırtına merkezleri olma özelliklerini bugünde sürdürmektedirler.

Halkların ve ezilen ulusların emperyalizme ve gericiliğe karşı sürdürdükleri bu haklı savaşlar günümüzde de, Asya, Afrika, ve Latin Amerika ülkelerinde çeşitli düzeylerde ve çeşitli biçimlerde sürerken, özellikle bunlardan Filipinler, El-Salvador, Afganistan, Kamboçya, Güney Afrika, Nikaragua, Peru ve Orta-Doğuda ve daha bir çok ülkede mücadeleler çok daha gelişmiş durumdadır.

Dünyanın bir avuç "uygar" ulus ile yüz milyonlarca nüfusa sahip ezilen uluslara bölünmüşlüğü, emperyalizmin en karakteristik özelliklerinden biri olarak vurgulayan Lenin, emperyalizm çağında ezilen ulusların mücadelelerini proleter devrim mücadelesinin yedek gücü ve ezilen ulusları da, proleteryanın uluslararası müttefikleri olarak değerlendirir. Mao Zedung yoldaş, Lenin ve Stalin'nin ezilen bağımlı ülkelerdeki halkların ve ezilen ulusların çağımızda oynadıkları devrimci role ilişkin görüşlerini daha da geliştirerek şunları söylemiştir. *"Bu çağda bir sömürge ve yarı-sömürge emperyalizme, yani uluslararası bunjuvaziye ya da uluslararası kapitalizme yöneltilmiş her devrim, artık burjuva demokratik dünya devriminin eski sınıflamasına değil, yeni sınıflamasına girer. Böyle bir devrim artık eski burjuva ya da kapitalist dünya devriminin bir parçası değil, yeni dünya devriminin, proleter sosyalist dünya devriminin bir parçasıdır. Böylece deverimci sömürge ve yarı-sömürgelelere artık dünya kapitalizminin karşı-devrimci cephesinin müttefikleri gözüyle bakılamaz; bunlar dünya sosyalizmin devrimci cephesinin müttefikleri olmuşlardır."* (Mao Cilt.2. Sf. 345)

Nitekim çağımızda ve halen çağın temel özelliklerini geçerliliğini koruduğu günümüzde, emperyalizme karşı proleter dünya devarimi perspektifi ile mücadele eden proletaryanın, bu mücadelesinde en önemli müttefikleri halklar ve ezilen uluslar olduğu gerçeği yüzlerce kez pratik örnekleriyle ispatlanmıştır. Partimiz TKP/M-L bugüne kadar olduğu gibi, bugünde emperyalizme yönelen halkların ve ezilen ulusların devrimci hareketlerini, bunların güdüldükde olsa emperyalizme vurdukları darbeleri her zaman desteklemiş ve bugünde desteklemektedir.

Peru hariç, dünyanın çeşitli ülke ve alanlarında emperyalizme yönelen bu halk hareketlerinin önderliğini küçük burjuva veya burjuva parti ve örgütler çekmekte, hatta bazılarını emperyalisteler birbirlerine karşı kaldıraç olarak kullanmaktadırlar. Ezilen bağımlı ülke halklarının ve ezilen ulusların emperyalizme ve gericilge karşı sürdürdükleri bu haklı ve meşru mücadelelerin önderliğini, uluslararası komünist hareketin ve bu ülkelerdeki komünist örgütlenmelerin içinde bulunduğumuz bu dönemde zayıflıklarından dolayı burjuva ve küçük burjuva önderliklerin çekmesi ve bunların çağımızda devrimi sonuna kadar götürme, sürdürme yeteneğinde olmamaları sonucu, bu tür devrimci hareketlerin emperyalizme yönelimleri güçsüz, darbeleri cılız kalmakta ve en kötüsude bir dizi nedene bağlı olarak şu veya bu süreçte çakılıp kalmaktadırlar. Bu hareketlerin güçlü devrimci potansiyle sahip olmalarına rağmen emperyalist sistem büyük gedikler açamamaları, güçlü devrimci dönüşümleri gerçekleştirememelerin esas nedeni, hareketlere damagasını vuran proleter olmayan önderlikleridir. Mao Zedung yoldaşın; *"emperyalizm çağında küçük burjuvazi ve milli burjuvazi hiç bir gerçek devrime önderlik edemezler"* sözü bu gerçeği dile getirmektedir.

Çağımızda onlarca örneğini dramatik sonuçlarını gözönüne aldığımızda ve bugünde farklı emperyalistlerin ve gericilerin rakiplerine karşı halklara kendilerini kurtarıcı gösterme sahtekarlıklarını dikkate aldığımızda komünist partilerinin bu hareketlerin önderliğini ele geçirmelerinin zorunluluğunu daha açık görürüz. Afganistan'da işgalci Rus Sosyal emperyalistlerine karşı ABD emperyalistlerinin Afgan halkına kendisinin kurtarıcı olarak sunması ve uşakları vasıtasıyla Afgan ulusunun mücadelesini kendi yürüngesine çekme çabasında önemli başarılar elde etmesi, Rus Sosyal emperyalistlerin Güney Afrika'daki ırkçı rejime karşı ayağa kalkan siyahlara kendisini kurtarıcı olarak göstermesi ve bunlara benzer onlarca örnek, ezilen bağımlı ülke halklarının ve ezilen ulusların mücadelelerinin proletaryanın Marksist-Leninst partileri önderliğinde sürdürülmediği müddetçe gerçek kazanımlar elde edilemeyeceğinin açık örnekleridir.

Emperyalizme ve onun Peru'daki dayanaklarına karşı yükselen mücadelede, özünde ezilen bağımlı bir ülke halkının dünyanın diğer yörelerindeki halk ve ezilen ulus hareketleri gibi emperyalizme ve gericiliğe karşı bir baş kaldırııştır. Diğer halkların olduğu gibi, Peru halkıda güçlü devrimci bir potansiyle sahiptir. Diğer bir dizi ülkedeki halk hareketlerinden farklı olarak, Peru'daki hareketin önderliğini çağımızda ve gelmiş geçmiş en devrimci sınıf olan proletaryanın siyasi partisi, yani onun M-L silahıyla silahlanmış öncü örgütü çekmektedir. PKP, Devrimci Enternasyonalist Hareket'in bir parçası olarak Pe-

ru'da demokratik halk devrimi mücadelesine başarıyla önderlik etmekte ve bu mücadeleyide dünya devrim mücadelesinin bir parçası olarak kavramaktadır.

M-L bir parti olan PKP, yoldaş Gonzalo önderliğinde Peru'da emperyalizme, sosyal-emperyalizme bağımlı, gerici devleti yıkma mücadelesini başarıyla sürdürülen demokratik halk devrimini gerçekleştirmeyi, burdan da durmaksızın sosyalizmi ve komünizmi hedeflemektedir.

Uzun iç mücadelelerden sağlaşılarak çıkan PKP, Mao Zedung yoldaşın ölümünden sonra Çin'de parti ve devlet iktidarını karşı-devrimci bir darbeyle ele geçiren bugünkü Çin yöneticilerinin ve AEP dönek yönetici kliğinin uluslararası alanada Mao Zedung yoldaş şahsında Marksizme-Leninizme karşı başlattıkları saldırılara kararlılıkla karşı durmuş ve bu modern revizyonist saldırı cephelerine karşı mücadelede Mao Zedung yoldaşın Marksizme-Leninizme katkılarını, onun ölümsüz fikirlerini tutarlı olarak savunmuştur. PKP Gonzalo yoldaşın da belirttiği gibi sadece revizyonizmi eleştirmekle yetinmemiş, aynı zamanda kendi sorumluluklarında üstlenmiş yani, M-L'i pratiğe uygulamak içinde canla başla mücadele sürdürmüştür. PKP, burjuvazinin M-L'in modasının geçtiği propagandasını ayyuka çıkardığı, revizyonistlerin M-L'e ve Mao Zedung yoldaşın katkılarına azgınca saldırdıkları, onun ilkelerini ayaklar altına aldıkları, bunları 'doğmatik', 'geçersiz' şeyler olarak suçladıkları, burjuvaziyle el ele M-L'e karşı kampanyalar yürüttükleri şartlarda M-L'in bayrağını ve Mao Zedung'un M-L bayrağını dimdik yükseklerde tutan az sayıda parti ve örgütten biri olmuştur.

PKP'nin emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı kararlı mücadelesi, onun proletarya ve halkın eşsiz gücüne güvenmesi, Peru'da demokratik halk devrimini gerçekleştirmek için halk savaşı yolunda başarıyla yürütmesi, sayısız şehitler pahasına parti ve halk gerilla ordusunu silahlı mücadele içinde inşaa mücadelesini sürdürmesi ve yeni demokratik halk cumhuriyetinin nüveleri olan halk komitelerini örgütlemesi, onun M-L ideolojik ve siyasi hattının ve bu hattı kararlılıkla uygulamasının sonuçlarıdır. İşte partimiz TKP/M-L'nin Peru Komünist Partisi ve onun mücadelesiyle dayanışmasına temel teşkil eden öğede, bu ortak M-L hattıdır. Engels, "tüm proletaryanın en güçlü enternasyonal bağı onun ideolojik birliğidir" demiştir.

Hiç şüphesiz partimizle PKP arasında ortak bir ideolojik ve siyasi hat, bizleri birleştiren ögenin ideolojik birlik olmasına karşın, aramızda siyasi ayrılıklarda mevcuttur. Bu farklılıklar komünistler arasındaki farklılıklardır. Genel anlamda her dönem, bir birliğin olduğu her kesitte ayrılıkları da içinde barındırması yani, her birliğin çelişmeli bir birlik olduğu gerçeği dikkate alındığında, mevcut ayrılıklar bir yönüyle anlaşılabilir. Diğer yandan uluslararası komünist hareketin Komintern'nin 1943'te feshinden beri ideolojik ve siyasi birliğini güçlü bir uluslararası örgütle pekiştirmemiş olması gerçeği ve yine Mao Zedung yoldaş gibi, büyük bir M-L otoriteden son on yıldır yoksun oluşu ve bu süreçte M-L parti ve örgütlerin, Marksizme-Leninizme karşı açılan yeni saldırı cepheleriyle birlikte, revizyonist, modern revizyonist odaklara karşı esas olarak ulusal planda mücadele sürdürdükleri gerçeği gözönüne alındığında M-L parti ve örgütler arasındaki ve özel olarak, partimizle PKP arasındaki mev-

cut siyasi farklılıkların kökeni ve gelişmesi daha iyi anlaşılabilir. Bu süreçte M-L parti ve örgütlerin kendi aralarında örgütsel bir yapıya sahip olmamaları ve hatta iyi bir kordinasyonun sağlanmamış olması, bu parti ve örgütler arasındaki siyasi farklılıkları daha da şekillendirmiş, bunların birbirlerinden etkilenmelerini ve ideolojik ve siyasi mücadeleyle bu siyasi farklılıkları asgariye indirme şartlarından yoksun kılmıştır. Böyle bir objektif süreçten geçen M-L parti ve örgütler arasında 1980'nde birinci uluslararası konferansla başlatılan adım, ikinci konferansla daha da ilerletilmesine rağmen henüz tam anlamıyla parti ve örgütler arası düzenli bir kordinasyon ve iç mücadele platformu yaratılmış değildir. Bu anlamda mevcut siyasi farklılıklar, Marksist-Leninistler arasındaki farklılıklardır ve bunlar ideolojik, siyasi mücadeleyle aşılabilecek farklılıklardır. Ve zaten Marksist-Leninistler bugünkünden daha güçlü uluslararası birlikler yaratmak için bu farklılıkları aşmak zorundadırlar.

Partimiz TKP/M-L, Peru Komünist Partisinin Mao Zedung yoldaşın Marksizme-Leninizme katkılarından yola çıkarak, M-L bilimini, M-L Mao Zedung düşüncesi veya Maoizm olarak nitelendirmesini yanlış görmektedir. Çünkü çağımız emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır. Bu çağa damgasını vuran Leninizmdir. Leninizm mevcut çağın özelliklerini esas olarak açıklamaya muktedirdir. Mao Zedung bu çağda yaşamış, Marx, Engels, Lenin ve Stalin düzeyinde büyük bir M-L ustadır. O katkılarıyla Marksizmi-Leninizmi geliştirmiş olmasına rağmen, onun katkılarını M-L'nin yeni bir aşaması veya evresi olarak görmek yanlıştır. Partimiz Mao Zedung'un M-L eserini ve M-L'ye katkılarını, M-L'den koparmaya hizmet eden Maoizm tanımlamasında aynı derecede yanlış ve zararlı görmektedir. Nasıl ki, Leninizm-Marksizmden koparılamazsa, Mao Zedungun fikirleride Marksizmi-Leninizmden koparılamaz.

PKP ÖNDERLİĞİNDE SÜRDÜRÜLEN HALK SAVAŞI'NIN BUGÜNKÜ DÜNYA KONJOKTÜRÜNDE ANLAM VE ÖNEMİ NEDİR?

Bu soruya doğru ve bilimsel bir cevap verebilmek için, dünyadaki durumun çok yönlü değerlendirmesi zorunludur, çünkü emperyalist sistemin dünyayı bir ağ gibi ördüğü çağımızda, her siyasi hareket, dünyadaki mevcut devrimle, karşı-devrim kamplaşmasında, kampın birinde yer almakta, diğer kampa karşı mücadele yürütmektedir. Dünya karşı-devrim kampını oluşturan başını iki en büyük emperyalist gücün, yani ABD ve RSE emperyalistlerinin çektiği, emperyalistler, sosyal-emperyalistler ve uşakları mevcut statükoyu korumak için dünya devrim cephesini oluşturan proletarya ve halklara karşı azgınca saldırırken, devrimleri engellemek, devrimci mücadeleleri ezmek için her türlü saldırıyı örgütlerken, proletarya ve halklarda mevcut durumu bir devrimler zinciri ile değiştirmek için mücadele yürütmektedirler.

Dünyanın Peru halkasında, devrimle, karşı devrim bugün kıyasıya bir mücadele sürdürmekte, bu mücadelenin her anı, her ilerleyişi, dünyadaki tüm siyasi güçleri yakından ilgilendirmektedir. Emperyalist sistemin dünya çapın-

da krizin derinleştığı, sistemin iç çelişkilerinin keskinleştiği bugünkü şartlarda Peru'da, devrimin karşı-devrime güçlü darbeler indirmesi, önemli mevziler kazanması, karşı-devrim aşısından hiçte küçümsenecek bir olay olmadığını, emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin Peru hakim sınıflarını ne denli bir güçle desteklediklerine bakarak karar verebiliriz. Hatta batılı emperyalistlerin propagandacısı Papa'nın Peru'ya gönderilerek, karşı-devrimcileri ve onların katliamlarını vaftiz etmesi ve halka, gerillalara silahları bırakınız çağrısı yaparak, devrime azgınca saldırmaması, Peru'da yükselen mücadelenin karşı-devrimi ne kadar rahatsız ettiğini göstermektedir. Emperyalistlerin PKP'nin önderlik ettiği mücadelenin salt Peru'daki sonuçları korkutmamakta, onlar açısından bundan daha tehlikelisi, dünyanın her köşesinin bir barut fıçısı olduğu, çelişmelerin hızla keskinleşmeye yüz tuttuğu bugünkü şartlarda, Peru'daki komünistlerin fikirlerinin diğer bölge ve alanlardaki halklarında etkilemesidir.

PKP'nin çizgisinin ve mücadelesinin, proletarya ve ezilen halklar açısından önemi ve anlamı daha da derindir. Çünkü, emperyalist sistemin iç çelişkilerinin keskinleştiği, devrim ve ve emperyalist savaş etmenlerinin hızla yükseldiği, mücadelenin güçlü M-L önderlikler talep ettiği, bugünkü dünya şartlarında, PKP önderliğinde Peru'da yükseltilen mücadelenin, dünyanın diğer parçalarındaki mücadeleleri, çok yönlü etkileyeceği açıktır. Bu etkinin, özellikle M-L partilerin oluşturulması ve inşası çabalarına hız vereceğide bir gerçektir.

PKP'NİN YÜKSELTTİĞİ HALK SAVAŞININ PARTİMİZ VE ÜLKEMİZ DEVRİMİ AÇISINDAN ÖNEMİ NEDİR?

Emperyalizme bağımlı yarı-sömürge yarı-feodal bir ülke olan Peru'da, Peru Komünist Partisinin izlediği çizginin, bu temlede yürütülen mücadelenin ve mücadelenin elde ettiği kazanımların bir dizi evrensel önemi yanında, yarı-sömürge, yarı-feodal yapıya sahip ülkeler devrimleri açısından da bir dizi özgül önemi vardır. Daha önce Mao Zedung yoldaş tarafından, Çin Demokratik Devrimi tecrübeleri ışığında M-L teorik hazinesine kazandırılan katkılar, son on yıl içinde "Üç Dünya teorisi" savunucusu karşı-devrimci Çin yöneticilerinin ve AEP dönem yönetici kliğinin saldırılarıyla önemli ölçüde, bu silahtan proletarya ve halkları silahsızlandırmış olması gerçeğide dikkate alındığında, M-L'lerin bu silahları kullanma , proletarya ve halklara mal etme çabalarının ve Peru Komünist Partisinin bu yönlü çabalarıyla her alanda katettiği mesafenin önemi ve anlamı daha iyi anlaşılabilir.

Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde devrimin niteliği, sınıflar ve sınıfların mevzilenişi, parti, ordu, cephe ve devrimin yolu konusundaki Mao Zedung'un M-L görüşlerini kendine temel alan PKP, teori ve pratiğiyle bu görüşlerin revizyonistlerin iddia ettikleri gibi, "doğmatik", "macaracı" değil, tam terisine bu ülkelerin somut şartlarının tahlilinden çıkarılan M-L görüşler olduğunu bir kez daha ispatlamıştır.

Partimiz TKP/M-L'nin 1970'li yılların başında İbrahim Kaypakkaya yol-

daş tarafından Türkiye’de sınıflar, sınıfların mevzilenmesi, parti, ordu, cephe, devrimin yolu ve devrimin niteliğine ilişkin ortaya konan programatik görüşlerde, Mao Zedung’un Çin demokratik devriminden çıkardığı ve M-L’nin teorik hazinesine katkıları temel alınarak, ülkemiz özgülüne indergemesidir. Nitekim, Partimizin sınıflar mücadelesinde en devrimci siyasi güç olarak yerini almasından günümüze kadar, her türden oportünist ve revizyonistin saldırılarının boy hedefi haline gelmesi Partimizi bu M-L görüşleri temel almasından, bu çizgi üzerinde yükselmesindedir.

Partimiz sınıf mücadelesinde bir dizi iç, dış, uluslararası nedenden dolayı arzu edilen mesafeyi katetmemiş olmasına rağmen, gerek dünya halklarının zengin mücadele tecrübeleri, gereksede ülkemizdeki sınıf mücadelesinin tarihi bizlere bu doğru, bilimsel, programatik görüşleri kararlı ve inatçı bir şekilde sınıf mücadelesinde maddi güce dönüştürme görevini önümüze koymaktadır.

PKP’nin mücadelesi, halk savaşı yolunda inatla ve kararlı olarak yürüyenlerin aşamayacağı engelin olamayacağını, bu yolda yürüyen proletarya partilerinin başlangıçta hiç bir şeyleri olmasada, süreç içinde her şeye sahip olacaklarını, devrimin merkezi sorunu olan siyasi iktidarı ele geçirmenin bizim gibi ülkelerde tek yolunun halk savaşı yolu olduğunu göstermektedir.

PKP’nin tecrübeleri parti ve ordunun halk savaşı mücadelesi seyri içinde adım adım inşaa edilebileceği gerçeğini bir kez daha ispatlamıştır.

PKP’nin mücadelesi bir kez daha proletarya ve ezilen halkların gücüne güvenmenin, onlara dayanmanın M-L yol olduğunu, çeşitli kılıflar ve yalanlarla emperyalistlere ve gericilere dayanmanın, onlardan meddet ummanın, devrim ve mücadeleyi ipotek altına sokma olduğunu, bir gericı klişe karşı mücadele edilirken, diğerine dayanmanın yanlış olduğunu gözlerönüne sermiştir.

Peru’daki mücadele, dünya halklarına ve bizlere bir kez daha doğru bir önderlik altında örgütlenip mücadeleye atıldıklarında ne denli eşsiz bir güce, yaratıcılığa sahip olduklarını göstermektedir.

Peru Komünist Partisi mücadelesi, devrim mücadelesinin siyasi iktidar mücadelesi olduğunu, bununla silahlarla çözümlenbileceğini, komünistlerin görevinin mevcut düzenin aşırılıklarını törpüleme değil, gericı düzeni tümünden mücadelenin merkezine konması gerektiğini göstermektedir.

Sonuç olarak daha öncede belirttiğimiz gibi;

Belirli görüş ayrılıklarına rağmen, aynı çizgi, yani doğru bir M-L çizgi temelinde, aynı hedefler için mücadele eden Türkiye işçi sınıfının öncü müfrezesi Partimiz TKP/M-L, PKP önderliğinde yürütülen halk savaşını desteklemeyi, bu mücadeleye kendi mücadelesi olarak sahip çıkıp, propagandasını yapmayı ve ona maddi ve manevi her türlü yardımda bulunmayı proleter enternasyonalist bir görev olarak kabul etmektedir. Bu nedenle, bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da, bu proleter enternasyonalist görevlerini yerine getirmeye çalışacaktır.

DEH’in bir üyesi olarak, DEH’in dünya çapında başlattığı **“Peru’daki Halk Savaşını Destekleme Kampanyası”**nı bütün gücümüzle destekliyor, onun bir parçası olarak, tüm gücümüzle bu faaliyeti yaygınlaştırmayı proleter enternasyonalist bir görev olarak kavırıyoruz.

Partimiz TKP/M-L, her milliyeten işçileri, emekçileri, tüm ilericiileri Peru'daki halk savaşından öğrenmeye ve bütün güçleriyle bu mücadeleyi aktif biçimde desteklemeye çağırır.”

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

TKP/M-L, MK-SB
Kasım 1985

www.partizanarsiv.net

Peru Komünist Partisinin Belgeleri

www.partizanarsiv.net

MARIATEGUI'YE SAHİP ÇIKALIM VE PARTİSİNİ İNŞA EDELİM!

Jose Carlos Mariategui'nin 80'inci doğum yılı ve partinin kuruluşunun 47. senesi dolayısıyla K. Partisi, büyük kurucusu ve rehberini anıyor ve militanlarını, işçi sınıfını ve halkı günümüzün çağrısına uygun olarak, tarihteki yerini almaya, Mariategui'ye sahip çıkarak partisini yeniden inşa etmeye çağırıyor.

1- MARIATEGUI'NİN DÜŞÜNCESİNİ SINIF MÜCADELESİ YARATTI

Peru işçi sınıfının siyasi ifadesi olan Mariategui'nin düşüncesi sınıf mücadelesinden kopuk bir şekilde değil, tersine sınıf mücadelesinin içinde gelişti ve sağlandı. Onun düşüncesi ancak ulusal ve uluslararası mücadelelerle bağlantısı içinde kavranabilir.

Dünyada Sınıf mücadelesi

Mariategui, kendi deyişiyile "tekelci kapitalizmin, finans kapitalin, ham madde kaynaklarını ve pazarları paylaşmak için yaptığı emperyalist savaşlar

döneminde” yani emperyalizm çağında, kapitalizmin can çektiği, sınıf mücadelesinin proletaryaya, devrimci şiddet yoluyla iktidarı ele geçirme fırsatını verdiği bir dönemde yaşadı ve mücadele etti.

1914’den 1918’e kadar dünya emperyalist bir savaşla sarsıldı. Eski revizyonist hainlerin de desteğiyle “emperyalist çapulcular” dünyanın yeniden emperyalist güçler ve tekelci burjuvalar arasında paylaşılması için, bazı güçlü devletlerin işçi sınıfını ve halklarını karşı karşıya getirdiler.

Fakat, Lenin’in öngördüğü gibi savaş devrimi içinde taşıyordu. Ve 1917 de Bolşevik Partisi silahlı bir ayaklanma ile eski çarlık Rusya’sında iktidarı deviriyor; böylece, Ekim devrimiyle insanlık tarihinde yeni bir dönem başlıyordu. Bu sosyalizmin, K. Partisi tarafından yönetilen proletarya diktatörlüğü altında inşası idi.

Marks ve Engels’in bilimsel temel görüşlerini tamamlayan **Ekim Devriminin Yolu** işçi sınıfının kurtuluşu için genel yasaları kalıcılaştırdı. Aynı şekilde, devrimi yöneten bir komünist partisinin gerekliliğini, zamanını doldurmuş düzenin yıkılması için devrimci şiddetin gerekliliğini, sosyalizmi inşa etmek ve geleceğin sınıfsız toplumuna doğru ilerlemek için proletarya diktatörlüğünün gerekliliğini kalıcılaştırdı. Marks ve Engels’in öğrettiği Marksizm tek bir sözcükle geri çevrilmez bir gerçek olarak kanıtlandı.

Ekim devrimi bütün dünyada yankılandı. Avrupa temellerine kadar sarsıldı ve proletarya iktidarı ele geçirmek için harekete geçti. Almanya, İtalya

ve Macaristan'daki mücadeleler, Mariategui'nin "Dünya Krizinin Tarihi" adlı eserinde de açıkladığı örneklerdir. Ancak Devrim için kitleler olgun olmasına rağmen, devrimin yönlendirmesinde zorunlu olan komünist partilerinin yokluğu, faşizmin iktidarı ele geçirmesine yol açtı. Ekim devriminin yankıları sadece Avrupa ile sınırlı kalmadı. O aynı zamanda sömürgelerdeki anti-emperyalist hareketleri de yükseltti; ve uzak doğuda, "Asya'da uyanışın en derin ve en anlamlı işareti" olan Çin devrimini doğurdu. Amerikada, anti-emperyalist mücadeleler gelişti ve işçi sınıfı olgunluğa erişerek kendi komünist partilerini kurdu ve siyasi bir ağırlık kazandı.

İdeolojik alanda burjuva düşüncesinin krizi artarken işçi sınıfı hareketi içindeki revizyonizm-oportünizm süpürüldü, devrimci sendikalizmin modası geçti ve Marksizm yeni bir aşamaya, Marksizm-Leninizm'e ulaştı.

İşte Mariategui, işçi sınıfının bir savaşçısı olarak bu dönemi bizat yaşadı ve ülkemizde devrimi kavramanın zorunlu kriteri olarak dünyada ki sınıf mücadelesini izleyip tahlil etti. Görüşünün doğruluğu aşağıdaki sözlerde görülmektedir.

"Sınıf mücadeleleri, dünya krizinin birinci planını doldurmaktadır" "son çeyrek yüzyılın ağırlıktaki olayları dünyadaki tüm sınırlara ulaştı, ve mücadelenin senaryosu beş kıtaya yerleşti" "Proletarya diktatörlüğü, son tahlilde bir partinin diktatörlüğü değil, bir sınıfın diktatörlüğü, emekçi sınıfın diktatörlüğüdür" "Marksizm-Leninizm, emperyalist aşamanın devrimci metodudur."

Peru Toplumunda Sınıf Mücadelesinin Gelişmesi

1895 yıllarından itibaren modern sanayi Peruda gelişmeye başlayıp, Yankee(Amerikan emperyalizmi) hakimiyeti altında, bürokratik kapitalizmin gelişme gösterdiği bir dönem olan 20'li yıllarda bu gelişmesini bitirdi. Bu sanayileşme ekonomisi giderek İngiliz hakimiyetinin yerini alan kuzey Amerikalı emperyalistlerin boyunduruğu altında gelişen yarı-feodal bir toplumda ceryan ediyordu. Böylece, bürokratik kapitalizm, yarı-sömürgelik koşullarını iyice derinleştiriyor ve Peru toplumunun tüm yapısına damgını vuruyordu. Bu durumun kavranması 20. yüzyılda Peru toplumunun sınıf mücadelesini yorumlamak için zorunludur.

Bu anlatılan çerçevede, Peru proletaryası çoğaldı fakat bu sadece sayıca olmadı: Maden ocaklarının tekstilin ve diğer endüstriyel üretim dallarının gelişmesi, ona sürekli olarak daha önemi bir tanım ve konum kazandırıyordu. Kısacası, bu kesin bir hedefi olan bir sınıfın ortaya çıkışını getirdi.

Proletaryamız, hedefleri doğrultusunda ilk başlardan beri, aylıkların artması için, iş gününün kısaltılması ve diğer istekleri için mücadele ederek bir işçi hareketini ortaya çıkardı. Sınıf sendikası çizgisi altında anarko-sendikalizme karşı sandikalar kurarak ve bunu Peru genel işçi konfederasyonunun kuruluşuna kadar götürdü; ve bu görev Mariategui önderliği altında gerçekleşti

Dahası, işçi sınıfının mücadelesi, elbette Mariategui'nin eseri ve eylemiyle partinin kuruluşunu tayin etti. Böylece Peru proletaryası "işçi sınıfının ekono-

mik kurtuluşu diye” açık bir hedefi olan bağımsız siyasi bir partiye sahip olan olgun bir sınıf haline geldi. Ve ülkede yeni bir aşama, partisinin önderliğinde proletaryanın yönettiği ulusal demokratik devrim dönemi başlıyordu.

Köylü, eski mücadelelerine devam ederek, özellikle, “toprak işleyenindir” diyerek, feodal toprak ağalarının, tekelci işletmelerin gaslarına karşı topraklarını savundu. Onun kararlı ve tükenmez mücadelesi, Peru devletinin ve baskı kurumlarının “askeri intikam saldırılarına” uğradı. Bu yüzyılın ilk on yıllarının büyük eylemleri, özellikle Puno eylemi, onun mücadeleciliğinin kanıtıdır. Küçük burjuvazi, örneğin memur ve öğrenciler, aynı şekilde düşmanlarına karşı mücadele ettiler.

Sömürücülerin siyasal arenasında, Yankee emperyalizminin hizmetindeki “tefeci burjuvazinin” ifadesi olan sivil leguist* devlet, iktidarını sağlamlaştırdı. Ve ekonomik sürecin merkezini alarak, egemenliğini sürdürdü böylece geçmişte İngiltere’ye bağımlı büyük toprak sahipleri aristokrasisinin yerini aldı. Leguism, demokrat liberal biçimlere göre, anayasa bildirgesinde, örneğin 1920 deki eğitim kanunu ve diğer önlemlerde de gördüğümüz gibi, Peru politikasını ve toplumunu yeniden şekillendirdi. Böylece 19. yüzyılın ortalarında, ortaya çıkan Peru burjuvazisi Peru’daki sosyal sürecin merkezine yerleşip sömürücü sınıfların başına geçerek komprador burjuvaziye düştü.

Bu olay ideolojik alanda da kendisini yansıttı. Bir yandan, uygar burjuvazi, medeni toprak ağalarının fikir sistemini altüst etti; Bunlardan bir tanesi yüzyılın başında Villaran ile Deustua eğitim alanındaki kavgadır: Bu Kuzey Amerika modelinin üstünlüğünün propagandasını yapan sınırlı ve ılımlı bir eleştiridir.

Fakat sömürücülerin kampında bütün bunlar olurken, halkın içinde ve işçi sınıfının temel eylemiyle demokratik bir fikir sistemi olgunlaşmış özellikle Mariategui’nin 30 yıldan uzun bir süre Peru’daki yaşamı irdeleyip sistemleştirmesi ve onun sınıf mücadelesine doğrudan ve aktif bir şekilde katılımıyla mümkün olan teori ve pratiği yoluyla, yavaş yavaş proletaryanın tutumuna uygun olarak toplumumuzun kavranması gerçekleşti.

“Mariategui’nin Düşüncesi Peru İşçi Sınıfının Politik İfadesidir”

Mariategui’nin yaşamı Peru’da sosyalizmin inşasına doğrudan katkıda bulunmak şeklindeki enerjik ve berrak tutkudan doğan, değişmekten ziyade olgunlaşma sonucu ortaya çıkan, düşünen ve hareket halindeki “yeni tipte bir insan”ın tavrı çizgisine sahipti. “35 yıllık yaşamımda, diyor Mariategui, 1918’de yerel siyasetten nefret edip, işçi sınıfı için mücadele ederek kararlı bir şekilde sosyalizme doğru yöneldim.” Avrupadan dönüşünde, bir çoğunun tersine, Perulu olduğunu daha da hissederek, özellikle işçi ve köylüleri, kitleleri örgütlemeye, Marksizm-Leninizm propagandası olarak faaliyet gösterdi ve komünist partisini kurarak eserini tamamladı.

Jose Carlos Mariategui, işçi sınıfının bir savaşçısı, teorisinde ve pratiğinde kelimelerinde ve eyleminde Peru proletaryasının bir baş öyuncusu olarak, ülkemizdeki sınıf mücadelesinin fırtınaları içerisinde gelişti ve ilerledi. Marksiz-

me sıkıca sarılarak, onu, ülkemizin devrimci sürecinin somut şartlarıyla birleştirerek, Peru'da işçi sınıfının mücadelesinin siyasi ifadesi ve 30 yılı aşkın bir zaman boyunca, işçi sınıfının ve halkımızın mücadelelerinin düzenleyicisi olan proletaryanın bir militanı idi. Birkaç kelime ile, Mariategui, sınıf mücadelesini temel alarak siyasal ifadenin en üst aşaması olan proletaryanın kurtuluşunun ürünüdür.

II- MARIATEGUİ, "OLGUN VE İKNA EDİCİ" MARKSİST-LENİNİST

30 yıl öncesi, düşmanlar Mariategui'nin Marksist Leninist tavrını inkar etmeye çalıştılar; bu kampanya 60'lı yılların sonunda iki katına çıktı ve halen hem sinsice hem de açık bir şekilde canlandırılmaya çalışılıyor.

Onun marksist tavrını inkar etmek, onun eylemini ve eserini temellerinden ayırmak, proletaryanın mücadelesini saptırmak ve devrimi frenlemektir. Mariategui'nin Marksist-Leninist tavrını yeniden açığa çıkarmak ve savunmanın önemli bir siyasi problem oluşu da burdan gelmektedir.

Düşmanlarına nasıl cevap vermeli? Bilinen tek bir yol var: bu da Mariategui'nin Marksist felsefe, ekonomi politik ve bilimsel sosyalizm üzerine olan tavrını tahlil etmektir; başka bir deyişle, Marksizmin üç bölümü üzerine olan tezlerini hatırlatarak, onun marksizmin temel sorunlarındaki tutumunu bırak bir şekilde görerek, komünist partisinin kurucusunun Marksist ilkeleri kavranabilir.

Mariategui ve Marksist Felsefe

Kendisinin de söylediği gibi, o, her toplumun kendi felsefesini yarattığı gerçeğinden hareket etmektedir. "her uygarlığın kendi dünya sezgisi, felsefesi ve ruhunu, temelini oluşturan kendi zihinsel hareketi vardır. Fikirler, gerçekten çıkar ve onu etkileyerek değiştirirler". Dolayısıyla felsefe, sosyal bir üründür, onu, kaynağını oluşturan ve tekrar onu etkileyen maddi temelinden ayrı kavrayamayız. O, felsefe sürecinin, metaryalizm ile idealizmi karşı karşıya getirdiğini, Marksın savunduğu materyalist temeli kavlıyor. Fakat bu herşeyin tamamı değildir, klasiklerde olduğu gibi Mariategui için sınıfsal bir karakteri vardır. Felsefe, iktidarı ele geçirmek ve onu korumak için verilen sınıf mücadelesinin bir aracıdır. Dahası, Mariategui felsefenin, onu doğuran sınıfın gelişmesini takip ettiğini kavlıyor. Aynı şekilde burjuva felsefesi zorunlu olarak burjuva yolunu ve gelişmesini izler. Ve ona göre felsefe somut olarak sosyal pratiğin bir ürünüdür.

O, Marksist felsefeyi, klasik Alman felsefesine, özellikle Hegele bağlı, geniş bir gelişmenin bitiminin ürünü olarak değerlendiriyor: ve şuna açık bir şekilde işaret ediyor: "fakat bu zincirleme kavrayış, marksizmin Hegele veya felsefesine bağımlılığını getirmez. Marks'ın ünlü cümlesine göre, onun materyalist anlayışı, diyalektik olarak Hegelin idealist anlayışının bir anti tezi olarak doğar. Bundan da öte, marksist felsefe diyalektiğinin bir çok defa yeniden ele alınıp tekrarlarlarken, diyalektiğin yumağını, zıtların birliği olarak gösteriyor;

mekanik kaymalara düşmeden bunu çok açık bir şekilde koyarken, örneğin, altyapı ile üstyapı arasındaki ilişkiyi incelerken, birinin veya öbürünün belirleyici olmasının somut şartlara bağlı olduğunu belirtiyor. Diyalektiğin uygulanarak kullanımı kesinlikle Mariategui'nin teori ve pratiğinin belirleyici noktalarından birisidir.

Onun Tarihsel materyalizme karşı konumu özellikle önemlidir. Bunu, bilimsel gelişmeye de kapsayan “günümüz toplumunun tarihsel yorumunun bir yöntemi” olarak yorumluyor: bunun anahtarı üretimin sosyal ilişkilerinin bir birliği olarak tüm toplumun desteğinin ekonomik temeli, kurumlar ve örgütlenmelerin, yani ifadesi bir fikirler sisteminde bulunan üstyapının (devletçi ve hukuki bir düzenleme ile oluşturulmuş olan üstyapının) kavrayışının sergilenmesidir. İşte Engels'in ortaya koyduğunun aynısı olan üstyapı ve altyapı anlayışının doğru betimlenmesi... İnsana ilişkin olarak, onu değişmeyen bir tür olarak değil, fakat sosyal ilişkiler üreten ve böylece sosyal pratikte tarihsel bir şekilde yeniden üreten bir varlık olarak yorumluyordu. Ve bu sosyal pratik işçi sınıfının belirleyiciliğinden özellikle sınıf mücadelesi tarafından biçimleniyordu. Aynı şekilde, insanın içinde evrimleştiği sosyal dünyanın yasalarınca belendiğini bilerek özgürlük ve determinizm arasında bölünmeyen bir birlik kurar. Aynı zamanda insanın, hareket etmek için tarihin zorunlu yasalarını tamamlayan bir kapasitesi, bir özgürlüğü bulunmaktadır. Buradan hareketle şu anlamlı sözleri dikkat çekicidir: “tarih büyük bir çalışkanlıkla herkesin kendi rolünü tamamlamasını ister. Ve bu acımasız savaşta kendi güçleriyle kazanabilecek olanlar için zafer kaçınılmazdır.”

Sonuçta, insanlardan söz ederken onları toprak üzerinde var olan en değerli varlık olarak değerlendiriyor. Onları kitleler halinde gruplaşmış bütün ekonomik süreçlerde temel güç, tarihin en büyük gücü olarak koyuyor ve işçi sınıfında somutlaşmış yığınların bir hedefe doğru, çağdaş bir mite doğru yöneldiklerini anlatıyor. Ve bunu şu sözlerle ortaya koyuyor: “proletaryanın bir miti vardır: sosyal devrim. O bu mite doğru şiddetle ve aktif bir inançla ilerliyor”.

Bu temel anlatımlar, raslantısal olarak Marksizmin klasiklerince onaylanmış tezler değil midir? Ve bunlar Mariategui'nin felsefi konumunun temelleri değil midir? Ve bu, diyalektik materyalizm, Marksist felsefe değil midir? Sonuçta, o Marksist felsefeden gıdasını aldı; oraya sınıf mücadelesine doğrudan katılımıyla vardı. Ve onda da, sınıf mücadelesinin karmaşık sorunlarının çözümü ve yargılamaında tüm büyük Marksistlerde olduğu gibi felsefi tezleriyle karşılaşırız. Mariategui'de felsefeyi soyut bir tasarı veya akademik bir çalışma olarak aramak isteyen biri birşey bulamayacaktır, ama tam tersine devrimimizin yasalarını, halkımıza rehberlik eden yasaları açmak isteyen biri, onu sınıf mücadelesinde kullanılan bir silah olarak bulabilir.

Mariategui ve ekonomi politik

Mariategui ekonomi ile siyaset arasındaki ilişkilerden hareket ediyor, ekonomik temelin ne olduğunu ortaya koymaya çalışıyor ve şu öğretilerde bulunuyor. “Peru'nun ekonomik durumunu gözlemeden ve araştırmadan, Peru gerçeğini kavramak imkansızdır.” “Ekonomik yapı aynı zamanda cumhuri-

yet tarihinin bütün diğer etaplarının da anahtarını içinde bulunduruyor.” Ve “ekonomi, şüphesiz bir olayın bütünü ve sonuçlarını açıklayamaz, ama onun köklerini açıklayabilir.” O, ekonomiyi siyasal süreçlerin kökleri olarak sömürücü sosyal ilişkilerde görüyor; fakat, bir ülkenin ekonomisini, uluslararası ekonomik sistem içinde görmüyor. Bu bakış açısıyla, bir ülkede sınıf mücadelesinin takip ettiği kanunları ortaya çıkarmak için ekonomiyi siyasete bağlı olarak tahlil ediyor. Özellikle ülkemiz açısından tamamladığı çalışma ise, tarihte ekonomimizin izlemiş olduğu yolu, tarımsal üretim ilişkilerini, sanayileşme ve diğer ekonomik ilişkileri tahlil etmektir. Tüm bunların tek hedefi var: Peru devriminin genel yasalarını kuramlaştırmak.

Mariategui emperyalizme özellikle dikkat etti; onun ekonomik karakterini görmeyen de ötesinde, “serbest rekabetçi döneme tekabül eden her türden liberal ideolojinin vadesinin dolduğu tekelci ve emperyalizm dönemine” vardığını işaret ederek onun siyasi gerici karakterini de ortaya çıkardı. Bu büyük tez Lenin tarafından ortaya konulan tezin aynısıdır. Ayrıca emperyalizm konusunda ekonomik krizlerin şiddetlenmesine de dikkati çekerek şöyle diyor: “her şey öyle gösteriyorki tekellerin, tröstlerin ve finans kapitalin bu döneminde, krizler daha da büyük bir şiddetle kendilerini gösterecektir.” O, bu krizleri geçici sorunlara yüklemeyip, sistemin kopmaz sorunları olarak değerlendiriyordu. Böylece o, pazarların fethi için emperyalistler arası mücadeleyi açık bir şekilde kavrayıyor ve şöyle diyordu: “Büyük kapitalist devletler artık kesin ve kaçınılmaz olan emperyalist aşamaya girdiler. Pazar ve ham madde için yürüttükleri mücadele onlara Hıristiyanca kardeşlik ilişkileri kurmalarına meydan vermeyecektir. Bu onları acımasız bir yayılcılığa itecektir.” Ve ayrıca güçler arasındaki mücadeleye işaret ederken: “üstelik hareket halindeki büyük güçlerin (imparatorlukların) yanı başında gelişmekte olan güçler de (imparatorluklar) vardır. Eski emperyalistlerin yanı sıra genç emperyalistler de dünya barışını tehdit ediyorlar. Bunlar daha kudurgan ve zorlu bir yöntem kullanıyorlar. Eğer bugün süper güçler, emperyalizm ve sosyal-emperyalizm arasındaki mücadele gözönüne alınırsa, bunların olağanüstü öneme ki büyük sözler olduğu ortaya çıkar. Ve onun silahsızlanma ve emperyalistler arası görüşmelere ilişkin politikası diğer sözlerinin ışığıyla aydınlanmıştır: “Cenevre’de tartışılmış olan deniz savaş silahlarının sınırlandırılması, eski tipte bir barışa, silahsızlanmaya doğru bir adım olarak görülebilir. Fakat tarihsel deney bize öylesi unutulmaz bir biçimde kanıtlamıştır ki, bunun gibi çeşitli adımlardan sonra, dünya her zamankinden daha çok savaşa yakın olacaktır”. Emperyalizm üzerine bu tezler, elbette günümüzde de ışıldamaktadır.

Fakat ekonomi konusundaki sorunlar bununla bitmiyor. O aynı zamanda geri kalmış ülkelerin ekonomisi ile de ilgilendi. Latin Amerika ülkelerinin, özellikle de ülkemizin yarı-feodal, yarı-sömürge yapısını oldukça derinlemesine tahlil etti. Geri kalmış ülkelerde sanayileşmenin emperyalizme bağımlı olduğunu ve emperyalist güçlerin fonksiyonunda geliştiğini ortaya koydu. Peru koşullarında ise bunun, Yankee emperyalizmi olduğunu gösterdi. Emperyalizm geri kalmış ülkelerde ulusal bir ekonominin ve bağımsız bir sanayileşmenin gelişmesine meydan vermediğini çok berrak bir şekilde gördü. Ve yarı-feodal temel üzerinde toprak sahiplerine bağlı bir “ticaret burjuvazisi”nin var-

lığıyla tekelci bir kapitalizmin yerleştiğine dikkati çekerek, ticaret burjuvazisinin halkın sömürülmesinin ve ulusal zenginliklerin yağmalanmasının aracı olan ve emperyalizm tarafından kontrol edilen bir burjuvazi olduğunu belirtti. Ayrıca Latin Amerika cumhuriyetlerine ilişkin olarak, unutmamız gereken aşağıdaki tezin temellerini attı: “bu cumhuriyetlerin ekonomik durumu hiç şüphesiz yarı-feodaldır; ve emperyalizmin girmesi sonucunda kapitalizm ne ölçüde gelişirse gelişsin yarı-feodal ekonominin karakteri daha da derinleşmektedir”. Bu tezler tamamlanmış mıdır? Amerika üzerine en yüzeysel bir göz atışta bile fazla düşünmeye gerek olmadan, Yankee emperyalizminin uyguladığı yarı-sömürgecilik egemenliği kanıtlanıyor. Bundan başka, Mariategui'nin geri kalmış ülkelerdeki kapitalizm üzerine tezleri, Mao Zedung'un bürokratik kapitalizm üzerine olan tezleriyle ilişkili olarak anlaşılmalıdır; ve bunlar Latin Amerika'nın özgül koşulları hesaba katılarak değerlendirilmelidir.

Geri kalmış ülkelerin ekonomilerini incelerken, birinci dünya savaşından sonra emperyalist planlara işaret etti. Emperyalistler sorunlarını geri kalmış ülkelere yüklemek için, söz konusu geri kalmış ülkelerin ekonomilerine, kendi siyasi ve ekonomik ihtiyaçları oranında bir canlılık verdiklerine işaret etti. Sorulabilir ki; ikinci dünya savaşından sonra ve bugün benzer bazı şeyleri yaşamakta değil miyiz? Bununla birlikte, Mariategui'nin dediği gibi ulusal hareket üzerindeki benzer planların kırıldığını ve kırılacağını unutmayacağız; zira bu planlarla “söz konusu olan Afrika, Asya, Amerika, Okyanusya ve hatta Avrupa'nın sömürge, tam anlamıyla gelişmemiş veya ilkel ülkelerinin ekonomik sömürülerini genişletmek ve yeniden örgütlemektir... Söz konusu olan, insanlığın daha az uygarlaşmış bu parçasının daha uygarlaşmış kesimi için çalışmasıdır.

“Fakat onun (emperyalizmin), sömürgelerin sömürülmesini yeniden bilsel olarak düzenlemesi, onları ham madde vericisi ve mamül eşyalarının tüketicisi durumuna getirme planı, tarihi bir güçlük karşılıklıdır. Bu sömürge ülkeler ulusal bağımsızlıklarını kazanmak için hareket etmektedirler.” Geçmişin ve bugünün doğruluğunu her zamankinden daha fazla ispatlayan sözler...

Sonuçta, ekonomi politikte kooperativizm üzerine olan tezlerini anımsayalım: “bir ülkede sendikalizmin ilerlemesi ne kadar desteklenmişse, bu ölçüde kooperasyonun ilerlemesi de engellenmiştir”; ve hatta “serbest rekabetçi bir rejimde, kooperatif devletin bazı yardımlarıyla düzene karşı değildir, tersine kapitalist girişimlere yararlıdır.” Kendimizi yargılayalım: kooperatifçilik, anti-sendikal bir saldırıyla ve dahası korporatist bir sendikacılığın gelişmesiyle birlikte istendiği gibi gelişebilir mi? Emperyalizm çağında bizimki gibi bir rejimde kooperatifçilik bürokratik kapitalizmi tamamlamaktan başka bir şeye hizmet edebilir mi? Mariategui'nin ürettiği fikirler ışığında bakıldığında yanıt bellidir: Hayır! Ve unutmayalım ki, kooperatifçilik ancak proletaryanın iktidarı eline geçirdiğinde işçi sınıfına ve halka hizmet edebilir. Ve bu noktayı sonuçlandırmak için onun öğretisini anımsayalım; ona göre: ekonomik süreçte emperyalizm artan bir şekilde gelişmektedir; ve burjuvaziyi savunmak ve tanıtmak için “ulusallaştırma”ların yaşatılmasının zorlanması gündeme geliyor. Ve bu, iktidarı elinde tutan sınıf tarafından belirleniyor. Bunun

ışığında bakıldığında şimdiki hükümetin ulusallaştırmalarından kim yararlanmaktadır?

Mariategui ve Bilimsel Sosyalizm!

Eski sosyal demokrat reformizm ile mücadeleci sosyalizm, komünizm kampları arasındaki farkları sınırlamakla başlıyor ve devamla şunu belirtiyor: birinciler, “sosyalizmi burjuvazi ile işbirliği yaparak gerçekleştirmeye çalışıyorlar, halbuki marksistler, proletarya için bütün siyasi iktidarı ele geçirerek sosyalizmi gerçekleştirmek istiyorlar.” Sınırlama sorununda ise, Komünist Enternasyonal, Komünist Enternasyonalin büyük bir yöneticisi olarak kabul ettiği Lenin, ve Lenin’in takipçileri için tavır takınarak kendisini Marksist-Leninist ilan etti.

Mariategui için, bilimsel sosyalizmin önemli konularından bir tanesi de, birinci dünya savaşının öncesinde, görülmeye başlayan burjuva demokrasisinin kriziydi. Ve o bunun sebebini, “Proletarya ile kapitalizmin paralel olarak yoğunlaşması ve gelişmesi”nde görüyordu. Onun için, emperyalizmin karakterlerinden biri olan tekelin gelişmesi ve proletaryanın kurulu düzene baş kaldırışı burjuva demokrasisinin krizinin sebeplerinden biriydi. Sorunu daha derinleştirerek, burjuva rejimi altında makinanın itici gücü sayesinde endüstri olağanüstü bir şekilde gelişti ve kendilerini ayakta tutan belirlenmiş sosyal ve siyasal biçimler gibi “ dev sanayi işletmeleri ortaya çıktı.” Şöyle tamamlar: “bu yeni üretici güçlerin yayılması eski siyasal modellerin varlığına izin vermez. O, ulusların yapısını değiştirir ve rejimin yapısını değişimini gerektirir. Burjuva demokrasisi müthiş bir şekilde artmış ve değişmiş ekonomik güçlerin örgütlenmesine tekabül etmeye devam etmez. Böylece demokrasi bunalıma girer. Demokrasinin tipik kurumu parlamentodur. Demokrasinin bunalımı, parlamentonun bunalımıdır.”

Burada, emperyalizmin gerici karakteri üzerine, Lenin’in tezine sıkı sıkıya bağlı bir tez bulunmaktadır, Mariategui faşizm kavrayışını bu tezin üzerine dayandırdı ve onun sadece emperyalist bir ülkeye özgü değil, İtalya ya özgü değil, siyasal bir tepki ve uluslararası bir olgu olarak gördü. Ve faşizmin, “ülkenin tüm kötülüklerinin sebebini politika ve parlamentoya” yükleyen İspanya gibi geri kalmış bir ülkede de gerçekleşebileceğini ortaya koydu. Deyim yerindeyse, hakim sınıflar, artık kurumları tarafından yeterince savunulduklarını hissetmediklerinde” faşizme baş vururlar. “Parlamento ve evrensel oy hakkı onları engeller.” “Tüm halkların içindeki tepki yıkıcı ve demagogik bir müziğin sesiyle örgütlenir (Bavyeralı faşistler kendilerini “Nasyonal Sosyalist olarak adlandırıyorlardı. Faşizm karışıklık dönemi boyunca bol miktarda anti-kapitalist bir edebiyat kullandı”). O, iktidarı ele geçirişiyile, “şiddetin ve diktatörlüğün yolunu kanıtlayan milliyetçi ve gerici bir mistisizm” haline geldi.

Mariategui’ye göre faşizm, “**çağdaş sahne** eserinin “faşizmin biyolojisi” öğretisine göre “uzun zaman boyunca ne bir parti gibi işlemek, ne de tanımlamak istemeyen” heterojen bir yapıya sahip ve “vatan bayrağının bütün namussuzlukları ve doktrinelleri kaplığı” bir siyasi süreçtir. Ve bu yurtseverlik tekeline özeniyor. Fakat onun içinde “faşist birliği mayınla-

yan çelişkiler” geliyor. Bu çelişkilerde, ilk olarak “faşizmde iki ruh ve iki karşıt zihniyet” karşı karşıya geliyor. Ultra, aşırı fraksiyon, faşist devrimin, İtalya Krallığının statüsüne tamamıyla girmesini savunuyordu. Onların görüşüne göre, demokratik liberal devlet, tamamen faşist devlet tarafından değiştirilmeliydi. Bu zaman zarfında revizyonist bir fraksiyon, politikanın aşağı yukarı önemli bir gözden geçirilmesini istiyordu. Çelişkiler birinci eğilimin lehine çözümlerine rağmen yok olmadılar, tersine başka şekiller altında gelişmeye devam ettiler. Bir eğilim, “faşist rejimin bütün düşmanlarını bir Saint-Barthelmy gecesinde” silip süpürmeyi öneriyordu; diğerleri “daha aydın, fakat onlardan geri kalmayacak şekilde... Faşizmi, parlamentoyu kesin bir şekilde yok etmeye” davet ediyordu.

Dahası, faşizmin tahlilinde Mariategui işi, “reformizmin tipik tutumu, bir demokrat olan İngiliz yazarı M. G. Wells’in Musoluni rejimi üstüne söylediklerini belirtmeye kadar ilerletiyor. Buna göre: “demokrasi üzerine şüphe” ve reformlar üzerine endişeli olmasına rağmen, “faşizm ona, proleter devriminin yenilgisi, burjuva demokrasisinin sonucu olmaktan çok, bir felaket gibi görünüyordu. İnanmış bir evrimci olarak Wells, faşizmi tarihin akışında mümkün bir olay olarak değil, ancak istisnai bir olay olarak kavrayabildi”.

Gördüğümüz gibi, reformizm açısından faşizm burjuva demokrasisinin krizinin sonucu değil, fakat “bir istisna”, “bir felaket”tir. Bu bugün ülkemizde bazen desteklediği gibi, yalnızca ve tek olarak gündemdeki terör şeklindeki düşüncenin benzeridir. Ve onlar bunu “tarihin mantığında olanaklı bir olay” olarak görmemektedirler. Oysa, bu fenomenin özgün nedenleri vardır: emperyalizm ve tekellerin gelişimi ve burjuvazinin proletarya tarafından tehdit edilmesi...

Böylece bu tez bize faşizm üzerine bulanıklaşmış reformist anlayışları atamamıza, tarihin ve ülkemizin güncel durumunu gerekli ve doğru bir kavrayışına sahip olmamıza hizmet ediyor.

Mariategui tarafından konulan, bilimsel sosyalizmin diğer sorunları; şiddete dayanan devrim, proletaryanın ve partinin rölüdür. Bu konular üzerine şunları savunmuştur: “devrim ağırlı bir gebelik, şimdinin kanlı bir doğumu”dur. “iktidar şiddet kullanılarak ele geçirilir” ve “iktidar ancak proletarya diktatörlüğü ile ele geçirilebilir” şeklindeki sözleriyle devrimci şiddetin rölünü ortaya koyar. “Proletaryanın tarihte siyasi olarak ortaya çıkışı sosyal sınıf olmasıyla birliktedir.” Burada, işçi sınıfının rölünü vurgularken “maddimanevi, haklı-haksız, insani çabayla birikmiş olan unsurlardan hareketle üstün bir sosyal düzen kurma görevini kavradığı andan itibaren olduğunu ortaya koymuştur.

Ve İspanya’nın zayıflığını değerlendirirken “Rusya da halkın derin ajitasyonundan ziyade, açık ve net bir bakış açısına sahip, dahi bir eylem adamı tarafından yönetilen devrimci bir parti vardı, İspanya’da halen eksik olanda budur. Çok genç olan komünist partisi halen bir ajitasyon ve propaganda gücü olmaktan öte değildir.”

Bilimsel sosyalizm, ekonomi politik ve Marksist felsefe üzerine getirilen tezler Marksist değil midir? Biri, bunların Marksizmin özüne uygun olmadığını söyleyebilir mi? Bir kimse kalkıpta, bu tavırların marksizm ve Leniniz-

min klasikleri tarafından savunulanların aynıysa olmadığını ispatlayabilir mi?

Açıktır ki, Mariategui'nin tezleri, proletaryanın dünya görüşü üzerine kurulmuştur ve bu gerçek hiç bir şekilde inkar ve deforme edilemez. Mariategui'nin Marksist tavırlarını inkar edenler neye dayanıyor ve hangi iddialarda bulunuyorlar? Bunlar Sadece gerçekte ilişkisi olmayan yüzeysel tahlillere ve özellikle sağlam bir sınıf tavrının yadsınması olan gerçeklerden ve Marksizmin uygulanmasından uzak iddialarda bulunmaktadırlar.

Komünist partisi kurucusunun, işçi sınıfının durumuyla birlikte haklı ve doğru siyasal bir düşünce için, bilimsel sosyalizm, marksist felsefe ve ekonomi politik karşısındaki tutumunun marksizm-leninizm üzerinde oluştuğunu ortaya koyuyor. Bu ayrıca, sınıf mücadelesine teorik ve pratik katılımında Mariategui düşüncesinin olgunluğunu ve eski revizyonizme ve onun Avrupa temsilciliğine hem de ülkedeki benzerlerine karşı mücadele ederek böylesi üstün bir kavrayışa vardığını açığa çıkartıyor.

III- MARIATEGUİ PERU DEVRİMİNİN GENEL SİYASİ ÇİZGİSİNİ ORTAYA KOYDU

Mariategui'nin Peru devriminin genel çizgisini tespit ettiğini- özel olarak, Peru'daki sınıf mücadelesinin genel yasalarını formüle ve ülkemizde devrimin takip etmesi gereken yolu tesbit ettiğini söylemek ne anlama gelir? Bu, bunların halen geçerli olduğu ve ülkemiz toplumunun devrimci dönüşümünü, ona önderlik edebilecek tek sınıf olan, işçi sınıfının öncü müfrezesi aracılığı ile, hayata geçirebilmek için Mariategui'ya dönmemiz gerektiği anlamına gelir.

Gizli ve açık yöntemler ile karşı çıkıldıkça ağırlık kazanan bu sorunu tahlil edelim; ülkemizin kaderi bu sorun karşısında alacağımız tavıra bağlıdır.

Peru Toplumunun Niteliği

Komünist partisinin kurucusunun kendi sözleriyle başlayalım:

"Serbest rekabet aşamasına tekabül eden tüm liberal ideolojilerin geçerliğini yitirdiği, tekeller ve emperyalizm aşamasına varılması ile birlikte, bizim gibi yarı-feodal bir ülkede kapitalizm gelişiyor. Emperyalizm, sermayesi ve metalleri için pazar ve hammadde kaynağı olarak sömürdüğü bu yarı-sömürge halklarının hiçbirine millileştirme ve sanayileşme yönünde bir ekonomik programı gerçekleştirmesine izin vermeyecektir. Ulusal üretimin kapitalist dünya pazarı tarafından sıkı bir şekilde tayin edilmesinden doğan, imal maddeleri açısından sürekli bir krize maruz kalmaları için, onları uzmanlaştırmaya zorlamakta, mono-kültür (tek tip üretim-ÇN) ile (Peru'da, petrol, bakır ve şeker) kısıtlamaktadır.

Parti programının üçüncü noktasında yer alan bu cümleler toplumumuzun yarı-feodal ve yarı-sömürge yapısını saptamaktadır. Mariategui, bunlardan birincisini, yarı feodalizmi", "feodal siyasi veya hukuki kurum yada biçimlerin devam etmesinde aramanın doğru olmayacağını" tesbit etmiştir. "Biçimsel olarak, Peru bir cumhuriyet, burjuva demokratik bir devlettir. Feodalizm veya yarı-feodalizm tarım ekonomimizin yapısında varlığını sürdürmektedir." Aradan geçen bunca yıllara rağmen, bugün gözönünde bulundurulması gereken halen bu

yapıdır: eski ve yeni- gelişen feodal kökenli ödenmemiş emek, aile yükümlülükleri ve ertelenmiş ücret biçimleri, kişisel krediler, eski topraklı mülkiyetin korunması ve birleştirilmesi vede **gamonalismo**'nun hakimiyeti (toprak ağasının oteritesi), ancak bugün bunların yeni koşullar ve yüksek perdeden sözlerle gizlenmektedir. Geçmişte güçlü saldırılara uğrayan, yarı-feodalizmin bu değerlendirmesi, artık kabul edilir ve apaçık bir gerçek haline gelmiştir, çünkü sınıf mücadelesinin kendisi, tarımsal tedbirler ve karşı-devrimci eylemler yanısıra, 1960'lardan beri sık sık gördüğümüz köylü patlamaları Peru toplumunun yarı-feodal temelini göstermektedir.

Yarı-sömürgeciliğe gelince, Mariategui bir ülkenin ekonomisinin emperyalizm tarafından kontrolü devam edilirken siyasi olarak bağımsız olabileceğini savunuyordu. Bundan da öte, bizim ülkemiz dahil, Güney Amerika ülkelerinin birçoğunun "siyasi olarak bağımsız ama ekonomik olarak sömürge" olduğunu doğru olarak savunmuştur. Durum budur ve gelişmeye devam etmektedir; ülkemiz ekonomisi hem doğrudan hem dolaylı olarak emperyalizm ve sosyal emperyalizmin artan oranda ve çok yönlü nüfüsüne maruz kalmaktadır. Bundan kısa bir süre önce, bu yarı-sömürgecilik değerlendirmesine, Peru'nun sömürge bir ülke haline geldiği şeklindeki gerçekleştirilmemiş iddiayla karşı çıkmıştır; ülkenin "yarı-sömürge" olarak sınıflandırılması ile kastedilen budur. Bu iddia "Peru'nun" burjuva reformist bir hükümete sahip bir yarı-sömürge ülke olduğunu savunacak kadar ileri götürülmüştür. Mariategui'dan aktarılan yukardaki paragraf kapitalizmin Peru'da gelişmekte olduğunu ancak bunun esasta ABD emperyalistleri tarafından denetlenen, tahaküm altında bir kapitalizm olduğunu, milli bir ekonomi ve bağımsız sanayileşmeye izin verecek bir kapitalizm olmadığını, aksine ülkemize hizmet edecek gerçek bir milli ekonomiye, nede bağımsız sanayileşmeye izin vermeyen, emperyalist metropoller uğruna işleyen, dolayısıyla bunların gelişmesi ilk önce emperyalist hakimiyetin parçalanması anlamına gelen, bir kapitalizm olduğunu ileri sürmektedir. Dolayısıyla Mariategui ülkemizde kapitalist gelişmenin mevcudiyetini reddetmiyor. O, tam ne çeşit bir kapitalizme sahip olduğumuzu belirler; tekel ve siyasi gericilik çağında yarı-feodal bir ülkenin kapitalizmi, kendi geliştikçe yarı-sömürge boyun eğmişliğimizi pekiştiren bir kapitalizmi, ABD emperyalizmine bağımlı bir komprador burjuvazinin oluşmasına yol açan bir kapitalizm. Kısacası Mao Zedung'un tanımıyla, bürokrat kapitalizm.

Mariategui'nin Peru toplumunun kavrayışı budur, bu kavrayış halen geçerli ve uygundur. Bunu takip eden incelemeler ve araştırmalar sadece bunu kanıtlamış ve kurucumuzun doğru tezlerini daha berrakça tanıtlamıştır.

Peru Devriminin İki Aşaması

Mariategui, ülkenin yarı-feodal ve yarı-sömürge şartları temelinde devrimin güçlerini tahlil etmiş, iki temel sınıfın proletarya ve köylülüğün varlığını tesbit etmiştir. Bunlardan ikincisi, köylülük, çoğunluğu oluşturduğundan ve yarı-feodalizmin esas yükünü çektiğinden dolayı eşas güç üken, birincisi, işçi sınıfı ise önder sınıftır. Bunun da ötesinde o, köylülüğün sadece proletaryanın ortaya çıkmasıyla birlikte rolünü yerine getirebileceğini vurgulamıştır: "sade-

ce sosyalizmin doktrinini, doğru toplumsal ve ekonomik koşulları içerisinde bakıldığı, yaratıcı ve gerçekçi bir siyasi çizgi sevyesine yükseltilebildiği takdirde Kızıldehşerilerin davasına modern ve yapıcı bir içerik vermeyi başarabilir çünkü o, bizim tarihi sürecimizde yeni doğmakta olan bir sınıfın, proletaryanın desteği ve disiplinine sahiptir.” Köylülük ve proletarya ya katılan, “Peru’da her zaman için tali ve şaşkın bir rol oynamasına” rağmen, yabancı tahakümün ağırlığı altında, “başarılı şekilde örgütlenip rehberlik edildiği derecede, devrimci yurtsever bir tavır takınmaya zorunlu kalan” küçük burjuvazi de vardır. Bunlar, belirli şart ve koşullar altında, Mariategui’nin “burjuva solu” adını taktığı, millî burjuvazinin de katıldığı, itici güçlerdir. Bu dört sınıf devrimin hedeflerine: yarı-feodalizm ve emperyalist hakimeyete karşı birleşmektedirler.

Komünist parti programından kurucusunun kendisi tarafından hazırlanan, şu iki tanınmış pragraf Peru devriminin iki aşamasını tanımlamakta ve onların niteliğini belirlemektedir.

“Ülke ekonomisi ancak, dünya çapındaki anti-emperyalist mücadele ile dayanışma içerisinde, proleter kitlelerin eylemleri tarafından özgürlüğüne kavuşturulabilir. Sadece proletarya eylemi burjuva demokratik devrimin, burjuva rejiminin yerine getirmeye ve tamamlamaya muhtedir olmadığı görevlerini yaygınlaştırabilir ve ardından gerçekleştirebilir.”

“Burjuva-demokratik aşamanın tamamlanmasıyla devrim, amaçları ve doktrinini açısından, proleter devrime dönüşür. Siyasi iktidarı uygulama ve kendi programının tatbik etme mücadelesi için eğitilmiş olan proletarya partisi, bu aşamada sosyalist düzenin örgütlenmesi ve sorumlusu görevlerini yerine getirir.”

Ustaca özetlenmiş şekilde Peru devriminin sorunu budur: millî-demokratik yada Mao Zudung’un ifade ettiği gibi, yeni bir tip burjuva-demokratik devrim, ve proleter devrim. Birincisi, 1928’den beri devam etmekte olup henüz tamamlanmamış ve zaferle sonuçlanmamış olan, ikincisi ise gelecekteki proletarya devrimi olan iki aşama; bir devrimci sürecin, iki ayrı aşama olarak karakteri ve içerikleri birbirine karıştırılmayacak olan, iki kesintisiz aşaması. Mariategui’nin bu büyük tezi, geniş tartışmalar ve mücadeleler aracılığı ile devrimimiz kanunlarının Marksist kavrayışı içerisinde temel bir gerçek haline gelmiştir.

Ancak, eğer bu temelse, bundan daha temel olan, işçi sınıfının ve sadece işçi sınıfının partisi aracılığı ile millî demokratik devrime önderlik etmeyi muktedir olduğu ve proletaryanın ancak birinci aşamadaki hazırlık ve örgütlenmesi aracılığı ile ikinci aşamayı proleter devrimi gerçekleştirebileceğidir. Bundan dolayı, işçi sınıfı millî demokratik devrime önderlik etmediği takdirde, sosyalizmi inşa etmek bar yana onu elde etmenin bile hiç bir yolu yoktur. Bugün varlığını önemle hissettiren sorun budur, çünkü karşı devrimciler ve sosyal-korparativist bu büyük gerçeği inkar etmekte ve ülkemizde Silahlı Kuvvetlerin devrimin ilk aşamasını gerçekleştirmekte olduğunu, hatta sosyalizm için temelleri döşediğini iddia etmektedirler. Bu kilit sorun devrimciler ile karşı devrimciler arasında bir ayrışım çizgisidir. Bunların birincisi, Marksizm ve Mariategui ile birlikte, proletarya ve sadece proletaryanın, “burjuva demokratik devrimin, burjuva rejiminin yerine getirmeye ve tamamlamaya muktedir olmadığı, görevlerini yayabileceğini ve ardından gerçekleştirebileceğini” sa-

vnmaktadır. Bizim tavrımız budur, biz bunu savunarak karşı devrimci tezlere karşı savaşmalı, okun ucunu Mariategui'yu yadsıyan, sosyal emperyalizmin ülkemizdeki bir tugayı olarak sadece sosyal emperyalizmin ABD süpergücü ile dünya hakimiyeti için çatışması ve çekişmesine hizmet eden sosyal-korparativist revizyonizme doğrultmalıyız.

Anti-Feodal Mücadele

Toprak programı en temel olandır; kısacası, bu sorun feodal mülkiyet ve serflik şeklindeki iki ögeyi içeren feodalizm sorunudur. Dolayısıyla, Mariategui'nin dediği gibi, Peru'nun tarım sorunu, ilişkileri toplumumuzu baştan aşağıya, tabandan üst yapıya kadar, lekeleyen feodalizmin parçalanmasıdır. Köylü mücadelelerinin itici gücü toprak sorunu olmuş ve olmaya devam etmektedir, ve 1960'larda çıkarılan üç tarım yasasının feodalizmin temellerini yoketmediği günümüzün köylü mücadelelerinde açıkça görülebilir.

Partinin kurucusu, toprak sorunu tahlil ederek, topluklar (Kızılderililerin geleneksel ortak toprak sahipliği) ve feodal mülk arasındaki mücadelenin altını çizmiş, yüzlerce senedir bu toplulukların köylü kitlelerin feodal toprak ağalarının tefeci saldırılarına karşı direnmeleri mümkün kıldığını ve bunların kendi içerisinde, gelecekte sosyalizmin gelişmesine hizmet edecek tohumları taşıdığını vurgulamıştır. Aynı şekilde o, tarımsal emek sistemini yeniden gözden geçirerek, görünüşteki kapitalist biçimler aradaki feodal sömürü ilişkilerinin varlığını vurgulamıştır. Bunlar geçmişin sorunları değil bizzat bizim görünüşte ve sık sık söz edilmiş, sözümona tarım reformları aracılığı ile gerçekleştirilen, "feodalizmin parçalanması" arkasında gizlenen yarı-feodal özü açığa çıkarmak için incelememiz gereken, bugünün sorunlarıdır.

Peru'lu ve aynı zamanda Latin Amerika'lı Köylülerin mücadelelerine ilişkin olarak, Mariategui bu mücadelenin sloganlarının "toprak işleyene, ödemesiz mülksüzleştirme" olduğunu, ve bu doğrultuda işçileri ve köylüleri seferber etmenin, "onların taleplerini kazanmaları ve savunmaları için silahlandırılmaları" anlamına geldiğini göstermiştir. Dolayısıyla, feodalizm, toprağa el koymak yoluyla yıkılmalıdır ve bunu sadece silahlı işçiler ve köylüler gerçekleştirebilir; feodalizmin parçalanmasının, topraklı mülkü yoketmenin ve serflikin kaldırılmasının başka yolu yoktur. 150 yıldan fazla bir zamandır, Peru'nun tarım ilişkilerini idare etme ve serflikli yoketme yasalarını sahip olduğu ve bunların sonucunun feodalizmin temelini muhafaza etme olduğu akıldaki tutulmalıdır.

Dolayısıyla anti-feodal mücadele, kırsal alanlarda sınıf mücadelesinin itici gücü ve millî-demokratik devrimin temlidir.

Anti-Emperyalist Mücadele

Latin Amerika'nın diğer ülkeleri gibi, bizim ülkemizde oluşmakta olan bir ülkedir. "O, batılı medeniyetler tarafından bırakılan Kızılderili cesetleri üzerine inşa edilmektedir. Durum böyle olduğuna göre, Mariategui'nin de tahlil ettiği gibi, "Kızılderili sorunu, dört milyon Peru'lunun sorunudur. Peru nüfusu-

nun dörtte-üçünün sorunudur, çoğunluğun bir sorunudur, ulusumuzun sorunudur.” Mariategui şöyle devam ediyor, “Kızılderiliyi dikkate almayan gerçek ulusal bir politika olamaz; Kızılderiller gözardı edilemez; Kızılderiler doğmakta olan ulusunun çimentosudur. Baskı Kızılderiliyi medeniyetin düşmanı yapmaktadır, Pratikte, Kızılderililerin ilerici bir unsur olabileceğini reddeder. Kızılderilileri sefilleştiren ve aşağılayanlar ülkeyi sefilleştirmekte ve aşağılamaktadırlar.... Kızılderililer olamadan Peru ulusu diye birşey yoktur. Bu gerçek, herşeyden önce, ideolojileri salt burjuva-demokratik liberyalizm ve milliyetçilik olanlar tarafından kavranmalıdır.”

Böylece Kızılderiler sorunu 150 yıldan fazla bir zaman Peru devleti, özellikle cumhuriyet tarafından gözardı edilen bükük bir halk çoğunluğunun sorunudur. Nüfusun beşte-dördünün çıkarlarına aykırı hareket etme sorunudur, kurucumuzun dedeğini gibi, bizi bir biri ardına tahakküm eden emperyalist metropollerin çıkarları doğrultusunda hareket etme sorunudur. Bu sorunu daha derinlemesine inceliyerek Mariategui, Kızılderilerin sorunu toprak sorunu olduğunu; dolayısıyla, ulusal sorunun toprak sorunu üzerinde temellenmesinden dolayı bunların bu ikisinin ayrılmayacağını, tesbit etmiştir. Bu görüş Marksizmin ilkeleri ile sıkı bir uyum içerisinde ve bu bizim kendi kitlelerimizin mücadeleleri ile kanıtlanmıştır; bu devrimimizin niteliği tarafından açıkça sergilenmektedir.

Bu temel üzerinde, komünist partimizin kurucusu ülkemizdeki ve genelde Latin Amerika'daki sınıfları ve anti-emperyalist mücadeleyi tahlil etmiştir. Onun hareket noktasını, Latin Amerikan burjuvazinin “iktidarda yeteri kadar yerleşmelerinden dolayı milli egemenlik hakkında kaygı duymadıkları” ve emperyalist çıkarlara tabi ve bağlı oldukları oluşturmuştur, ve şöyle devam etmiştir, “emperyalist politika... kendisini silahlı müdahale veya askeri işgale başvurmaya zorunlu hissetmediği müddetçe, burjuvazinin işbirliğine hiç kaygılanmadan güvenebilir”. Dolayısıyla, Mariategui, Peru “ticaret burjuvazisi” ve emperyalizm arasındaki ilişkiyi netleştirmiştir. Ülkedeki birleşik cephe sorununu ele alan Mariategui, “feodalizmin kalıntılarına ve emperyalist nüfusa karşı gerçekten mücadele etmeye hazır olan burjuva liberal solu ile” birleşmenin ihtimalini ileri sürmüş, bugünün adına milli burjuvazi dediğimiz kesimin konumunu tespit etmiştir; bununda ötesinde, daha öncede gördüğümüz gibi o, artan oranda yabancı hakimiyetle birlikte küçük burjuvazinin “devrimci yurtsever bir tavır edineceğini” belirtmiştir. Fakat öte yandan, Mariategui, **apristalar** (Mariategui'nin zamanında ihem anti-emperyalist hem de anti-komünist olan iddia eden ve bugün Peru'daki başlıca ABD yanlısı burjuva siyasi parti olan sosyal-demokrat Amerikan Halkın Devrimci İttifakı Partisi) gibi, anti-emperyalizmi, “kendi kendine yeten ve her nasıl olacaksa kendiliğinden, kimbilir hangi temelde, sosyalizme, sosyal devrime yol açacak olan bir program, bir siyasi tavır, bir hareket” derekesine yükseltenlere de karşı çıkıyordu. Mariategui, apristanın “biz solcuyuz (yada sosyalistiz) çünkü anti-emperyalistiz” tezini teşhir etti. Sadece proletaryanın, köylülükle birleşmek suretiyle, tutarlı bir anti-emperyalist tavır sürdürebileceğini hesaba katarak şuna işaret etti. Bizim açımızdan, anti-emperyalistlikle, kendi içinde tek başına bir siyasi program, iktidarı ele geçirmeye muktedir bir kitle hareketi teşkil

edemez ve etmemektedir”;

Ardında, tartışmasını sonuçlandırarak şöyle bitirdi. “Bizler anti emperyalistiz, çünkü sosyalistiz, çünkü devrimciyiz, çünkü biz kapitalizme, sosyalizme karşı çıkıyoruz-bunlar bir diğerinin yerini alacak olan iki antagonist sistemdir-çünkü yabancı emperyalizmlere karşı mücadelede ,dünya devrimci kitleleriyle dayanışma görevimizi yerine getiriyoruz.”

Birleşik Cephe

Bir kere toplumun karakteri, devrimin sorunları, anti-emperyalist ve anti-feodal mücadeleleri gördükten sonra, devrimin “üç sihirli değneği” toplumu değiştirici araçlar sorunu gelir ki, bunlar “birleşik cephe, askeri sorun ve partidir.”

“Bu öncüye katılışından beri tavrım, her zaman, birleşik cephenin ateşli bir propagandacısının ve inanmış bir unsurunki gibi olmuştur” diye yazıyordu, 1 Mayıs 1924 vesilesiyle. “Bölünmek için daha pek azız” olgusundan hareketle, işçi sınıfı için yerine getirmemiz gereken daha pek çok görev olduğunu söylüyordu. Bunu, somut ve pratik bir dayanışma eylemi olarak göstermekte ve ideolojik düzeyde kalmaksızın kendilerini” sınıf dayanışması ile birlikte hissetmeleri gerektiğini, ortak düşmana karşı, aynı devrimci istekle bağlı”-kalanmasını savunan birleşik cephenin ateşli yayımcısıdır. Ve proletarya olarak adlandırılan bu insan grubunda eğilimlerin değişikliği, ideolojik ayrılıkların çeşitliliğinin bilinmesinden hareketle şunu istiyordu: önemli olan “birbirleriyle karşılıklı çarpışmamaları, dogmatik vaiz kavgalarıyla kitleleri devrimden uzaklaştırmamaları, silahlarını birbirlerine karşı kullanmamalarını fakat cı-nayetleriyle, haksızlıklarıyla ve kurumlarıyla eskimiş sosyal düzenle savaşma-larıdır.”

Bunlar, mevcut düzenin konumundan çıkartılan ve dün olduğu gibi bugün de canlı bir şekilde yankılanan sözlerdir. Sınıf bilincini ve sınıf duygusunu geliştirmek, yenilikçi ve klasik fikirleri yaymak, işçileri, temsil ettiğini ileri süren kurumlardan koparmak, baskıya karşı mücadele etmek, örgütü savunmak, köylülerin istekleri için mücadele etmek;” tamamlanmaları sırasında yollarımızla çakışacak ve birleşecek “tarihi görevler”

Bu temel üzerinde, Maritegui, işçi sınıfının önderliğinde, işçi köylü ittifakına dayanan, işçi ve köylülerin çevresinde, küçük-burjuazi ve bazı şartlarda, bizim bugün milli burjuvazi olarak adlandırdığımız sınıfları bulunduran anti-emperyalist, anti-feodal cephenin temelini ortaya koydu. Ulusal demokratik devrimin temel silahlarından olan birleşik cephe, sadece işçi köylü ittifakı temelinde ve proletarya önderliğinde olur, fakat hiç bir sürette burjuvazi veya küçük burjuvazi önderliğinde değil. Bu cephede işçi sınıfı parti aracılığıyla başka sınıflarla ittifaka girmektedir. “Ve her halükarda O (komünist partisi), proletarya için en geniş eleştiri, yayın ve örgütlenme özgürlüğünü ister.” İşte Partinin hiç bir zaman terketmemesi gerektiği birleşik cephe ve bağımsız sınıf politikası.

Diğer yandan, Mariategui, devrimci tehlikeye karşı burjuvazinin de birleşik cephede birleştiğini ortaya koydu. “Fakat, yalnız geçici olarak ve kararlı

bir devrim tehlikesi var olduğu müddetçe..., daha sonra burjuvazinin her bir grubu özerkliğini yeniden bulmaya çalışır... Burjuvazinin içinde hiç bir şeyin ortadan kaldıramayacağı ideolojik ve menfaat karşıtlıkları mevcuttur.” Böylece burjuva bloku kendi iç çelişkilerinin ve sınıf mücadelesinin gelişmesiyle zorunlu olarak parçalanır.

Pratik tarafından doğrulanan bu tezler, günümüzde genel bir hastalık halini almış olan sekterizmin aşılmasını gerektirmektedir. “Kitlelerin birlik istedikleri” gerçeğini hesaba katmalı ve bu canlı ve ivedi sözlere dikkatle kulak asılması gerekmektedir: devrimin inançlı yüce ruhları, tüm tarihsel engellerin ötesinde emeklerinin ve çabalarının tarihsel dayanışmasını hisediyor ve ona itaat ediyorlar. Kavrayışsızlık ve sekter bencillikler, inançsız ve ufuksuz cimri ruhlarla, yaşamı katı bir formülle hareketsiz kılmak isteyen dogmatik zihniyetlere aittir.

Ülkemiz bugün, kendisi gibi ülkelerde olduğu gibi gerici ve korporatist bir saldırı yaşıyor. Bu saldırı, ihtiyaçlarına göre baskı ve politik aldatmacaları kullanıyor. Halk saflarında, sekterizm ve hegemonyacılık, birlik eylemini böldüğü müddetçe, biz her gün daha gerekli ve acil bir şekilde birlik için mücadele edeceğiz. Zira, “gerici bir politika nihayet solda kutuplaşmaya sebep verir. O, bütün proleter güçlerin karışımını tahrik eder. Kapitalist karşı saldırı, çalışan sınıfların iç güdülerini yapamadığını yapar; birleşik proleter cephesi.”

Biz şu anda, genel korporatist bir düzenleme vaad eden, derin bir demagogji ardında ve “sosyalizm, özgürlükçü ve hıristiyanlık” propagandasıyla düşünceleri bulandıran ve iradeleri baskı altına alan faşist bir hükümete karşı savaşmaktayız. Bu şartlarda Mariategui'nin aşağıdaki öğretilerini benimseyip uygulayacağız:

“Biz tam bir ideolojik savaş döneminde yaşıyoruz. Bir yenilik gücünü temsil eden insanlar, hatta, muhtemelen veya beklenmedik bir biçimde, tutucu ve baskı güçlerini temsil edenlerle de anlaşıp uyuşabilirler. Tarihi bir uçurum onları ayırıyor ve ayrı dilden konuşuyorlar, üstelik aynı tarihi bakış açılarına sahip değildirlen.” “Öyle düşünüyorum ki bugün, birbirlerine yakın olanları birleştirmek lazım, dağıtmak değil, tarihin, birbirlerine yakın olmalarını istediğini yaklaştırmak lazım. Tarihin, dayanışma içinde olmalarını gerektirdiklerini dayanıştırmak lazım. Bu bana, tek mümkün koordinasyon, etkili ve kesin tarihsel bir anlamıyla tek doğru anlayış” olarak gözüküyor. Ve devamla, “ben devrimciyim, fakat açık düşünceli ve kesin tavırları olan insanlar arasında, birbirlerine karşı mücadele ederken birbirlerini anlamalarının kolay olduğunu zannediyorum. Özellikle de birbirlerine karşı mücadele ederken. Hiç bir zaman anlayamayacağım siyasal sektör şudur: ortalama reformizm, uşaklaşmış sosyalizm ve sahte demokrasi”

Askeri Sorun:

Mariategui, tezlerinde askeri sorun üzerine çok az konuştuğu ve hatta, onun, askeri sorun konusunda hiç bir şey yapmadığı zannediliyor. Oysa durum bunun tam tersidir. Eserlerinde çıkan şey, onun devrimci şiddete, savaşa ve askeri örgütlenmeye verdiği önemdir.

Daha 1921’de şöyle yazıyordu: “Ölçülü, dengeli, yumuşak, sakin, tepkisiz bir devrim yoktur.” 1923’de, “İktidar şiddet ile ele geçirilir... İktidar sadece diktatörlük ile korunur.” 1925’de “teпки gericiğini iç güdüsü, geçmişin can çekişen bir hırılıtsı iken, devrim ağırılı bir gebelik, şimdinin kanlı doğumudur.” Ve 1927’de “şayet, devrim, şiddet, otorite ve disiplini gerektiriyorsa, ben şiddetten, otoriteden ve disiplinden yanayım. Ben korku depoları olmaksızın tüm korkunçluklarıyla onları blok halinde kabul ediyorum.”

Fakat, bu onun devrim anlayışının tamamı değildir. *“Bir devrim bir darbe değildir, bir ayaklanma da değildir, bu kelimeyi keyfi kullandığımız gibi şeylerden de değildir. Bir devrim birden çok yılda kendisini tamamlar. Devrimci güçlerin ve karşı-devrimci güçlerin birbirleri üzerindeki hakimiyetlerinin değiştiği dönemler vardır. Böylece, bir savaş sürecinde olduğu gibi. Bu, bir saldırı ve karşı saldırı, zafer ve yenilgi sürecidir. Kamplardan bir tanesi kesinlikle teslim olunca, mücadelede vazgeçinceye kadar, yenilmiş değildir. Bozguna uğraması geçicidir, fakat tam değildir. Ve tarihin bu yorumuna göre, gericiлик ve beyaz terör sınıf mücadelesinin birer olgusudur... Devrimin sevimsiz bir bölümüdür.”* İşte, devrim ve karşı-devrim mücadelesine ilişkin, bize rehberlik edecek doğru Marksist tavır ve tezler.

Dahası, Mariategui politika ile savaş ilişkisini ortaya koydu. Askeri cephenin zayıflığını siyasal zayıflıktan ve askeri gücü, doğal olarak siyasal bir ürün olarak çıkardı. “Çünkü dünya savaşının bu görünümünde, diğer bütün önemli konularında olduğu gibi, politik ahlaki ve psikolojik faktörler, askeri faktörlerden daha da önemli bir önem kazanırlar.” Böylece savaş politikayı takip eder. Kurucumuz devrimin yeni tipte, sömürücülerin ordularından değişik ve kendine özgü görevleriyle bir ordu yarattığını şöyle kavradı: “Kızıl ordu, dünya askeri tarihinde yeni bir olaydır. Bu devrimci ordu görevini yerine getiren ve amacının devrimi savunmak olduğunu unutmayan bir ordudur. Mantığı genel ve özel her türlü emperyalist duygudan uzaktır. Disiplini, örgütü ve yapısı devrimcidir.” İşte Mao Zedung’un da öğrettiği gibi, devrimin ortaya çıkardığı ve sadece partinin mutlak kontrolüne sahip olabileceği yeni tipte bir ordu.

Mariategui, nihayet Latin Amerika’da Meksika devrimine, Asya’da ise Çin devrimine özellikle dikkati çekti. Her iki durumda da iki devrimin, ulusal demokratik karakterini, köylülüğün rolünü ve işçi sınıfının hayati katılımını ortaya çıkardı. Aynı şekilde, emperyalizmin karşı çatışmalarını, devrime ihanet eden ve onu satan burjuvaziye de işaret etti.

“Toprak işleyenindir” temel ilkesinden hareketle, toprağı ele geçirmek ve savunmak, ulusal demokratik devrimi doğru yolda ilerletmek için işçi ve köylü yığınlarının silahlanması gerektiğini ortaya koydu. Bunun yürütülmesini, kırdaki gelişen ve “devrimci ordular” ve “aynı kanın dolaştığı damarlarda organik birlik” de şekillenen liderler ve askerlerin dayanışmasıyla birleşmiş isyan birlikleriyle gelişen köylü devrimi olarak işaret etti; aynı şekilde kendi içlerinde var olan benzer dayanışma ilişkisi ile yığınlarla birleşmiş olan isyan birlikleriyle gerçekleşebileceğine işaret etti. “Bu şekilde birliklerle işçi ve köylü yığınları arasında temelin veya sınıfın ilişkisi bulunmaktadır.” “Birlikler yalnız bir şekilde en aktif yığınların en dinamik, en mücadelecı kesimidir.” Doğal olarak, ge-

ricilere karşı Sibirya’da yirmili yıllarda savaşıyan Sovyet gerillaları hakkında bu sözcükleri yazarken, Mariategui Latin Amerika ve ülkemizde isyan birliklerini düşünüyordu. Ve O bunu yaparken, gerillalarla halk yığınları arasındaki bağı ruhunu, kopmaz birliklerini açıklayıp betimliyordu. Gerillalar için durum “yığınların en dinamik, en savaşçı, en aktif kesimi” olmaktadır; bu hiç bir zaman yığınların eyleminden kopuk değil, onları bütünleyen parçadır.

Bu noktalar askeri sorun üzerine Mariategui’nin düşüncesini oluşturuyor. Üstelik O’nun temel tezi olan, “köylü ayaklanmaları yalnız başlarına zafer kazanamazlar; ve eğer geçmişte birkaç kez zafere erişmişlerse bu burjuvazinin yönetiminde olduğundandır. Fakat bugün, emperyalizm çağında özellikle, “burjuvazinin feodaliteyi tasfiye görevlerini tamamlamayı istemediği”, “İspanyol sömürgecilerine yakın biçimde çıkış yolu aradığı Amerika’mızda, onun köylü yığınlarının haklarına sahip çıkması olanaksızdır.” Bu görev proletaryaya düşer; ve ulusal demokratik devrimde kırdan kente uzatılmış savaş boyunca feodalitenin yıkılışına doğru köylü yığınlarını yönetmek sadece proletaryanın üzerindedir.

Proletarya Partisi:

“Siyasi mücadele bir sınıf partisinin inşasını gerektirir” diyor Peru Komünist Partisinin kuruluş bildirgesinin üçüncü noktası. Bunun anlamı nedir? Bu sadece, sınıf mücadelesinin proletaryadan, işçi sınıfının tarihi hedefinin gerçekleşmesi için, sınıf çıkarlarına uygun bağımsız bir örgüte sahip olmasını gerektiğini dile getirir. Böylece parti, ülkemizde sınıf mücadelesinin gelişmesinin ve proletaryanın ortaya çıkıp, olgunluğa kavuşmasının bir sonucudur. Bu tarihimizin mantiki gelişmesinin, sınıfların varlığının, işçi sınıfının varlığının bir doğal zorunluluğudur. Bunun içindir ki, O hiç bir zaman, zamanını doldurmuş veya gereksiz olarak görülemez tam tersine işçi sınıfının iktidarı ele geçirmek ve Peru’nun yeni toplumunu inşaa etmesindeki temel ve vazgeçilmez araçtır. Onun varlığı, sınıflar var olduğu müddetçe ve sınıfsız toplum gerçekleşinceye kadar zorunludur.

Komünist Partisi “proletaryanın örgütlenmiş öncü gücüdür. Bizzat Mariategui tarafından konulan programında belirtilen, “sınıfın idaellerinin gerçekleşmesi için mücadelede yönetimin ve yönlendirmenin görevini üstlenen siyasi güçtür.” Ve sosyal bileşimi üzerine “mücadelenin temeli; propaganda ve çabalarımızın belirgin sınıfsal karakteri işçi ve köylülerin örgütlenmesi hedefini oluşturmaktadır” diyor kuruluş bildirgesinin üçüncü noktası. Böylelikle, komünist partisi, Peru işçi sınıfının örgütlü öncüsüdür. Ve onun açık bir sınırlaması vardır; bu sınıf, programında konulduğu gibi mücadele metodu olarak “emperyalizm aşamasında devrimci methoddur”, oysa onun sosyal bileşimi saflarına temel olarak proletaryanın ve köylülüğün en iyi unsurlarını katmayı hedeflemektedir.

Fakat parti, bir seçim aracı olamaz ve değildir de. Tam tersine iktidarın ele geçirilmesi için örgüttür. Gerçi, seçimlerden yararlanabilir, ama gücün esasını onlar için harcamaz. Mariategui Almanya’daki durumu tahlil edip açıklığa kavuştururken: “Bir partinin gücü, bu durumun ortaya koyduğu gibi,

kesinlikle oy veya parlamenter gücüne bağlı değildir. Seçimler onun meclisteki oylarını azaltmasına rağmen, politik etkisini zayıflatmaz... Bir sınıf partisi olan sosyalist partisine, eğer mecliste 150'den biraz fazla parlamenter oy, kabinenin oluşmasına yetse de, şayet bu parti devrimci bir yol izlemezse, bu oylar onu banka ve sanayiden koparmazlar." Böylece, Mariategui için parti ne "parlamenter aptallığı" takip etmeli ne de seçimlere bel bağlayan bir parti olmalıdır.

"Parlamentarizm burjuvazinin siyasi korporatist örgütlenme şeklidir"; kurucumuzun da belirttiği gibi, hakim sosyal düzeni devrimci şiddetle yıkmak ve iktidarı ele geçirmek için bir savaş makinası (parti) olmalıdır: "Tarih bize, her yeni devletin ondan öncekinin yıkıntıları üzerine kurulduğunu ve birinin yıkılması diğerinin ortaya çıkması arasında bir ara kriz dönemi olduğunu öğretiyor."

Komünist partisinin kuruluşu, tekrarlayalım, Mariategui'nin teorik ve pratik mücadelesinin en son noktaya varmasının ve sınıf mücadelesine bizzat katılımının ürünüdür. Bu, onun işçi sınıfına en büyük katkısıydı; ve çağdaş tarihimizde, Mariategui'nin 30 yıllık mücadelesi Partimizin ortaya çıkışına olanak sağladı ve ona destek verdi.

Mariategui, onu, parti programında gördüğümüz ideolojik ve politik temellere sahip kıldı. Onun en önemli üç tezi: "sınıf eyleminin geçmiş ve gelişmesi, anti-emperyalist bakış açısı ve yerli halk meselesinin şeması." Mariategui' "yedideneme", "dünya krizinin tarihi" ve bütün diğer yapıtlarında, anti-emperyalist mücadelenin sorunlarını koydu ve çözümlendi. Mariategui'nin yazılı eserini, komünist partisinin inşasının bir parçası ve partinin siyasi ve ideolojik temeli olarak kavramalıyız.

Kurucumuz, Jose Carlos Mariategui, Parti için mücadelesini, hatırdı tutmamız gereken, III. enternasyonale katılım tezleri ile bitirdi:

"PKP III. enternasyonale üye oluyor, partiye katılan diğer grupların da üyeliğini almak için çalışmayı kabul ediyor. Bizim uyguladığımız ideoloji Marksizmin militan ve devrimci felsefi, politik ve toplumsal ekonomik ideolojisidir. Savunduğumuz metodlar, ortodoks devrimci sosyalizmin metodlarıdır. Biz, II. enternasyonalin ve sosyal demokrasinin hangi şekilde olursa olsun bütün eğilim ve metodlarını reddetmekle kalmıyor, aynı zamanda ona karşı mücadele ediyoruz.

Parti bir sınıf partisidir ve dolayısı ile, başka sınıfların siyasi örgüt ve güçleriyle, birleşme anlamına gelen bütün eğilimleri reddeder.

Parti, ulusal koşullar gerçek ittifaklar veya paktlar imzalamayı dayattığında, bunun genel olarak devrimci küçük burjuvazi ile olabileceğini kabul eder. Parti, bu devrimci karakterli ittifaklara katılabilir fakat her durumda, proletarya için en geniş eleştiri, hareket, basın ve örgütlenme özgürlüğünü ister."

İşte Mariategui tarafından kaleme alınan, 1 Mart 1930'da bizzat kendisi tarafından merkez komitesine sunulan ve aynı ayın 4'ünde kabul edilen bir belge. Bu belge, bugün sözü edilmeyi bile hak etmeyen anti-parti dedikodularını yeren yere atmaya yeterlidir.

Sonuç olarak, hatırlayalım ki, Mariategui için "partiler, akademik fısıltılardan doğmazlar" ve parti "sakin ve uybirliğine varmış bir akademi değildir, olamaz da" fakat, "parti, kitlelerin sınıf mücadelesi içinde çelikleşir

ve kendi içindeki iki çizgi arasındaki mücadele ile ilerler.” Böylece onun (partinin) tarihi Mariategui tarafından konulmuş kızıl çizginin, Mariategui düşüncesine karşı sürekli olarak açık veya sinsi bir şekilde yükseltilen proletarya dışındaki, çizgiye karşı zikzaklı ve uzatılmış mücadele çizgisinin dışında olamaz.

Kitle Çizgisi:

Bütün açıklamalar boyunca, tüm bu anlatımlarda bir tavrın olduğunu gördük; bir kitle çizgisi, Mariategui düşüncesinin en temel sorunu. Bununla birlikte bu da çok az tanınmaktadır. Altını çizmek gerekir ki, burada Mariategui'nin dikkate aldığı çağımızın kitlelerin varlığı ile dolu olduğu ve bu kitlelerin, şimdiki sahnenin baş oyuncularını olduğu ve işçi sınıfı halinde gruplaşmış bu büyük çoğunlukların bir efsanesi ve bir amacı bulunmaktadır: sosyal devrim. Proletaryanın bayrağını çektiği ateşli ve aktif bir inançla ve ona doğru yürüdüğü bu hedef burjuvazinin çöküşüne karşıt olarak geliyor.

Kitleler, zaferlerinden emin olarak “son kavgaya” için çarpışıyorlar. Ve devamla diyor ki, “Eugene Pottier’in (Enternasyonal marşının yazarı) marşındaki bu cümle, tarihi bir rölyef (kabarıklık) kazanıyor.” “Bu son kavgamızdır. “Rus proletaryası devrimi, dünya proletaryasının evrensel haykırışı ile selamlıyor, Roma, Milan, Berlin, Paris ve Lima sokaklarında duyduğum, umudun ve savaşın evrensel haykırışıdır bu. Onda tüm bir dönemin heyecanı bulunuyor. Devrimci kitleler son kavgaya girişeceklerine inanıyorlar.”

Tarihin kahramanları kitleler, bugün her zamankinden daha çok dünya tarihini tayin etmektedirler. Ve “Zeka profesyonellerinin bulmadığı yolu buluyorlar”; Mariategui'nin hayran kaldığı gerçek kahramanlar, kitleleri eğiten isimsiz kahramanlar, “fabrikanın, kömür madeninin, kırların ve sosyal devrimin bilinmeyen isimsiz kahramanlarıdır.”

Burjuvazinin rekabetçi ve çelişkili çıkarlarına karşı. Ortak çıkarları olan ve yeni bir düzen kurmak için çalışan kitlelerdir bunlar. “Onlar için çalışmak onları temsil etmek lazımdır, çünkü, kişiler ve liderler devrimci kitlelere yaptıkları hizmet ve temsilin başarıları ile değerlendirilirler.”

Fakat Mariategui, her zaman, kitlelerin nihai sonuçta temel yığınlar; işçiler ve köylüler olduğunu hatırlatıyor. “Devrimin gücü her zaman ziraatçı ve emekçilerin, yani Meksika devriminden konuşurken söylediği gibi, işçi ve köylü kitlelerinin ittifakıyla yerleşir. “Ve işçi ve köylü kitlelerinin devrimci seferberliği sayesinde, Meksika mücadelesi her zaman karşı devrimi ezdi. Bu ve benzer açıklamalar Mariategui'nin kitlelere karşı tavrını göstermektedir; ve O kitlelerin mücadelesinde Marksizmin yaşadığını düşünmektedir.

“Marx, dünyada kendi doktrinini ile canlandırılmış, sosyalizmin gerçekleşmesi için sayısız kitlelerin mücadelelerinde yaşıyor.” Bu sınıf mücadelesinde liderlerin, boyutları olan liderlerin önemini gördüğünü kapsamıyor mu? Bunun hak isteyenlerin hizmetiyle ve devrimci sınıfların çıkarlarıyla ölçüleceğini anımsayalım. Burada sözkonusu olan proletaryadır; ve o, “düşünen ve yapan” yeni tipte bir insanı yaratan bir sınıftır. Devrimcilerin eylemlerine güvenerek, Mariategui insan düşüncesindeki sınıf mücadelesini hesaba katmayı ister.

“Çöküş ve devrim yan yana yaşar dünyada ve aynı şekilde insanlarda da vardır bu. Bilinç... İki düşünüş tarzı arasındaki mücadelede öldürücü sirkirdir. Bu mücadelenin kavranışı bazen, belkide her zaman kaçırılır... fakat nihayet bu iki espiriden bir tanesi üstün gelir ve diğeri alanda boğulup kalır.” Oysa kahramanlardan konuşurken, şuna işaret eder: “kahraman her zaman amacına kan ve revan içinde varır ve ancak bu bedelle kahramanlığının bütününe erişir” diye not ediyordu. Mücadelenin devamlı izler bıraktığını anlatırken şöyle sonuçlandırıyor: “dün olduğu gibi, bugün de, sürgüne ve hapse karşı direnecek kararlı insanlara sahip olmadan bir siyasi düzeni değiştiremeyiz” ve “bir devrimci için, bir tutuklanma basit bir iş kazasıdır.”

Mariategui'nin kitle çizgisi, özellikle kitlelerin temel sorununun hergün biraz daha ve büyük boyuta savaş meydanına geldiği bu dönemde dikkate alınmalıdır.

Aşağıda yazılanları her zamankinden daha fazla dikkate almalıyız: “Kitleler birlik istiyor, kitleler inanç istiyor ve bunun için ruhu bozuk, yıpranmış, bozguna, inkarcı, umutsuz ve şüpheli yolu reddediyor. Kitleler, umutlu, samimi, dinamik, genç ve verimli olduklarını söyleyen ve yaratanların sesini arıyor.”

Mariategui Çizgisinin Diğer Sorunları:

Daha önce söylenenlerin hepsi, Mariategui'nin, Peru devrimi üzerine genel siyasi çizgisinin temel noktalarını oluşturur; fakat bu onun çalışmasının tümü değildir. Bunun dışında, Komünist Partisinin kurucusu, işçi sınıfı tarafından hareketle ve Peru toplumunun devrimci değişikliklerini göz önünde bulundurarak, sendikal çalışma için, işçi, kadın, gençler için aydınların düzeyinde ve diğer çalışma alanları için özgül siyasi çizgiler geliştirdi. Bu özgül siyasetler, her kitle çalışma alanlarında bir sınıf çizgisi geliştirmenin temelini oluşturur. Sorun tamamıyla oradan Mariategui'nin yolunu yeniden almak ve onu sınıf mücadelesinin şimdiki koşullarıyla ilişkisi içinde geliştirmektir.

Mariategui, Peru Devriminin Genel Siyasi Çizgisini Oluşturdu.

Bu üçüncü kısımdaki bütün bu açıklamalardan Mariategui'nin Peru halkının ve işçi sınıfının mücadele deneyimini sistemleştirerek, sınıf mücadelesine doğrudan teorik ve pratik katılımı sayesinde Peru devriminin genel siyasi çizgisini ve diğer kitlesel çalışma alanlarında özgül, siyasi çizgiler ortaya koyduğu, çok açık bir şekilde ortaya çıkıyor. Bütün bunlar, Mariategui'nin yolunu, Peru devriminin yolunu, ülkemizde devrimin genel yasalarını önder sınıf olarak proletaryanın, iktidarı ele geçirmek ve ülkemizde yeni bir toplumun inşaa edilmesine meydan vererek, proletarya diktatörlüğünün kurulmasının ve devrimci değişiklik olarak sosyalizmden sınıfsız topluma, komünist topluma varmasına kadar olacak eylemini oluşturuyor.

Fakat Mariategui yolunun da bir rehberi var: Komünist partisi, onsuz ne devrim olabilir ne de halk için gerçek başarılar elde edilebilir; işçi sınıfının ulusal demokratik devrimi yönetebilmesi için, proletaryanın örgütlü öncüsü Ko-

münist partisi zorunludur. Çünkü sadece işçi sınıfı, işçi ve köylü ittifakına dayanarak, öncüsü ile devrimi yönetebilir ve ilk aşama olan ulusal demokratik devrim aşamasını gerçekleştirdikten sonra, ikinci aşamayı, proletarya diktatörlüğüyle proleter devrimi gerçekleştirebilir.

Böylece, her zamankinden çok, devrimimizin can alıcı sorunu, devrime, halka ve işçi sınıfına hizmet etmek için, Mariategui'nin yolunu ele alıp, onu günümüzün kitlesel sınıf mücadelesinde geliştirmek olduğudur.

IV- MARIATEGUI'YE TEKRAR SAHİP ÇIKMAK, ONUN PARTİSİNİ YENİDEN İNŞA ETMEK İŞÇİ SINIFINA, HALKA VE DEVRİME HİZMET ETMEKTİR.

Mariategui'nin yolu mevcut sosyal düzene karşı sınıf mücadelesi içinde ortaya çıktı.

Proletarya partisi gereksinimini yadsıyan APRA'ya karşı ve yerleşmiş gerici düzenin hakim fikirleriyle amansız bir mücadele vermek zorunda kaldı. Böylece komünist partisinin kuruluşu, zorlu bir mücadelenin ürünü ve Mariategui yolunun sürecinde ilk önemli adım olmuştur.

Jose Carlos Mariategui'nin vermiş olduğu mücadele, sadece parti safları dışında kalmamış, onun mücadelesi aynı zamanda, partinin Marksizm-Leninizme ve komünist enternasyonale katılması için, parti saflarında da olmuştur.

Ölümünün hemen peşi sıra, çizgisinin inkarı ve partisinin yıkımını gizli bir arzu ile amaçlayan bir oportünist çizgi gelişti. Bu çizgi "Proleterleştirmek" ve "Mariategui'yi aşmak"tan söz ederken, Mariategui'yi "entellektüalist" ve "Avrupa'lılaştırıcılıkla" damgalıyordu. Mariategui'nin üstün nitelikleri yıllar boyunca kabul edilirken, 40'lı yılların başında, iki yüzlü bir şekilde Marksist temelinin yeniden gözden geçirilmesi gündeme geldi. Daha sonraları, Del Prado ve çevresi, kendilerine Mariategui'nin takipçileri dedirtip, onu "tehlikesiz bir dini resim" gibi tütsülerlerken, yine de onun yolundan ayrıldılar. Mariategui'nin çizgisini yadsıma ve tekrar gözden geçirme dönemi böylece gelişti. Oysa ki, Mariategui'nin kızıl çizgisi, işçi-köylü kitle mücadelelerinde ve özellikle bayraklarında yaşatan ve parti içerisinde Mariategui'nin onaylanmasına önderlik eden komünistlerin düşünce ve eylemlerinde bütünleşerek devam etti.

Mariategui Yolunu Tekrar Ele Alırken

60'lı yıllar, ülkemize de yansıyan, Marksizm-Leninizm ile revizyonizm arasındaki mücadelede dünyada komünist enternasyonalin sarsıldığı yıllar olmuştur. Özellikle Mao Zedung yoldaşın büyük yaptıklarından hareketle Çin komünist partisinin ve diğer komünist kardeş partilerin vermiş olduğu çok önemli mücadele bizim partimizi de etkilemiştir. Aynı zamanda, ülkemizde, 60'lı yıllarda kendiliğinde gelişen sınıf mücadelesinin şiddetlenmesine ve kitle hareketlerinin özellikle köylü hareketlerine tanık oldu. Ülke, daha halen gelişen bürokratik kapitalizmin derinleşmesini yaşıyor; işçiler, büyük grev hareketleri geliştiriyor ve sendikalarını güçlendiriyorlardı. Köylülerin daha çok kendili-

ğinden, kendi elleriyle toprak işgal edip ele geçirmeleri önüne geçilmez bir fırtına gibi devam ederken, küçük burjuvazi özellikle de öğretmen ve öğrenciler daha çok halk mücadelelerine katılıyorlardı. Amerika'nın diğer kısımlarında olduğu gibi, buna paralel olarak, parlamenter demokrat liberal örgüt krize giriyor ve gerici siyasi partileri yeni pozisyonlar ve ganimetler kazanmak için ateşli bir mücadele veriyorlardı. Bütün bunlar iki görevin yerine getirilmesinin zorunluluğunu gösterdi: Devletin temel ekonomisini kaldırarak kullanarak bürokratik kapitalizmi güçlendirmek ve burjuva parlamentosunun krizini atlatmak için Peru toplumunu korporatist biçime göre yeniden şekillendirmek. İşte mevcut faşist hükümetin ortaya çıkışının şartları ve sebepleri. Ve işte yığınların mücadelesiyle düzenlerinin tehdit edildiğini gören emperyalizm ve sömürücü sınıflar adına tanımlama yetkisi dahilinde olan görevler. Öyleki, halkın geleceği için bu konuda gerilla mücadelesi önemli dersler vermiştir.

Mao Zedung düşüncesine ve onun bilge öğretilerine sahip çıkan Peru'lu Marksist-Leniniist komünistlerin teorik ve pratik eylemleri, Mariategui'nin yolunu yeniden ele almak ve partisini kurmak için bu koşullarda ve zorlu mücadele içinde geliştirdi.

Ocak 1964'de, parti saflarında Del Prado ve çevresi revizyonist kliğini atıp, partinin uzun yolunda önemli bir adım attı. Böylece 4. konferans esnasında Mao Zedung düşüncesine sahip çıkılarak önemli bir adım attı. 1965 Kasım'ında yapılan 5. konferans, bizi Mariategui çizgisine daha yaklaştırarak devrimimiz ve toplumumuzun kavranışı üzerine dikkati yoğunlaştıran bir diğer ilerleme noktası oldu. Partinin yeniden inşası ve Mariategui'ye yeniden sahip çıkmada ileriye götüren diğer anlar, komünist partisinin sol maske altındaki sağ oportünist çizgiye karşı kazandığı muazzam mücadelelerdir ve bunun tamamlanması 1969'daki altıncı konferansla gerçekleşti. Bu olay vesilesiyle parti, köşetaşı Mariategui olan genel siyasi çizgiyi, Mariategui düşüncesini ve Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesi şeklindeki Parti Temel Birliğinden hareketle yeniden inşasını onayladı. Bu inşa, -onaylandığı şekliyle- partinin halk savaşı için inşasını içermektedir. Böylece, parçalarından biri, partinin yeniden inşası gibi gerekli ve kararlı bir soru olan Mariategui yolunu yeniden ele alma aşamasını açarak, Mariategui'nin aranması uzun periyodunun en yüksek noktasına varılı.

Fakat mücadele bitmedi, o değişmezdir. Şimdiki faşist hükümetin ortaya çıkışı ve onun karşı devrimci programının saflarımızdaki yansıması, tasfiyeci bir çizginin, ve partinin hayatını tehlikeli bir şekilde hedefleyen sağcı bir oportünizmin ortaya çıkmasına neden oldu. Bu mücadele, Merkez Komitesinin 2. plenumunu yapmasını tasfiyeci oportünizme karşı mücadeleyi belirginleştirmesi ve ona karşı mücadele çağrısı yapması sonucu verilmiştir. Merkez Komitesinin "yeniden inşa üzerine" 3. plenum'da tasfiyecilerin bozgununu değerlendiren, partinin yeniden inşası için gerekli politik, örgütsel ve kitle çalışmasının temellerini attı. Böylece Mariategui'nin partisi, tarihi görevini yerine getirmek için daha iyi bir perspektif ortaya koydu. Nihayet, PKP Merkez Komitesinin 4. plenumu, Mariategui yolunun tekrar izlenmesini resmen onayladı. Bu, "partiyi merkez alarak kitle çalışmasını geliştirmek için Mariategui'nin yolunu dolgun bir şekilde yeniden ele alma" şiarı altında, Mariategui'nin yolu-

nu yeniden ele almakla olabilir. Bu yeniden inşanın kesin sorunudur. Özetle gelişmenin ve uygulamanın çevresindeki genel siyasi hat olarak Mariategui'nin partisinin yeniden inşasını tamamlamalıyız.

Yukarda söylenmiş olandan, Mariategui'nin yolu, Peru devriminin siyasi genel çizgisi, sınıf mücadelesinden ve parti içindeki iki çizgi mücadelesinden çıktı. Bu çizgiler, onun temsil ettiği proleter kızıl çizgi ve partinin yıllarca yüklediği proleter olmayan çizgidir. Böylece, onun gelişmesinde üç dönem ortaya konulabilir. 1: Mariategui düşüncesinin ortaya çıkışı ve partinin kuruluşu. 2: Mariategui yolunun arayışı. 3: Mariategui yolunun tekrar ele alınması ve partinin yeniden inşa edilmesi. Parti tarihimizin, Peru'daki sınıf mücadelesinin 40 yılını aşkın bir zamanı kapsayan 3 dönem.

Mariategui Düşüncesinin Güncelliği:

Mariategui düşüncesinin 60'lı yıllarda her seferinde daha da sağlam bir şekilde kendisini kabul ettirdiğini gördük. Bununla beraber bu dönemde, ülke içinde ve dışında Mariategui için ilgi artarken, bu iki planda onun reddedilmesi de geliyordu: Mariategui düşüncesinin Marksist temelini inkar edenlerle, onun güncelliğini reddedenler. Onun düşüncesinin Marksist temelini reddedenler, düşüncesinin ideolojik temelini oluşturan unsurun irrasyonel idealizme ve batı felsefi düşüncesinin hakim anlayışları, özellikle Avrupa'cı felsefi anlayışları olduğunu ortaya attılar. Bir kere, Mariategui'nin tezlerinin, Marksist felsefe, ekonomi politik ve bilimsel sosyalizm üzerine kurulduğunu koyduktan sonra, bu gözlemleri tahlil etmek fazlalık olacaktır. Bu konuda, Mariategui'nin Marksist temelini karakterini hatırlamak yeter. Ve bu gibi itirazların sahiplerinin asıl iddiaları olan: Az sayıda işçiye sahip bir ülkede, Marksizmin gelişmesinin imkansız olup olmadığını göstermek yeterlidir. Bunun gibi bir hareket noktası kabul edilemeyen mekanik bir tavrı kapsamaktadır. Marksizmin dünya çapında ortaya çıkması, işçi sınıfının 19. yüzyılın ortalarında vardığı seviyeye varması zorunlu idi. Marks ve Engels, zaten bu maddi temel üzerine Marksizmi kurdular; ondan beri, Marksizm beş kıtada kuvvetli bir şekilde gelişti ve yayıldı.

Geri kalmış, büyük köylü kitlelerine ve az sayıda işçiye sahip ülkelerin devrimcileri, Marksizmi eylemlerinin bir rehberi olarak buldular ve onun ilkelere kendi özel devrimci şartlar ile birleştirdiler.

Böylelikle Marksizm-Leninizm, ulusal kurtuluş mücadelelerinin ve demokratik devrimlerinin somut şartlarıyla birleşti. Sonuç olarak önüne geçilemez yeni bir model gelişti. Mao Zedung düşüncesi. Revizyonist dönemler ve toplumsal korporatistler dışında, hiç kimse ciddi bir şekilde bunu gelişmiş Marksizmden başka bir şey olarak göremez.

İşte buna benzer bir durum da komünist partisi kurucusunun durumudur. Mariategui de aynı şekilde Marksizm-Leninizmi, geri kalmış yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkeye uyguladı, bundan öte benzeri Latin Amerika ülkelerinin tahlillerini yaptı ve ülkemizdeki sınıf mücadelesine doğrudan katılarak, kendisini bir Marksist olarak geliştirip, onun evrensel ilkelerini yaratıcı bir şekilde uyguladı. Onun tezlerinin Mao Zedung'un tavrı ile olan benzerlikleri de bu-

Gerçekler böyleyken Mariategui yolunun tekrar ele alınması geçmişten de önemli bugünün anahtarı, mevcut düzenin yıkılması sürecinde tek devrimci sınıf olan işçi sınıfının önderliğini devrimin komutasına koymaktır. Bu işçi sınıfının örgütlü öncüsü olmadan devrimin olmayacağını beraberinde getirir ve komünist partisinin komuta merkezi görevini yerine getirmesi için geliştirilmesini gerektirir.

kısacası Mariategui yolunun tekrar ele alınması, Peru devriminde işçi sınıfının önderliği için mücadele etmektir. Böylelikle, Mariategui Peru halkının bayrağı, sömürülenlerin birleşmesinde ki temel ve ulusal demokratik devrimimizin tek ve geniş yolu olur.

Fakat herşeyin üstünde önemli olan, onun yolunu tekrar almak ve onun partisi; komünist partisini yeniden inşa etmek için, kurucusunun ona verdiği temeller üzerinde onun ideolojik ve politik inşası için çalışmaktır; ve aynı zamanda onun politik ve organik yapısını tekrar düzenleyerek, örgütsel inşası için çalışmaktır. Bugün partiyi tekrar inşa etmek, özetle, halk savaşının gelişmesini hedefleyerek, Mariategui'ye sahip çıkıp onun yeniden inşası için atılımda bulunmaktadır.

Yolundan emin ve amacında bilinçli komünist partisi, kurucusunun 80. doğum ve kuruluşunun 47. senesinde, proleter kızıl bayrakları yükseklerde tutarak, ülkemizin geniş halk yığınları önünde, özellikle işçi ve köylülerin önünde, mevcut karşı devrimci saldırıya karşı kitle mücadelesinin gelişmesi perspektifi ile görevimizin kitlelerin sınıf mücadelesinin fırtınaları içinde, Mariategui'ye tekrar sahip çıkmak partisini yeniden inşa etmek, işçi sınıfına, halka ve devrime hizmet etmek şiarı altında mücadele edeceğini ilan eder.

PKP. Merkez Komitesi
Ekim 1975

DİPNOTLAR

- *Leguizm: 1919-1930 yıllarında Peru'nun cumhurbaşkanı olan A.B. Leguia'nın adından gelmektedir.
- *Latifundium: Latin Amerika'da büyük toprak sahiplerine verilen ad.
- *Korporasyon: Faşist devletlerde mesleki örgütlenmeler. Korporatif devlet kapitalizmin genel bunalımı ortasında, burjuva diktatörlüğünün en gerici, en faşist tipidir. Bu, işçi örgütlerinin ortadan kaldırılmasına ve nüfusun Korporasyonlar halinde gruplaşmasını getirir. Parlamento ortadan kaldırılır, yerine bir Korporasyon temsilciliği sistemi yerleştirilir ve işçilerin tüm uygar hakları gaspedilir.

GERİLLA SAVAŞINI GELİŞTİRİN!

---

*“Bin parçaya bölünerek ölmekten korkmayan,
imparatoru devirme cesaretine sahiptir.”*

SİLAHLI MÜCADELE ZAFERLE PARILDIYOR!

Mariategui tarafından kurulan, proletayanın örgütlü öncüsü Peru Komünist Partisi (PC del P), 15 yılı aşkın çetin mücadelede yeni tip, Marksist-Leninist-Maoist bir parti olarak inşa edildi. O, sınıfı ve halkı için iktidarı alma tarihi görevine sarıldı ve Mayıs 1980’de yenilmez ve giderek büyüyen silahlı mücadele ateşini, gerilla savaşı ateşini ülkemizde tutuşturdu. Bu mücadele, çürümüş, eski hakim düzeni yıkmak ve gerçekten bağımsız, egemenliğe ve milyonlarca sömürülen ve ezilen için refaha sahip olan bir ülkenin yaratılması için silahlı mücadelenin kükreyen bir kasırgasına dönüşecek olan ülkemizin sınıf mücadelesiyle gün geçtikçe daha da birleşmekte ve onun içinde kök salmaktadır.

21 aydır parti ulusal halk kurtuluşumuz için gidilebilecek biricik yolu açmış ve muazzam oranda ilerletmiştir. (Bu yol) silahlı mücadele (yoludur). Gerilla savaşı bütün ülkede, dördü hariç ülkenin bütün bölgelerinde 2900 silahlı eylem içinde zaferle parıldamaktadır. Bu eylemler balta girmemiş orman-

ları, sahilleri ve özellikle de dağlık bölgeleri sarstılar; bu eylemler şehirleri ve özellikle de, mücadelesi şehirleri uyandırmayı amaçlayan kırlık alanları sarstılar. Dağlık bölgeler ve kırsal alanlar ülkemizde devrimci savaşın en güçlü ve doğal kaynaklarıdır. Parti tarafından sürdürülen, kırlık alanları devrimin silahlı kaleleri haline dönüştüren, yeni işçi ve köylü devletin nüveleri olan üs alanlarında yoğunlaşan, gericiliği ve emperyalist efendilerini, proleteryanının ve halk kitlesinin hükümdarlarının ayak tabanlarını ateşe verdikleri ve silahlı eylemlerle kanattıkları şehirlerde tecrit eden köylü savaşından başka bir şey değildir. Saldırının merkezi olan kırlardaki mücadeleyle şehirlere son saldırıların ve gerici düzenin ve onun dayanağı ordunun geniş çaplı ve nihai yıkımının şartları hazırlanmaktadır. Biricik devrimci yol olan bu yol şimdi açıktır, ve giderek daha fazla proleterler ve kitleler tarafından takip edilmektedir. Halkımızın silahlı kartuluşu (yolunda) kendi eliyle yürümektedir; çünkü “halk ve sadece halk tarihi ilerleten güçtür”.

2900 eylem! 1980 genel seçimlerinin boykotuyla başlayan, Chusşi ve daha birçok yerde ajitasyon ve silahlı propagandayla, yayınevlerinin işgaliyle ve bildirilerle, afişlerle, gericiliği panik içine düşüren dolaysız saldırılarla, “silahlı mücadele”, “işçi ve köylü devleti”, “kahrolsun gerici hükümet” sloganlarımızla halka cesaret veren eylemler. Bu eylemler dağların doruklarında parıldayan orak çekiçle ve “isyan haklıdır” çağrısıyla yüksekleri fetheden, solmayan kızıl bayraklarla ulaşılabilen yeni bir dünyayı göstermektedirler.

Bu eylemler, köylüleri çoşturan, halkı bilinçlendiren Miraflores ve San İsidro’da olduğu gibi gericiliğe korku salan silahlı seferberlik olarak şekillendiler. Hakimiyet sahibi sömürücülerin ekonomik ve sosyal sistemlerine darbeler indiren ve çökerten sabotajlar, kısıdalga yayın antenlerine ve elektrik direklerine vurulan darbeler ülkenin, kuzeyinde ve merkezinde olduğu gibi, geniş alanlarında elektriklerinin kesilmesine neden olan, Huacho’da ENCI’deki, San Martin’de Porres’deki, Fiat’daki, Toyoto’daki, Limanın zengin mahallelerinden Hindi Hogar ve kuzeyde Canveales’deki yangınlar; bütün mücadele bankalara ve Bata, Hartinger, Centromin vb. gibi gerici işletmelere karşı sık sık tekrarlanan eylemler, yine bunlar gibi, yabancı eğitimin yoğunlaştığı, aşığılayıcı yansımalar olan mümtaz okullarına karşı girişilen eylemlerdir.

Devletin yarı-feodal temellerini sarsan, içinde Ariabamba, Aisarca, Urpihuata, Palermo, Loxama ve Pincos’da olduğu gibi eski ve yeni tipten büyük toprak ağalarına karşı taleplerin icraasını temin etmek için (gerçekleştirilen) silahlı eylemlerin ağırlıklarını gösterdiklerini inandıran eylemlerdir. Gerçek bir sevinçle köylülerin hiç bir zaman kaybolmayan mücadele azimleri ve umutları tekrardan yeşermektedir. Acovinchos, Vinchos, Cayara, Pomatambo ve Ocororo’dakilerde dahi (ülkenin) en önemli alanlarındaki işgaller bu eylemlere dahildirler, ki bunlar (işgaller) ülkeyi derinden sarsıp, kitlelerin silahlı mücadeleye çekilmelerini teşvik etti.

Kararlı eylemler doğrudan, ülkemizdeki en başta gelen emperyalist güç olan Yankee (ABD) emperyalizmine yöneliyordu. Ülkenin güneyindeki Southern’e başşehirdeki Yankee işletmelerine veyahut onlarla birlik olan işletmelere karşı girişilen zincirleme eylemler, ve özellikle, Kuzey Amerika temsilciliğine karşı girişilen inatçı eylemler ve Miraflores’deki Kennedy heykellerinin sem-

bolik olarak havaya uçurması, bu tip eylemlere dahildir. Aynen bunlar gibi, revizyonizmin kara memuriyeti, Yankee emperyalizminin adı çıkmış suç ortağı ve hempası, herşeyden evvel enternasyonal hareketin Marksizm-Leninizm ve Maoizme ihanet eden Deng Siao-Pinge ve Çin Temsilciliğine karşı girişilen eylemler.

Bunun ötesinde önemli ve ağır sonuçlar doğuran devlet mekanizmasına ve onun baskı güçlerine, özellikle polise karşı gerçekleştirilen eylemler, mahkemelere, bankalara, iş bulma kurumlarına, vergi bürolarına, seçim kütüklerine, şehir idarelerine, Lima'daki merkezi de dahil Aksiyon Popular'ın bir dizi bürosundan ulusal parlamentonun kendisine kadar uzanan bir çok sayıda eylem söz konusudur. Bundan öte, ülkemizin enlemesine ve boylamasına her alanında Guardia Civil, Guardia Republicana ve istihbarat polisi PIP'e karşı yürütülen eylemler, Areguipa ve Huaran'da olduğu gibi baskı düzeninin meşhur ajanlarına ve tümü halkın tanınmış düşmanları ve katilleri olan belli küstah toprak ağalarına karşı gerçekleştirilen cezalandırma eylemleride bunlara dahildir.

En önemli ve en cesur baskınlar, Ocobamba, Yanahorco, Acchi, Puno ve Tacna'dakiler gibi polis karakollarına ve memuriyetlerine yapılanlardı. San Jose ve Secce'deki son baskınlar bu gerçeği ispat ediyor. Aynen bunlar gibi Lima'da ve Ayacucho'da polislerin silahlarının alınması ve özellikle Callo'daki bahriye silah üssüne yapılan önemli baskın, ki (hakim sınıflar) bu eylemleri çaresiz gizlemeye çalıştılar. Tüm bu eylemler içerisinde kendileri olmadıkları için, çıkarları açısından topun ağzına sürülen sıradan askerlerinde bulunduğu gerici kolluk kuvvetlerinede ağır darbeler indiriliyordu. Silahlanmamızın temel kaynağını teşkil eden, düşmanın silahlarını elinden almamız bu eylemler sayesinde mümkün oldu. Bunun ötesinde gerici devlet mekanizmasının ve personelinin moraline devasa darbeler vurdu.

Ayrıca, silahlı mücadelemizde bir kilometre taşı olan, ve Peru'nun devrim tarihine geçecek olan Ayacucho hapisanesine yapılan saldırıyla doruk noktasına erişen, cezaevlerini başarılı bir şekilde kurtarma politikası söz konusudur. Bu eylemler (Ayacucho hapisanesi eylemi-ÇN-) yoldaşlarımız ve savaşçılarımız gerici Peru devletinin zindanlarından kurtarıldı. Gerilla savaşımız bu yol ve yöntemle, halkın silahlı askerlerinin kahramanlıklarıyla, kuvvetiyle ve canıyla güçlendirilmesinde ve gelişmesinde bizzat bir sıçrama yaptı. Bu inkar edilmez zaferlerimizi kutlarken, aynı zamanda 3 yoldaşımıza karşı girişilen iğrenç katliamı, onların, aldıkları yenilgiden dolayı çılına dönen ve kara kınlerini kusan polisler tarafından korkakça, alçakça ve kabullenilmez bir şekilde Ayacucho'nun merkez hastanesinde katledilmelerini protesto ediyoruz. Aynısını, hastanenin hastabakıcıları ve doktorları tarafından ellerinden alınan halkın diğer iki evladına yapmaya kalkıştılar. Giderek sağlık durumları iyileşen bu 5 kişi de hastahane polis denetiminde bulunuyorlardı. Halk bu alçakça cinayetlerin cezasız kalmasına asla müsaade etmeyecektir.

Biz savaşçıyız, ve silahlı mücadelenin bizden gerekli ölçüde kan talep edeceğinide biliyoruz. Ve bizler halkın ve proletaryanın bize öğrettiği gibi, devrimimizin gerektirdiği ölçüde hayatımızı vermeye hazır olduğumuzu eylemlerimizle ispatlıyoruz. Fakat şimdiye kadar olduğu gibi bu günde devrimci sava-

şımızda savaş esirlerine, savaşın yasalarına uygunluk arzeden bir politika uygulamaktayız; bu tavrımızla bizlere de aynı muamelenin yapılmasını talep ediyoruz. Dolayısıyla halkın oğullarına ve kızlarına ve özelliklede savaşçılarımıza karşı uygulanan işkencenin, tecavüzün, caniliklerin, cezasını halkın adaletine uygun düşecek şekilde vereceğiz. Ve bizler, halkın askerleri olarak bunu hakka uygun bir şekilde gerçekleştireceğiz. Peru gericiliği ve onun Belaunde kliği önderliğindeki hükümeti, polis güçleri aracılığıyla bizlere karşı yeni bir operasyon başlatmıştır. Haklı devrimci savaşımıza dayanarak bu operasyonunda daha öncekileri gibi başarısız kalacağını söylüyoruz. Bununla ötesinde demagog Belaunde'nin cevabımızı daha önceden dolaysız hissetmesi gerektiğini söyleyebiliriz: Halkın sesini duymaya devam etmesi için 10 Mart 1982'de "Hükümet sarayını" bombalı baskınlarla sarstık.

Bu 2900 eylem Marksizm-Leninizm-Maoizmle silahlanmış, parti tarafından önderlik edilen yeni doğmuş devrimci askeri kuvvetlerimizin savaşma yeteneğini ve saldırı zevkini açıkça ispatlamaktadırlar. Silahlı eylemler kırlarda esas olmak üzere şehirlerde de gelişmektedir. Silahlı mücadele eksenini gerilla savaşına alan ve ona hizmet eden değişik eylem biçimlerini almaktadırlar. Silahlı eylemler, yaşamını artık özellikle işçilerin ve köylülerin tükenmez enerjisinden alan halkın sınıf mücadelesini desteklemekte ve ona yardım etmektedirler.

Büyüyen başarılı silahlı eylemler bizim için zengin perspektifler içermektedirler.

Bu güne kadar dört büyük başarı elde edildi:

Birincisi partinin sağlamlaştırılmasıdır. Önder kadro, militan ve savaşçılar hep birlikte mücadele içerisinde, ona şekil vererek silahlı mücadeleyi parlatıyorlar. Söz konusu şeyler büyük başarılar olmasına rağmen, buna ayrıca önemi çok büyük olan olaylarda eklenmektedir: Peru devriminin ciddi bir sorununu çözen, gerilla savaşının canlı ateşi içerisinde, parti önderliğinde yürütülen, silahlı bir gücün oluşturulmasıdır. İşçi-Köylü devletinin bir suru olan proletaryanın önderliğinde silahlı bir güç inşa edildi. Üçüncü bir başarıda, silahlı eylemlerin, gerek çoğalması gereksede kalite bakımından geliştirilmesidir. Bu eylemler aynı zamanda kitle katılımı açısından da bir hayli gelişmiş, gerek sayı açısından gerekse de halkın oğullarının ve kızlarının yeteneklerini kanıtlamış, ve kalite açısından eylemleri bir hayli geliştirmiştir. Dördüncü ve çok önemli olan başarıda: Gerilla bölgelerinin ortaya çıkışı ve geliştirilmesidir. Önemleri çevreyle olan irintileriyle anlaşılabilir olan bu bölgeler, Mao Zedung'un askeri teorisiyle ortaya konulan, devrimi ilerleten bu bölgeler, gerilla savaşının çığ gibi büyümesiyle gelecekteki üs bölgelerimizi oluşturacaklardır. Halk savaşının temeli olan, şehirleri kırlardan kuşatmaya yarayan söz konusu bölgelerin önemi burada yatmaktadır.

Bunun için sınıfımıza yani proletaryaya ve halkımıza, özellikle de yenilmeyen köylülerimize sesleniyoruz: Silahlı mücadelemiz parlıyor, küçük kıvılcımlarla geleceği müjdeliyor, halkın kendi yazgısını kendisinin eline alması gerektiğini garantileyen tarihin tüm kaynağının devrimler olduğunu bu mücadelemiz ispatlıyor.

KARŞI DEVRİMİN EYLEMLERİ MÜCADELEMİZİ HIZLANDIRIYOR

Peki gericiliğin cevabı nasıldı?

Demokrasiyi kendisine tanıyan kendi atadığı anayasal düzenin koruyucusu, kutsal insan hakçısı hükümetin tavrı nasıldı?

O nasıl işkence, hapis, cinayet, yıldırma ve takipleri ile tavrını ortaya koymuşsa, başından beri de militanlarımıza ve devrimci savaşçılarımıza da aynısını uygulamaktadır.

Belaunde'nin sözde demokratik, iki yüzlü demagog hükümeti, yeni doğmuş silahlı devrimimizi kanda boğmak için, başta polis olmak üzere baskının güçlerini üzerimize kışkırttı. Tüm dünyada tanınan, yüksekte önerilen 1979 anayasalarında en temel hakları ayaklar altına alarak Belaunde'nin gerici hükümeti ve sözümona düzen güçleri rasgele evleri dağıtıp talan ettiler. Götürdükleri her yerde keyfi tutuklamalarda, takibatlarda bulundular. En aşağılık iç güdülerine uygun olarak halkın oğullarına ve kızlarına cezasız yerde tecavüz ettiler, katlettiler, ve ateşe verdiler. Aynı şekilde kitlelere, özellikle köylülere saldırarak gerici açlıklarını körüklediler. Bu yolla halkı sindirmeye ve silahlı mücadeleden alıkoymaya çalışmaktadırlar. (Mücadele) inancını kırmak itiraflarda bulundurmak için her yerde işkenceyi gündeme getirdiler.

Devrimci morali kırmak ve savaçları yoketmek için aralıksız ve küstahca aşagılamalarda bulunmaktadırlar. Halkın kızlarının temiz, sağlam ve kararlı ruhlarını bozmak ve itaate zorlamak için tecavüzleri, aşagılayıcı, alçak ve acı çektirici araç olarak kullandılar. Tutukluların her türlü hak ve emniyetini yadsımaktadırlar. Sürekli bir şekilde demir parmakların ardında, pis zindanlarda rahat bırakılmamaktadırlar, acı çektirmeler ve baskılar ailelerine kadar yoğunlaşmaktadır. Silahlı eylemlere karşı girişilen takibat ve baskı, temel haklara saygı denen sahtekarca maskaralığı altında kadar karşı-devrim, karşı-şiddet aracılığıyla halkı itaatkarlığa zorlamanın somut ve caniyane planının olduğunu göstermektedir. Fakat tüm bunlar ümit edilen çirkef hedefine varmamaktadır, çünkü halkın sınıfın ve partimizin oğulları ve kızları başları dik, muzaffercesine ve sağlamlıkla mücadele mevzilerinde görevlerine sadık kalmaktadır.

Müşkil durumda kalan Belaunde hükümeti bununda ötesinde parlamentoyu kullanmakta ve silahlı mücadeleyi ve halkı susturmak için çıkarılan, gerçek anlamda bir terör-kanunu olan 46 numaralı kanunu talep etmektedir. Bu taş-devri karanesi burjuva ceza kanununun en basit ilkelerini bile cehr etmekte ve olağanüstü ölçüde cezai-tedbir kapsamaktadır. Eğer şimdiye kadar bugün fazlasıyla özlemini duydukları idam cezasını yürürlüğe koymadıysalar, bu şu ana dek anayasal yasağı değiştirecek imkanların olmayışından ötürüdür. Gericiler, özellikle uşakları ve basım kalemşörleri, hepsi birlikte “düzen” ve “sosyal-barış” namına kanunların dahada şiddetli uygulanmasını talep etmektedirler. Böylelikle sözümona tarafsız adalet baskısı kanun, hakim, mahkeme ve hapishane entrikasını alçakça yürürlüğe koymaktadır. Düzinence gerekçeler bulunmakta, davaları hızlandırmakta, kanunları tahrif etmekte ve savunduğunu iddia ettiği ilkeleri satmaktadır. Bazı gericiler tarafından bile faydasız eleştirilen davasız cezalar uygulayarak çürümüş mekanizmalarını kitlelerin oğullarına ve kızlarına karşı kullanmaya başlamışlardır. Gericiliğinin kör ve dilsiz adaleti, olması gerektiği gibi, zamanın geçmiş baskı ve sömürücü düzenini korumak için harekete geçti. Bu tavırlar aracılığıyla, beklenildiği gibi, kanun düzeninin ve kutsal sayılan adaletin çürümüş içeriğini acımasızca ortaya sermekte ve kendi derinden gerici karakterlerini açıkça ispatlamaktadır. Ne varki, bu eskimiş legal kasapçılık devrim mücadelesinden yılmadan dimdik ayakta duran halkın oğullarını ve kızlarını teslim alamamaktadır.

Fakat takibat ve baskı, işkence ve hapis, legal katliam ve adalet mekanizması, bazıları halk tarafından iyi tanınan emniyet polisinin ve istihbarat teşkilatının ajan-köpekleri yanısıra, hükümet ya tek tek gerçekleştirilen, ya da GC, GR ve PIP tarafından, uygun anti-terör birliklerindeki, özellikle Sinchis ve Dicote’yi, hesaba katarak koordine edilen polis-operasyonlarını düzenlemektedir.

Bugüne kadar iki özel operasyon gerçekleştirildi: Birincisi Ocak 1981’de daha fazla öneme ve genişliğe sahip olan ikincisi ise aynı yılın Ekim ayında. İkincisi Ayacucho bölgesinin beş eyaletinde, ordunun nasihatına ve desteğine de güvenilebilecek şekilde daha büyük operasyon özgürlüğünü sağlama hedefiyle sıkıyönetim ilan edilmesi sonucunu doğurdu.

Ekimde ilan edilen iki operasyon nasıl bir sonucu doğurdu?

Tamamen iflas etti. Bu o kadar ileri gittik ki, davulsuz borazansız, şüphe-

siz büyük ısrarlara neden olan o kadar geniş çaplı polis seferberliğinin sonuçlarını kamuoyuna duyurmak için her hangi bir açıklama yapılmadan büyük bir sessizlik içinde sonuçlandırıldı. Bu kendi deyimiyile “kesin operasyon”-’un zamansız gerçekleştirildiği, elle tutulur bir sonuç vermektten çok gürültü kopardığı kolaylıkla ispatlanabilir. En açık hedefinde, ki bu silahlı mücadeleyi yok etmek, halkın silahlı örgütlerini parçalamak ve partiyi söz konusu eyaletlerde yıkmakta, iflas etti (operasyon). Halkın kaldırılmamış olağanüstü hal şartlarında, Toto’daki polis karakolunda saldırının ve bunu takiben meşhur Jose de Secce eyleminde doruk noktasına ulaşan Ayacucho’da eylemlerin gerçekleştirildiği 10 Aralık 1981 günü gözönünde bulundurulursa, amaçlananlardan hiç birisinin erişilmediği görülebilir.

Bu özel eylem neyi gösterdi? Açık ve basit bir şekilde kitlelerin saldırısını geri püskürteceğini, ona dayanabileceğini, zorbalığın, (hakim sınıfların) üstünlüğünü ve karşı-devrimci şiddetin onları yıldırılmayacağını, tam tersine devlet tarafından silahlandırılan ve korunan saldırganlara karşı silahsız elleriyle bile karşı koyulan sınıf bilincine yöneldiğini gösterdi.

Polis operasyonları ve baskı eylemleri, mücadelenin güçlendiğini ve geliştiğini onaylamaktadırlar.

Silahlı eylemler içinde mücadele etmeyi öğrendiğimiz, ve parti tarafında yapılan önderliği takip ettiğimiz, haklı ve doğru ideolojik ve politik çizgiyi asla caymadan geçen 21 ay döneminde olduğu gibi güçlü devrimci silahlı mücadelenin gerçekleri haline getirdiğimiz, desteklediğimiz ve şekillendirdiğimiz takdirde, önde yürüyeceğimiz ve ileriye gideceğimiz ispatlanmıştır.

Ve hükümetin gerillalara ilişkin politik ve askeri tutumunun mahiyeti nedir? Gerillaları “terörist” diye karşısına almaktadır. Bu konuda Peru gericiği, onun devleti ve onun Belaunde hükümeti efendileri ABD emperyalizmi tarafından önlerine sürülen örneği takip etmekten başka bir şey yapmıyorlar. ABD-başkanı Reagan’ın, onun Dışişleri Bakanı Haig’in ve bunların takipçilerinin bugün dünyada gelişen devrimci savaşları “terörizm” olarak adlandırdığı herkesçe bilinmektedir. Böylece silahlı mücadeleyi kitleler tarafından, Marksizmin savunucuları tarafından da haklı olarak reddedilen anarşist bireyci terörlere karşı itibarsızlaştırmaya çalışmaktadırlar. Sözümona “sosyal barış” adına halkı kandırmaya çabalamaktadırlar. Bu vesileyle kitleleri kendi saflarına çekmeyi, veyahut en azından tarafsızlaştırmayı hayal etmektedirler.

Bu yolla silahlı mücadelenin “terörizm” olarak adlandırılması demogojiden başka birşey değildir ve ABD emperyalizminin tutumuyla uyum içindedir. Bir taraftan karalama uğraşlarıyla örtülmeye çalışılan devrimci mücadeleye karşı çıkmayı sağlamak için, diğer taraftan kanlı, halkları katledici baskıların gerçekleştirilmesi için bu (demogoji) daha da abartılmaktadır. Öte yandan dünya hakimiyeti için Rus sosyal-emperyalistleri ile dalafta da bu çürümüş manevralar kullanılmaktadır. Sözde “terörizm” adlandırması üzerinden devrimci eylemleri sosyal-emperyalist süper güçle bağlantı içine koymaktadır. Bununla aynı zamanda devrimci iftira atmak istemektedirler. Bunu da, onu karanlık güçlerle bağlantı içerisine sokmaktansa, bugün revizyonist merkezi oluşturan ve Lenin’in ve Stalin’in ülkesini şimdiki süpergüce dönüştürenlerle

ilişki içinde göstermekle dahi iyi yapacaklarını düşünmektedirler.

Doğal olarak Peru gericiliği, onun Belaunde hükümeti ve kalemşörleri her ne pahasına olursa olsun emperyalist efendilerinin emirlerini ve talimatlarını tatbik etmekten başka bir şey yapamazlar. Fakat silahlı mücadelemizi "terörizm" diye yargılayanlar sadece onlar değildir. İçlerinde uluslararası katil ve elebaşı Rus sosyal emperyalizminin şefi Brejnev'i takip eden Jarg del Prado ve çetesinin de bulunduğu, oportünistler de bu koroya katılmışlardır.

"Patria Roja" bu koroyla birleşmekte ve hummalı bir şekilde katasında oluşturduğu "sol"dan, "terörizme karşı savaşta" fiziki imha görevini hükumete bırakırken, ideolojik/politik cephedeki önderliğe oynamaktadır. Deng Siao-ping'in bugün kendisine tapan eski düşmanları, bugünkü revizyonist efendilerinin müttefiği ABD emperyalizmine karşı savaştığımızdan dolayı ve dün üzerine yeminler ettikleri, fakat bugün ise kendisinden nefret ettikleri Marksizm-Leninizm-Maoizm'i savunduğumuz için de daha fazlasıyla bize saldırmak zorundadırlar.

Kitlelere ilişkin Marksizm için sadece bir taktiğin geçerli olduğunu hatırlamalıyız: Fevkaledede büyük derinliğindeki büyük kitleleri, dalga üzerinde sallantılı duran, sendikal bürokrasinin ve sahte proletarya partilerinin temeli olarak hizmet veren o kirlice çürümüş tortudan ayırt etmek. Bu taktik bize, kitleleri teorik ve pratik olarak devrimci şiddet içinde ve oportünizme karşı verdiğimiz tutarlı ve sağlam mücadelede eğitmede bize ilham vermektedir.

Kendilerini memnuniyetle Marksist diye isimlendiren, ama gerçekte ise, halkımızın sınıf mücadelesinin kalbinde daha yeni fışkıran silahlı mücadeleyi "terörizm" olarak ilan etme şeklindeki emperyalist tahrifatı kabullenenlere, hatta ona kucak açanlara büyük Leninizmin aşağıdaki sözlerini (cevap olarak) veriyoruz:

"Dolayısıyla, herşeye rağmen, şeyler ileri doğru hareket ederler. İnanılmaz, tarif edilmez zorluklara rağmen, kitlelerin silahlanması ilerler. Bireysel terör, aydınların, zayıflıklarının doğurduğu bu canavar, artık maziye karışmıştır... Şimdi artık halkla birlikte silahlı eylemler gündemdedir. Silahlı mücadeleyi başlatanlar, kendilerini proleteryanın savaşanları ve ileri kesimlerinin başına geçirerek, yarın işçi ayaklanmasının gerçekleştiği gün, tecrübeleri ve yiğit cesaretiyle binlerce onbinlerce işçiye önderlik edecek olan halk önderlerini savaşın ateşinde ve çeliğinde eğitecek, sadece sözde değil fiili olarak da kitleleri kendilerine temel aldıklarında, böyle olacaktır. Yaşasın halkın devrimci ordusunu başlatanlar!"

"Bu, ne nefret edilen bir kişiye karşı düzenlenen bir komplo, ne bir intikam, ne cesaretsizliğin kışkırttığı bir kaçış, ne de bir korku ifadesidir, hayır, bu, iyi düşünülmüş ve hazırlanmış, güçlerin birbirleriyle ilişkisi açısından iyi hesaplanmış bir başlangıçtır, devrimci ordunun ileri tugaylarının eylemlerinin başlangıcıdır."

"Çok şükür ki, devrimci bir kale yokluğunun, devrimci, tecrit olmuş devrimci teröristlerin bir karakter 'haline getirdiği' günler geçmiş bulunuyor. Bombalar artık tek tek silahşörlerin bir silahı değil halkın cephaneliğinin gerekli bir ögesidir..."

"Tecrübeden tecrübeye koştuk, kör topal yürüyerek gönüllü bir ordu

oluşturmaya çalıştık, el yordımıyla yol aldık, ve o durumda, görevlerimizi yerine getirmenin yollarını aradık ve görev açıldı. Bugün, bu zorluklardan kurtulmuş olmaktan hala çok uzağız. Basında, konuşmaları veren ancak zorlukları yenme yollarını tamamen gözardı eden devrimciler gibi tamamen soyut bir şekilde hareket ettik. Doğal olarak, bir çok kişi bizi suçlamaktadır, hatta tüm sosyalistler ve sosyal-demokratlar bugün bile, sonunu nasıl bitireceğimizi bilemediğimiz bir şeye başlamadığımızdan dolayı bizleri suçluyorlar. Ancak tüm bunlar, yaşayan ölülerin saçma suçlamalarından başka bir şey değildir. Devrimlerin en büyüğünü yapmaya, onu sonuna kadar nasıl yürüteceğimizi önceden bilerek başlamamız nasıl mümkün olabilirdi? Hayır, kararlarımız yalnızca kitlelerin tecrübesinin içerisinden yükselebilirdi.”

Sonuç olarak, silahlı mücadele oldukça umut verici bir gerilla savaşı şeklinde gelişirken, karşı-devrim, gerici mantığı icabı bize karşı mücadele etmekte ve bize saldırmaktadır. Bunda (bu saldırı) uzaktaki revizyonist efendilerine hizmet eden ve bu kervana katılanlar vardır, ve aynı zamanda bazıları vardır ki, aynı yolu katetmektedirler veya aynı yoldan oraya ulaşmaktadırlar. Halk bizi cesaretle destekledikçe, ki bu güçlerimiz artmaktadır, ve biz gelişmesi içindeki silahlı mücadeleyi temsil ettiğimiz için, devrimci başarımızı parçalanmış “terörizm” suçlaması altında boğmak isteyenler çaresizleşmektedirler. Bazıları, Marksizm-Leninizm-Maoizm tarafından yönlendirilen eylemlerimizin panedayon ışığının geriye ittiği gölgeleri eski haline getirmeyi uğraşırken bize “Sendero Tenebroso” karanlık yol diye ilham etmektedirler. Bazıları ülkeyi emperyalizme satmaya devam ederlerken bizi yurtsever olmamakla itham etmektedirler. Bizi yargılayanlar arasında oportünist bunaklığın çoktan beri baş gösterdiğini ve yaşlarından bağımsız olarak salgını yaygınlaştırırken, iddialarının doğruluğunu varsayarak bile sınıfın ve halkın gerçek mücadelesinin bize öğreteceğini ve eğiteceğini anlamayan bazıları ise “provokatör” olmaktadırlar, ki bunlar o kadar körlerki, hiç pişmanlık duymadan teslimiyeti körüklemekle halkın haklı kinine karşı provokatörlük yaptıklarını görmektedirler.

Ve son olarak siyasi aptallıklarından dolayı, kendilerinin gelmiş-geçmiş eski siyasi kalpazanların aynıları olduklarını ve ayaklanmalara bel bağlamayı meslek edinmiş ayak üstü politikacılar olduğunu anlamayıp bizi “maceracı” olarak değerlendirenler vardır. Her şeye rağmen bu hususta haklıdır: Biz ne parlamenter kreatizmin hayranlarıyız, ne de oportünist seçimlerin tapıcılarıyız. Biz apaçık Markist-Leninist-Maoistiz.

Başkanımız Mao bize şunu öğretti: *“Düşmanın bize saldırması iyi bir şeydir. Bu, bizim; kendimizle düşman arasında kalın bir ayrışım çizgisini çektiğimizi ispatlar.”*

Tüm bu söylemelerden hareketle, karşı-devrimci eyleminin mücadelemizi ilerlettiğini memnuniyetle onaylarız.

GERİCİ DÜZENİN KRİZİ DERİNLEŞMEKTE VE HALK SİLAHLI DEVRİMİ TALEP ETMEKTEDİR

Gericiliğin bugünkü durumu nedir? 12 yıl iktidarda kalan bundan evvelki askeri hükümet iki görevi yerine getirmekle karşı karşıyaydı:

1. Bürokratik kapitalizmi güçlendirmek, ve 2. Peru toplumunu yeni-örgütlemek. Birinci görevini yerine getirmek için devlet tarafından kontrol edilen ekonominin fonkiyonunu esas kaldıraç olarak kullandı. İkinci görevini yerine getirmek için kendisi faşist siyasi bir anlayış (kompetron) tarafından yönlendirdi ve toplumun kolektif olarak yeniden örgütlenmesini teşvik etti. Birinci hedefe varmada bazı şeylere ulaşabildi. Fakat kendisinin sebep olduğu ekonomik kriz, özellikle halk kitlelerinin mücadelesi askeri hükümetin amaçladığı hedefleri yeniden formüle etmeye zorladı. Daha sonra kooperatiflenmeye erişebilmek için bu ifadesini genel bir yeniden uyumda buldu ve (askeri hükümet) iş başına gelişinde tespit ettiği kararlara uygun olarak bu değişikliği anayasada sabitleştirmeye çalıştı. Bunun dışında yönetim sivil hükümete devredilmeliydi. Ne varki hedeflere ulaşmaların ekonomik krizin derinleşmesiyle ve sınıf mücadelelerinin yükselmesiyle engellendi. Yeni anayasa içinde bulunduğumuz yüzyılda Peru toplumunun bünyesinde üçüncüsü, Peru toplumunun kolektif yeniden şekillenmesini doğurmadı. Ancak parlamento aleyhine icra makamının belli bir takviyesi ve askeri kuvvetlerin devlet yönetimine daha güçlü bir katılımı sağlanabilirdi: Askeri önlemlerin yansımaları olarak iki seçim gerçekleştirildi. Biri danışma meclisi seçimleri diğeri ise 1980'deki genel seçimler. Her iki seçimde, bütün Latin Amerika'da seçimlere ve hükümete karşı inancın yitirilmesine dikkat çeken bir eğilimin parçası olarak seçime katılma oranında bir etki doğurdu.

Bu şartlar altında Belaunde hükümeti devraldı ve hükümete gelişinden birbuçuk yıl sonra bugün, ekonomik kriz devam etmektedir. Ekonominin o kadar beklenen yeniden aktifleşmesi hiçte görünürde değildir, çok ısrarlı ve büyüyen bir enflasyon atılan her ekonomik adımı ezmektedir. Devlet bütçesindeki açıklık önüne geçilmez vaziyette büyümekte ve her gün kötü hale sokulan Peru ekonomisini tehdit etmektedir. Emperyalistler pençelerini ülkemize daha derinden geçirmekte, doğal zenginlik kaynaklarını özellikle de petrolü giderek artan bir şekilde zapt etmektedirler. Onlar etki alanlarını köylü bölgelerine kadar genişletip ülkenin ticaret ve mali sektörlerinin kontrolünü derinleştiriyorlar.

Sözümüne "toprak reformu" bitirilirken, seçimlere katılan oportünistlerde toprak dağıtımını sorunu bitirilmiş ve halledilmiştir iddasında bulunan koroya iştirak ediyorlardı. Onlar bir yandan köylüleri topraklarını tekrar ağalara satmaya teşvik ederken, aynı zamanda "kollektif mülkiyet" çözümünü öne sürüyorlar. Kırsal alanda bürokrat kapitalizmin etkisini geliştirmek için bütün bunlarla büyük bankaların kontrolünde ve Yankee-emperyalizminin direkt katılımıyla büyük toprak ağalarının tekrar dönüşümünü gözlemeye

çalışıyorlar. Örneğin grev hakkında olduğu gibi mücadele yoluyla elde edilmiş olan haklar hergün kaldırılmakta ve iş şartları sürekli kötüleştirilirken, proleterler ve tarım işçileri işsizliğe ve ücretlerin düşürülmesine katlanmak zorunda kalıyorlar. Küçük burjuvazi sürekli yaygınlaşan bir yoksullaşma içindedir. Entellektüeller kendilerini ihanete uğratılmış görüyorlar. Hükümet daha da yoğun bir baskı altına alma çabasındayken, halk genel olarak dayatmış olan açık sorunuyla karşı karşıyadır. Millî burjuvazi ve orta kapitalist işletmelerine uygulanan ve sürekli artan kısıtlamalara maruz bırakılmaktadır. Onlar da aynı şekilde millî sanayiinin yoğunlaştırılmış heder edilmesinin sonuçları altında inlemektedirler. Aynı sonucuda büyük burjuvazinin kendisi içerisindeki bürokrat ve komprador burjuvazi kanatları arasındaki rekabette keskinleşmekte ve hatta en büyük payı alabilme çabası içerisinde kendi grupları içinde de dalaşmaktadır.

Ağırlıklı bölümü Amerikan-sermayesi olan büyük sermayenin gelişmenin enerjisi olduğu anlayışından yola çıkarak, bugün hükümet eski ve yeni toprak sahibi ve eski tipteki zengin köylülerin direkt umumiyetini sürekli kılan boyunduruk altındaki yarı-feodal yapıyı geliştirmeyi hedefliyor.

Bugünkü hükümet ülkenin temel endüstriyel yapısını madencilik ve petrol sektöründeki bir yoğunlaşmaya feda etmektedir. Aynı zamanda o, geçmiş hükümetin devlet bütçesinin halkın sırtından yoğun borçlanması pahasına eline geçirdiği devlet işletmelerini açık arttırmalar yoluyla devredip, büyük ve özellikle emperyalist sermayenin doymak bilmez açlığının yolunda bulunup, kendi payını da bir an evvel yoğunlaştırmak çabasındadır. Başını direk sorumlu olarak Belaunder'nin çektiği hükümet, diğerleri gibi bürokrat sermayeyi emperyalizme bağımlı, büyük toprak sahipleriyle birlikte, büyük tekelci sermayeyi sağlamlaştırmaya çabalamaktadır. Bu gelişme özellikle başta bankalar ve hızlı sermayenin Kuzey Amerika emperyalizminin ezici gelişmesi olmak üzere büyük tekelci sermayenin yararına olmaktadır. Ama aynı sömürücüler arasındaki karmaşık çıkar dalaşı, krizin derinleşmesi ve daha çok hergün keskinleşen sınıf mücadelesi, hükümete, hakim düzen tarafından açıkça talep edilen bir belirli programın planının hazırlanması için kaçınılmaz şart olan bugünkü zorlukların giderilmesine fırsat vermektedir.

Yeni anayasanın, bürokrasinin geliştirilmesinin ve on iki yıllık askeri iktidar döneminde kış uykusuna yatırılmış gerici güçlerin yeniden düzenlenmesinin bir sonucu olarak hükümet siyasi platformda sınıf mücadelesinde bütünlüklü ve karmaşık bir durumla karşı karşıyadır. Buna bağlı olarak en büyük problem uzun dönemden beri krizin altında mahvolmuş olan ve tekrardan çıkarları savunmak için faaliyete zorla sürüklenmiş olan kitleleri yeniden harekete geçirebilme gerekliliğine, ki bu kitleler uzun ve çetin yıllar boyunca demagogik "devrimci" hükümet tarafından eğitilmiş -her zamanki gibi oportünistler tarafından desteklenen bir hükümet- ve bu kitleler en temel ihtiyaçlarının nasıl ellerinden alındığını yaşayan kitlelerdir. Bütün bunlar gerici iktidar için epey karmaşık bir siyasi ortamı yaratmaktadır. Ama gerçek daha da keskindir. Burjuva demokratik düzenin yıkılması gerekliliği son 1,5 yılda kitleler için dahada açıklık kazandı. Halk insan haklarını ve özgürlüklerini iki yüzlü bir şekilde savunulması ile onların gerçekte yadsınması arasındaki zıtlığı görmektedir.

Köhnemiş parlamenter kurumlar yokuş aşağı yuvarlanan boş bir fıçı gibi dağılmadıkça ve temel legestatif fonksiyonlar exekutivin yığın şeklinde utanmaz kararnameleriyle etkisizleştirilirken, vaftizli “ülke babalarının” boş ve kuru hitabetlerinde çökmektedirler. Güçsüz, erimiş sözümona bir adalet gücü görülmemiş dava dağları altında, ihlallerle her türlü otorite karşısında boyun eğerek ve kendi gerici konumlarını sürekli çiğneyerek ağır aksak işlemektedir. Bütün bunlar devrimci mücadeleden özellikle cesaretlenen tüm herkese karşı uygulanmaktadır. Birde buna seçimleri en kaba araçlarla sağlanan sözümona bağımsız seçim kontrolü iştirak etmektedir. Ayrıca da kamuoyu skandallarının ortaya çıktığı bir yer olarak bilinen gerici partilerin derin rekabeti ve bölünmeleri eklenmektedir. Demokratik maskesinin de, ancak bir kaç aya ihtiyaç olduğundan, kullanılan, halka ilgide bu gerici sistemin kofluğunu ve kırabilirliğini gizleyememektedir. Tamda Marksizmin öğrettiği gibi ordu-polis güçleri, özellikle birincisi, gerici devlet düzeni giderek gerçek belkemiğini ve gerçek kalesini oluşturmaktadır. Bu yüzden o giderek artan önem kazanmakta ve giderek devlet iktidarına el atmaktadır. Buna rağmen silahlı bir gücün, dışından tırnağına kadar silahlı da olsa, temsil ettiği toplumu güçlendirmeye stratejik açıdan muktedir olmadığını unutmamalıyız.

Ekonomik krizin darbeleri ve gericiliğin siyasi güçsüzlüğünün sonucu eski prensiplerin çöküşünü içeren, sözde “halkın ahlaki krizi” temelindeki alçakca sızıntılara rağmen, baskının ve sömürünün hakim düzeni ideolojik açıdan da kriz içerisindedir. Tamda bu burjuva kanununun ve sosyal düzenin krizi tayin edicidir. Sınıf mücadelelerinin tarihsel gelişimi, proletaryanın ve halk kitlelerin görkemli yükselişi ve her yere Marksizm-Leninizm-Maoizm damgasını vuran dönüşüm süreci sayesinde onlar artık fazlalık haline getirilirler.

Bu sadece tarihi olarak bakıldığında bu düzenin gün ışığında giderek açığa çıkarılmasını değil, aynı zamanda onun siyasi çürümüşlüğüne hergün yaygınlaşmasına götürdü. Geçmiş yüzyıllarda bir zamanlar devrimci olmuş olsalarda, on yıllardan beri gericileşmiş burjuva ilkelerinin sürekli düşüş gösteren etkisi hergün görülmektedir. Halka el uzatmalarının (ihr Griff nach dem Volk) zayıflaması, son seçimlerle ispatlanabilmir. Belaunde geçerli oyların % 46’sını alarak iktidara geldi ve mutlak bir gücün sahibi ve sınıf mücadelesinin üzerinde duran itiraz götürmez bir ses olarak havalara sıçrayarak sevinçten kurntuya kapıldı. Fakat bir buçuk yıl Belaunde’nin seçim sarayının kof köpük misali içten içe çökmesine yetti. Deniz dalgaları misali kayalara vurulup parçalanan ve şiddetli girdaplarda savrulan “büyük otorite” uydurması şimdi tamamıyla bir enkaz durumundadır.

Çok kısıda olsa Ekvator örneğine bir göz atalım. Bu eski olay 1942 yılındaki protokol aracılığıyla meşhur olmuştu. Ocak 1981’de Cordillera del Condor sınırında cereyan eden hadiseden görebildiğimiz gibi, bu durum son yıllarda sürekli uçaşmaktadır. Ne varki bugünkü Peru hükümeti ve onun başında bulunan, onu yönlendiren, bununda ötesinde uluslararası politikaya ilişkin direktif selahiyetini elinde bulunduran Belaunde, bu oldukça önemli ve nazlı sorunu oldukça yanlış ve sorumsuzca ele almaktadır. Sınır sorununu açığa çıkaracak bir imkan arama yerine, yüzeysel ve akılcıl olmayan, tehlikeli bir tutum almaktadır. Ekvator sorunu haklı ve doğru ele alınmadığı taktirde,

bizim olan bu toprakları kendi kanıyla ve çabasıyla yaratan halkın benliğinde hissedeceği sonuçları büyük olan ağır ve tehlikeli problemler doğuracaktır. Be-launde hükümetinin gerici politikası ve hareket tarzı burada da kendisini göstermektedir. Halklarımızı karşı karşıya getiren cumhuriyetlerimizi yöneten bir biriyle dalaşan emperyalistlerin, onların ajanlarının ve içteki uzantılarının çıkarlarının korunması için sürdürülen savaşlar olduğu kimse tarafından gerçekte inkar edilemez.

Gerici düzenin uçlaştığını ve gelecek için bize ciddi perspektifler sunduğunu gözlerimizle görebiliriz.

Peki halkın şimdiki durumu nedir?

Köylüler önceden olduğu gibi bugünde yüzyıllarca geçmişi olan bir talep öne sürmektedirler: “toprak onu işleyenin olmalıdır.” Boyun eğmeyen mücadelelerine rağmen, bu talep bugüne kadar gerçekleşmemiştir. Son 20 yıl içinde köylüler, üç sefer sözümona toprak reformlarıyla aldatılmaya çalışıldılar. Büyük bir demagojiyle bunlar gerçekleştirilmesine rağmen, toprağa olan susamışlık dindirilmedi.

Uzun mücadeleler içinde biraz fazla ücret elde eden ve bunu hemen toplumun geçireceği her ekonomik krizden kaybetmemek için sömürücülere karşı biraz direnen bir proletarya vardır. Tartışması bir şeytan çemberinde sınırlandırılmış, ve bugün yine son bulmak bilmeyen ücret mücadelesi, iş sürecinin kısaltılması ve daha iyi iş şartları elde etme mücadelesine sürüklenmiş bir proletarya. Tüm hayallerini, hakim olan toplumsal düzen tarafından kendisine bindirilen acımasız yoksullaşmayla yıkılmış güven, “az gelişmiş” ülkelerde adet olduğu gibi farklı tabakalardan oluşan bir küçük burjuvazi vardır. Ve zayıf, sermayeye sahip olmayan, devrim ile karşı-devrim arasında oraya buraya yalpalayan, her yeni kriz tarafından yıkıma uğratılan ve boğulmanın eşiğine sürüklenen bir orta burjuvazi, milli burjuvazi. Bunlar ülkemizde tarihi olarak halkı oluşturan dört sınıftır. Bunlar içinde köylülük esas hareket ettirici güç, proletarya ise isyana şahlanan ve devrimin öncü sınıfı olarak gelişmektedir. Bunların ikisinin birliği, devrimci cephenin mümkün olan biricik sağlam temeli olan işçi-köylü ittifakını teşkil etmektedir. Küçük burjuvazi bunlarla birleşmekte ve üçü birlikte proletaryanın önderliği altında silahlı mücadele için bir cephe ve yeni devletin yaratılmasının sınıflar çerçevesi olan devrimci cephenin direğidirler. Hegemonyası proleteryanın elinde bulunması ölçütünde yoğrularak birleşen bu sağlam birlik, bu müşterek ittifak işçi-köylü ittifakına dayanarak, silahlı mücadelenin ve gerilla savaşının ateşi içinde sağlamlaşarak ilerler. Sınıf mücadelesinin azgın fırtınalarına denk düşen, milli burjuvazininde kendisiyle bazen birleştiği, bazen ayrıldığı, bu sınıf cephesidir.

Ve bu Peru halkı, gerçekte tarihi yaratan bu ezici çoğunluk, bugünde kendi istatistiklerine göre ticari aktif nüfusun % 56,3 işsizliği ve kırsal alanda her üç köylüden ikisinin işsizliğini beraberinde getiren köhnemiş toplumsal ilişkilerin devam etmesinden dolayı sürüklenmektedir.

Hakim sömürünün çürümüş sistemi bu yolla, ülkemizin uzun süreden beri ihtiyacını duyduğu çok yönlü devrimci transformasyonu gerçekleştirmeye muktedir tek güç olan halkın kudreti ve yaratıcı güçlerini parçalamaya ve frenlemeye çalışmaktadır. Gericilik eski ve toprak ağalarının, kompradorların -

veya bürokrat burjuvazinin ve ülkeye yatırdığı her dolar karşısında beş mislini çıkararak efendileri Yankee- emperyalizmin hizmetindeki kahredici yıkıcı sistemi kan ve ateşle korumaktadır. Bu kan emici ve çürümüş sistem yapılan baskı vasıtasıyla ayakta tutulmakta, ve bu baskı, köhnemiş gerici devlet tarafından devlet mekanizması, bürokrasisi, silahlı kuvvetleri, adaleti, hapishaneleri ve hakim sınıfların diktatörlüğünün belkemiğini oluşturan ve halkın terinden, kanından kan emen eski baskıcı yaptırımları kanalıyla sağlanmakta ve geliştirilmektedir.

Sömürü ve baskıdan söz eden devlet ve devletten sözedeki sınıflar diyor ve sınıflardan sözedeki sınıf mücadelesi kitlelerin mücadelesidir ve tarihinde ispatladığı gibi halkın mücadelesi silahlı direniştir, bizim kendi durumumuzun gösterdiği gibi, gerilla savaşıdır. Yeryüzünde her halk gibi bizim halkımızda kendi kanı ve kahramanlığıyla simgelenen şanlı mücadele tarihini anlatmaktadır, ki bunların (sözkonusu mücadeleleri) en büyükleri ve en karmaşıkları köylüler, özellikle de en yoksul köylüler tarafından bıkmadan sürdürülenlerdir. Bu noktada 18.yüzyılda silahlı köylü eylemlerinden yükselen cumhuriyetin kurtuluş mücadelesini hatırlatmak yeterlidir. 20. yüzyılın kendisi, 20'li ve 60'lı yıllarda vukuu bulan köylü mücadeleleriyle karakterize edilmektedir. Bunlar ve bunlara ek olarak 1963'deki heyecan verici mücadele, tecrübe biriktirmenin fevkalade iyi kaynaklarıdır. MIR'in paha biçilmez dersler bırakan ve her devrimcinin kendisinden öğrenmesi gerekli olan 1965 yılındaki silahlı mücadeleleri buna eklenmelidir. Her şeye rağmen köylülerin mücadelesi tam devrimci ifadesini Marksizmin ve komünist partisinin ortaya çıkmasıyla buldu. Partisi aracılığıyla proletaryanın önderlik ettiği köylülük mücadelenin doğru yolunu buldu ve talep etti, ki bu yol Mao Zedung tarafından oluşturulan proleter askeri düşüncenin en yüksek biçimi olan ve hakim (sınıfın) düzenini tar-ü mar eden halk savaşı yoludur.

Tüm halklar gibi bizim halkımızda direnmekte ve devrimci şiddet içinde, onun kullanımında ilerlemektedir. Özellikle bu mücadele içerisinde, çeşitli şekillerde halkımız, elbetteki gökten zembille inmeyen, hakları ve özgürlükleri geri aldı. Tüm bunların lütuf olarak sunulduğunu iddia eden ihanetçilerin söylediklerinin tersine, alınabilinen ve savunulabilinen herşey, devrimci şiddet ve gerici şiddete karşı zor mücadele içinde başarılıydı. Sekiz saatlik iş günü mücadelesiyle elde edildi, toprak işgali edildi ve el kondu, mücadeleyle haklar elde edildi ve despotlar devrildi. Devrimci tarihi gelişme sürecimizin özüdür, cumhuriyetçi kurtuluş ceng meydanlarında silahlarla varıldığı bilindiği gibi, devrimin, Peru devriminin halkın ve sınıfın kurtuluşu için demokratik gelişmesine ve zaferine. ancak kitleler halinde silahlanan ve halk savaşı aracılığıyla ayağa kalkan Peru halkının muhteşem devrimci savaşıyla erişebileceğini anlamak gayet kolaydır.

Böylesine zengin bir tarihi mirası olan ve şimdi şanlı (bir) yola koyulan kahraman halkımız, bugün kırsal, (alandı) büyük ve küçük toprak ağalarına, fabrikalarda ve maden ocaklarında sömürülenlere ezenlere kenar mahallelerde, açlığa ve sefalete karşı, üniversitelerde ve okullarda öğrenim ve eğitim ihtiyaçları için, küçük ve orta büyüklükteki şehirlerde bunalıcı merkezleşmeye karşı, eğitim alanında, bilimde ve kültürde, mantığı geliştirmek ve ruh

özgürlüğünün tadına varmak için, vaz geçilmez haklar için sokaklarda iş hakkının korunması ve elde edilmiş hakların ve özgürlüklerin, toplanma hakkı, grev hakkı ve kendi mücadeleleri ve çabaları sonucu elde ettiği diğer bir sürü hakkın korunması için mücadeleler yürütmektedir. Tüm bu haklar kanunda tespit edilmiş olmalarına ve devlet anayasasında varolmalarına rağmen, doğaları icabı hotperest ve vahşi iktidar sahipleri veya biraz otoriteye sahip herhangi bir sonradan-görme tarafından günün 24 saati boyunca ayaklar altına alınmakta, sorun haline getirilmekte ve yadsınmaktadır. Eğer halkımız bugün dünden daha fazla bilince sahipse, daha siyasi ve örgütlüyse, dünden daha dayanıklı ve kararlı ise, bu onun yenilmez Marksizm-Leninizm ve Maoizm tarafından yönlendirilen proletarya davası varlığından dolayıdır. Bu kahraman, mücadeleci halk eyleme koyulmaktadır, ve bunu sadece bombalarla, kurşunlarla sağlanacağını ve gericiliğin azgın askeri birlikleriyle çarpışacağını bilerek değil, aynı zamanda, mücadelenin kendilerini çelikleştiriceğinden, harekete geçireceğinden, örgütleyeceğinden, politize edeceğinden, silahlandıracığından ve gelecek büyük muharebelere hazırlayacağından emin olarak yapmaktadır.

Eğer halkımız bir şeyler öğrenebiliyorsa, bugün dünden daha iyiyse, bu sınıf mücadelesinin zorunlu olarak iktidar için bir mücadeleye götürdüğünü ve bunun da ancak, bizler için devrimci halk savaşı olan devrimci-şiddetle mümkün olduğunu göstermektedir. İktidarın halk ve işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesi ancak böyle mümkündür, sonunda komünizmin ışığının ebedi olarak ülkemizi aydınlatması için yeni devletin kurulması, proleterya diktatörlüğüne erişilmesi ancak böyle mümkündür. Ve halkın önceden beri bu ruhu içinde barındırdığı, onun hem kırdı hem de şehirde tekrardan devrimci şiddetle gerici şiddeti geri püskürtmesiyle ve haklarını korumasıyla ispatlanmaktadır. Dahada dahilinde olan, halkın, parti tarafından yönlendirilen silahlı mücadeleyi, gerilla savaşını sürekli aktif desteklemesi, onun etki alanını ve önemini görmesi ve silahlı mücadelenin daha üst seviyede geliştirilmesini talep etmesi gerçeğidir. Ortak tecrübelerin dersleri, bugün yükselmekte olan alevlerin, gelecek olan büyük yangınları haber verdiğini ve vazgeçilmez kurtuluşun umutlarını şekillendirdiğini göstermeğe muktedirler.

Gericiliğin ve halkın durumunu tahlil etmede, bu bizim Marksist-Leninist ve Maoist yöntemimizdir. İçinde bulunduğumuz çelişkili ortamda devrimci durumun iki belirtisini görüyoruz. Aynen Lenin'in anladığı gibi ifade ediyoruz: Üsttekiler şimdiye kadarki gibi (yönetmeyi) becerememektedirler ve alttakiler şimdiye kadarki gibi (yönetilmek) istememektedirler. Gericiliğin, onu toparlayabilecek, manevra ve karşı-manevra kargaşalığını, tespit edilebilmiş bir rotadaki zayıflıkları, birlikte çıkarılmış bir programın sonuçlarını eksikliklerini gösterme durumunda olan sıhhatli ve doğru bir programının olmadığını görüyoruz. Halk açısından silahlı devrime berrak, sağlam ve kararlı bir yönelim, köhnemiş eski düzeni yoketmeyi talep etme noktasında görülen bir zaafa rağmen, devrimci dönüşüm arzusu açıkça görülmektedir. Sadece bu bile olsa, doğru yolu bulmak için yeterli bir temeldir, çünkü tamda halkın iştirak ettiği ve daha da edeceği silahlı mücadele kazanımlarıyla, halka silahlı mücadelenin büyük yolunu şekillendirmeyi öğretecektir.

Gelişmekte olan devrimci durumun bugün önümüze sürdüğü özgül sorunlar bunlardır ve bunlar iki faktör tarafından belirlenmektedirler: 1- sürekli kutuplaşan sınıflar tarafından, ve 2- gerilla savaşı şeklinde gelişen ve ülkedeki sınıf mücadelesinin içinden doğan silahlı mücadele tarafından. Giderek şiddetlenen sınıf mücadelesi ve silahlı mücadele önceden varolan devrimci durumu ileriye sürüklediler. Gelişmekte olan devrimci durum sınıf mücadelesinin keskinleşmesini devam ettirecek ve her ikisi beraber silahlı mücadeleyi devamlı ilerletecekler.

Kısacası halkın Belaunde hükümeti aracılığı ile “sosyal ittifak” ve “uzlaşmayı” talep eden, ki geçmiş hükümetlerin tavırlarının yeni bir tekrardan başka bir şey değildir, gericiliğin günümüzde içinde bulunduğu durum budur. Halkın çıkış noktası silahlı mücadeleyi desteklemektir. Uzlaşma gericiliğin kara bayrağıdır. Silahlı mücadelenin desteklenmesi halkın kızıl bayrağıdır. Halkın elini kolunu bağlamak, ve en dar anlamıyla, gerici karargahta birbiriyle rekabet eden fraksiyonları biraraya getirmek, baskıda dahil, hangi araçla olursa olsun kendi hakimiyetini ayakta tutabilmek için gericiliğin bayrağıdır. Bu oyunda son çıkış yolu olarak gericilik icab edilen anda devreye sokaacağı askeri güçleri muhafaza etmektedir. Silahlı mücadelenin desteklenmesi halkın kızıl bayrağıdır ve onun çıkış yolu uzlaşmanın halk için teslimiyet olduğu (gerçeği) olmak mecburiyetindedir.

Tüm söylenenlerden şu sonucu çıkarıyoruz: Gerici düzenin krizi derinleşmektedir, ve halk silahlı mücadeleye çağrı yapmaktadır.

GERİLLA SAVAŞINI GELİŞTİRELİM

Başkan Mao şöyle yazmıştı:

“İktidarın silahlı güçle ele geçirilmesi, meselenin savaşa çözülmesi, devrimin temel görevi ve en yüksek biçimidir. Bu Marksist-Leninist devrim ilkesi evrensel olarak, Çin için ve bütün diğer ülkeler için geçerlidir.” Daha sonra şöyle demektedir: “Savaş patlak vermeden önce tüm örgütlerin ve mücadelelerin görevi, onu hazırlamaktır. Savaşın patlak vermesinden sonra tüm örgütler ve mücadeleler dolaylı ve dolaysız şekilden savaşı koordine ederler.”

Yeni tipte Marksist-Leninist-Maoist bir parti olan, programını ve ilkelerini sadakatle takip eden, Peru proleteryaasının örgütlü öncüsü olarak tarihi rolünün bilincinde olan Peru Komünist Partisi görevini yerine getirmiş ve işçi sınıfı ve halk aracılığıyla iktidarın ele geçirilmesi için silahlı mücadeleyi başlatmıştır. PKP bugün zaferlerden ve yenilgilerden ders çıkarak gerilla savaşını ilerletmektedir, ve bugün bizler silahlı mücadelenin parıldayan alevini yaygınlaştırırken, köylüler içinde özellikle de yoksul köylüler içinde derin kök- salarken, halk savaşının muzafferane yolunda devrimci üs alanları yaratmak zorundayız.

Parti saflarında revizyonizmin bayrak taşıyıcıları del Prado ve grubunun dışlanmasıyla, ilk etapta parti yeniden inşa edilmek zorun-

daydı. Ocak 1964'te yapılan 4. ulusal konferansta, daha sonra 1969'da yapılan, revizyonizmin yeni bir tipinin yükünün atıldığı 6. konferansta somutlaşan yeniden inşanın uzun ve karmaşık bir sürecine girdik. Bu ağır ve büyük görevin yerine getirilmesinden sonra, 1979'da yapılan Merkez Komitesinin 9. toplantısı silahlı mücadeleyi başlatma kararını aldı.

Bu tarihi görevinin yerine getirilmesi için, Mayıs 1980'de iki temel slogan altında silahlı mücadele başladı: silahlı mücadele ve işçi köylü ikti-

darı! Bu andan itibaren silahlı eylemlerimiz başladı ve gerilla savaşı olarak gelişti. Ocak 1981'de alınan Merkez Komitesi kararı gereğince, bugün, gerilla savaşının gelişme aşamasında bulunuyoruz.

Parti tarafından başlatılan ve sürdürülen silahlı mücadele, Peru halkının sınıf mücadelesinin devamıdır. Siyasi mücadelenin silahlı devamı olan bu mücadele halk kitleleriyle, özellikle yoksul köylülerle derinden kaynaşmıştır. Kitleler bizim biricik dayanağımız, desteğimizdirler, gücümüzün ve atılımımızın kaynağıdır. Proleter enternasyonalizminin tutarlı temsilcileri olduğumuzdan dolayı kendi güçlerine dayanma ilkesini pratikleştiriyoruz, Marks ve Engels'in "bütün ülkelerin proleterleri birleşin" ölümsüz çağrısını yaygınlaştırıyoruz. Komünistler olarak, revizyonizmin ve oportünizmin her çeşidinin tavizsiz düşmanları olmamızı öngören Marksizm-Leninizm-Maoizm'in üç büyük bayrağını yüksekte tutuyoruz. Kendi ülkemizde devrim için mücadele ederken, şimdiye kadar sürdürülen, ve komünizmin bütün dünyadaki zaferine kadar sürdürülecek olan proleter dünya devrimine hizmet ediyoruz.

Karşı-devrimci düzen krize batarken, ve halk silahlı devrimi talep ederken, ülkemizin devrimci gerçekliği silahlı mücadelenin zafferle parıldadığını ispatlamaktadır. Böylelikle bugün, gerilla savaşının geliştirilmesi anlamına gelen silahlı mücadelenin desteklenmesi tarihi gereksinimi, halkımızın önünde durmaktadır.

Mariategui tarafından kurulan, yeni tipte Marksist-Leninist-Maoist bir parti olarak yeniden inşa edilen, ülkemizde silahlı mücadeleyi başlatıp, 21 aylık mücadelecı yaşamı içinde onu gerilla savaşı olarak geliştiren Peru Komünist Partisi, işçi sınıfının ve halkın kurtuluşuna hizmet etmek için isyanın kızıl bayrağını göğe çekmiştir. PKP, Peru proletaryasını, yoksul köylüleri bütün ülkenin halk kitlelerini, çürümüş, hakim gerici düzeni yıkmak ve halkın istediği yeni devrimci bir toplum düzenini inşa etmek için, kendi kaderini ellerine almaya çalışmaktadır.

Peru halkı! İşçiler, köylüler, kadınlar, gençlik, entellektüeller silahlı mücadeleyi destekleyin! Gerilla savaşının geliştirilmesini destekleyin!

Peru halkı! Senin güçlü haykırışın, gürleyen gök gürültüsü misali yeni bir tarihin anıtlarını yontan devrimci şiddetin, silahlı mücadelenin, gerilla savaşının yankılayan sesinde somut ifadesini bulmaktadır. Büyük yola girilmiştir. Bu yol uzun ve çetin, fakat zaferi tayin edici olacaktır. "İktidar olmadan herşey hayaldir!"

- GERİLLA SAVAŞINI GELİŞTİRELİM!
- YAŞASIN PERU KOMÜNİST PARTİSİ!
- YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM!

PKP—MK
Mart 1982

www.partizanarsiv.net

OY VERME!

HALK İKTİDARINI ELE GEÇİRMEK İÇİN GERİLLA SAVAŞINI YÜKSELT!

PKP Merkez Komitesi

“Halk komitelerini güçlendir üs alanlarını geliştir ve Yeni Demokratik Halk Cumhuriyetini ilerlet.”

P.K.P.

“Tüm gericiler kitle katliamlarıyla devrimi yok etmeye çalışırlar ve ne kadar öldürürlerse devrimin o kadar zayıflayacağını düşünürler. Fakat onların bu isteğinin tersine olaylar gösteriyor ki, ne kadar insan katlederlerse, devrim de o kadar güçlenmekte ve gericiler sonlarına o kadar yaklaşmaktadırlar. Bu yadsınmaz bir yasadır.”

Başkan Mao.

I- PERU TOPLUMUNUN GENEL KRİZİ

Günümüzde Peru toplumu genel bir kriz içindedir. Tarihi 19. yüzyılın sonunda başlayan bu toplum çok derinden ve tedavi olunamayacak bir şekilde hastadır, ve bu ancak silahlı mücadelenin seyri içinde değişebilir, halka önderlik eden Peru Komünist Partisinin yaptığı da budur. Başka bir çözüm yoktur.

Günümüzde Peru, bürokratik kapitalizmin gelişmekte olduğu yarı-sömürge yarı-feodal bir toplumdur. Bu toprak sahiplerinin çıkarlarına bağlı ve gecikmiş bir kapitalizmdir. Sonuç olarak hiçbir şekilde yarı-feodalizmi yıkmaya çalışmaz, tersine olsa olsa onu evrimleştirir. En önemlisi, tamamiyle emperyalizmin ülkemiz açısından ABD emperyalizmin boyunduruğunda bir kapitalizmdir, dolayısıyla, ülkemizin üretici güçler potansiyelini geliştirmeyip, tam tersine onları gaseder, engel olur, hiç bir şekilde ulusal ekonomiyi geliştirmez, aksine tam anlamıyla emperyalizmin büyüyen sömürüsünün hizmet-

tinde olan ve tüm ulusal çıkarlarının büyük çoğunluğun ve hatta halk yığınlarının temel ve acil gereksinimlerinin karşıtı bir kapitalizmdir bu.

Çağdaş Peru ekonomisi kusurlu doğmuştur, ve kökünden hastadır. Zira bu ekonomi, geçmiş yarı-feodal ekonomik sisteme bağlı olarak ortaya çıkmıştır. Rezilce, “tarım reformu” olarak adlandırılan ünlü tarım yasalarına karşın, bu ekonomi, en derin temellerinden en şatafatlı fikirlerine kadar, var olmaya ve ülkenin durumunu belirlemeye devam etmektedir. Toprak sorunu, esas olarak büyük bir sorun olma konumunu muhafaza etmektedir, ve köylülüğün özellikle çoğunluğu temsil eden yoksul köylülüğün sınıf mücadelesinde itici güç konumundadır. Üstelik, bu ekonomi, kapitalizmin son aşaması, tekeli, asalak ve can çekişen emperyalizmin boyunduruğunda doğmuştur. Siyasi bağımsızlığımıza kendi çıkarlarına hizmet ettiği oranda müsaade eden emperyalizm, tüm Peru ekonomisini: doğal zenginliklerimizin, ihraç ürünlerimizi, endüstrimizi, bankaları ve maliyeyi denetimi altında tutmaktadır. Kısacası, halkımızın kanını emekte, gelişme halindeki ulusal enerjilerimizi iştahla yutmakta ve özellikle bugün, diğer ezilen uluslarda da yaptığı gibi, dış borçlanma yoluyla bizi sıkıştırıp boğmaktadır. Sonuçta çağdaş ekonomi olan bürokratik kapitalizm doğduğundan bu yana, yarı-feodalizmin gömülmemiş cesetine ve artan oranda kendi silahlarının ve uşaklarının gücü tarafından, garanti altına alınan sömürü sayesinde elde ettikleri, ezilenlerin kaniyla beslenen can çekişen kapitalizme bağlıdır, öte yandan tükenmek bilmeyen kriz ve dünya hakimiyeti üzerine rekabet içerisinde, esas olarak iki süper gücün, ABD ve sosyal emperyalist Sovyetler Birliği’nin giriştiği dalaşma da süregelmektedir. Sonuçta, Peru toplumunda genel bir kriz yaşamaktayız ve bu kriz, son safhasına gelmiş olan, böylece devrimin gelişmesinin ve zaferinin koşullarını tamamıyla olgunlaştıran bürokratik kapitalizmin krizi anlamına gelmektedir; çünkü eski toplumun yol açtığı genel kriz, onu tüm yönleriyle ve her tarafından sarmaktadır.

İşte bizim gerçeğimiz budur. İşte Peru toplumunun üzerinde yükseldiği temel ve sorunlarımızın, halkımızın başına gelen felaketlerin maddi kökeni budur. Ve karşı-devrimci ordunun gücüne dayanan, sürekli olarak (büyük burjuvazi ve toprak sahiplerinin) sınıf diktatörlüğünün, hakim sınıflar ve ABD’li emperyalist efendilerinin, ya çok kez yaşadığımız ve son örnekleri Velasco ve Morales Bermudez* olan askeri hükümetler, ya da bugünkü Belaunde hükümeti gibi seçilmiş ve sözümona anayasal hükümetler yoluyla uygulayan toprak ağası-bürokrat devlet-sayesinde kullandıkları ve namlu ucunda savundukları sosyal sistem budur.

Peru’daki sivil veya askeri hükümetler, seçilmiş olsun veya olmasınlar, halka, proletaryaya, köylülüğe, küçük-burjuvaziye ve hatta ulusal veya orta burjuvaziye, büyük burjuvazinin (bugün özellikle büyük bankerlerin), (özellikle kırdaki iktidarın uygulayıcısı bölgesel iktidarlarda ifadesini bulan) toprak

---

* General Velasco Alvarado, Belaunde’yi 1968’de deviren, kendi tabirleriyle “devrimci” askeri cuntanın lideridir. General Morales Bermudez, 1975’de Velasco’yu deviren “darbe içinde darbe”ye önderlik etmiştir; bu darbe, 1980’de Belaunde’nin başını çektiği yeni sivil hükümete yol açmıştır.

sahiplerinin çıkarlarına, hakim sınıfların ve ABD emperyalizminin çıkarlarına uygun, halkın ve ülkenin çıkarlarının ise tamamen karşısında olan bir diktatörlüğü, sırayla uygulayan kliklerdir. Ve bu konuda, ne tarihsel tartışmalara, ne de örneklere gereksinim vardır; zira kanıt gözlerimizin önündedir: seçimle gelmiş “kutsal” seçim sandıklarından çıkmış olan bugünkü Belaunde ve şürekası hükümeti, ülkeyi emperyalizme satma konusunda, tüm diğer hükümetlerin yaptıklarını geçmiş ve Peru toplumunu modern tarihin en derin krizine sokmuştur. Bu hükümet, halkı en amansız açlığa mahkûm etmiş, onları tutuklamış, zindanlara atmış, işkenceden geçirmiş, toplu katliamlarda katletmiştir. Çünkü halk, komünist Partisi ile birlikte, köle olmayı reddeden her sınıfın ve halkın değiştirilmesi olanaksız hakkını, zulüm ve sömürü altındaki her halkın yok edilemeyecek hakkını “karşı koymak haklıdır” bayrağını açıp dalgalandırarak, silahlarını doğrultup ayağa kalkma cüretini göstermiştir.

İşte Peru toplumunun gerçeği ve çeşitli hükümetlerin rolü budur. Ve bizler mevcut düzeni, silahların gücüyle, halk savaşı yoluyla yıkmadıkça bu böyle olmaya devam edecektir. Dünyanın ve ülkemizin tarihi bunu kanıtlamıştır ve bugün hala gözlerimizin önünde durmaktadır: Belaunde'nin soykırımı ve açlığa mahkum edici karşı-devrimci hükümeti, tarihe soykırım ve açlığın hükümeti olarak geçecektir.

II- OY VERMEK, ŞU ANDA VAR OLAN SOSYAL SİSTEMİ DESTEKLEMEK VE KİTLİĞA, SOYKIRIMA DAHA ÇOK MAHKÛM EDİCİ BİR DİĞER HÛKÛMETİ SEÇMEK DEMEKTİR

Genel seçimler hangi koşullarda yapılmaktadır?

Ekonomik düzeyde, herkes, ülkenin son yüzyıldaki* en ağır bunalımla karşı karşıya kaldığını kabul ediyor; üstelik gelecek için ihtimaller de karanlıktır. 1976'nın ekonomik düzeyine ancak 2000 yılında erişilebilecektir; yani, bu ülkenin o kadar övülen ekonomik gelişmesinin çeyrek yüzyılı kaybedilmiş olacaktır. Fakat sorun o kadarla kalmıyor. İkinci dünya savaşından bu yana ülke her on yılın ikinci yarısında, düzenli olarak bir bunalımla karşı karşıya kalmış ve her yeni bunalım bir öncekinden daha kötü olmuştur. Bir yeni kriz başlamış bulunmaktadır. Karşı-devrimci ekonomistler bile gelecek yılları kap-kara görmektedirler. Dahası, dış borçlar, hatta faizlerini bile ödemenin olanaksızlığı çok olumlu birşey olarak sunulan yabancı sermayeye güvenmeyi imkansızlaştırmakta, aynı zamanda içteki tasarruflar düşmekte, sanayi üretimi bir gerileme döneminde bulunmaktadır, ziraat krizindedir, ihracatlarımızın fiyatları düşmeye devam edecektir; dış pazarlar suyunu çekmektedir, vb... özetle, görünürde hiç bir gerçek çözümü olmayan karanlık bir gelecek, hele kitlelerin gittikçe büyüyen temel gereksinmelerini karşılaması mümkün olmayan sadece, daha fazla işsizlik, yaşamı sürdürmek için daha uzun iş günü, daha düşük maaş ve ücretler, daha az hak, sosyal yardım ve kazanımlarda daha fazla

*1879'da Peru'nun iflas ettiği ilan edildikten ve ardından Pasifik savaşında Şili tarafından yenilip parçalandıktan bu yana

kesinti sunan bir gelecek bulunmaktadır. Dolayısıyla, artık bitip tükenmiş olan Peru toplumu, sadece karanlık bir ekonomik perspektif ve halk için daha büyük sömürü ve zulüm sunmaktadır.

Siyasal düzeye, 1979 Anayasası, tüm benzerleri gibi, tanıdığı her hakkı geri almakta, üstelik halkı hiç tatmin etmediği bir yana, karşı-devrimci kampın çeşitli kesimlerini bile tatmin etmemektedir. Bunun için onu düzeltme sorunu bir mücadele alanıdır. Fakat, silahlı kuvvetlerin ve polis in sosyal hayatın her alanında doğrudan müdahale etmesini sağlamanın, üstünlüklerini pekiştirip yürütme organlarının yetkilerinin yükseltmesinin, tarihimizdeki en polis-kuvvetli ve baskıcı sistemini örgütlemesinin yanısıra ve iğrenç demagojilerine rağmen, bugünkü anayasa, sözüm ona “yaşama hakkı” kanunuyla, ve Ayacucho bölgesinde silahlı kuvvetler tarafından utanmazca ve arsızca yürütülen, Belaunde'nin kendisi tarafından önderlik edilen sinsi soykırımın da gösterdiği gibi ülkedeki gerçekler tarihimizdekilerin hepsinden daha kanlı ve daha vahşi bir şekilde çelişmektedir.

Peki, kutsal burjuva-demokratik kurumlar nasıl işliyorlar?

Parlamento işlevini yürütme organlarına terk etmiştir; yargı, binlerce sanığı yargılamaya yetersiz kalmaktadır; ve kendi yasalarını dahi uygulamayıp, savaş mahkûmlarını toplama kamplarında Kamu Bakanlığının suç ortaklığıyla “El Fronton” adıyla bilinen kamplarda veya Totos'daki, Los Cabitos” gibi gizli kamplarda, Huanta stadında vb. etkisiz hale getirme planını onaylayıp, destekleme noktasına varmıştır. Bunu da yürütme, gerçekte bir yasama organına dönüştürmüştür, ülkenin temel yasaları yağlı bürokratların ve emperyalistler tarafından eğitilip yönlendirilen teknokratların elindedir, eski aristokratlar misali istediklerini yapan, jop, bomba ve mermiden, tek bir grevle başedebilmek için ülke çapında olağanüstü durum ilan etmeye kadar —ki bu olağanüstü durum uzun zamandır talep edilmekteydi— genişletilmiş ve arttırılmış baskı yetkilerini kullanan süper bakanlar vardır. Son olarak, gerici silahlı kuvvetler ve polis, halka karşı nefretlerini ve faaliyetlerinin başlıca özelliği olan vahşetlerini, aynı zamanda da halkın kız ve erkek evlatlarına karşı her türlü insanlık dışı davranışta bulunabilme, hatta onları katledebilme “yetki”sine sahip olduklarını tamamen göstermiş bulunuyorlar. Ve kendilerine sürekli toplumun “koruyucuları” diyen (sanki Peru halkı salt çocuklardan oluşuyormuş gibi) silahlı kuvvetler, silahsız insanları kana boğmak için silah kullanmak konusunda, dış güçler tarafından yenilme konusunda oldukları kadar tecrübe sahibidirler. Onlar, bugün, savundukları hakim sınıfların çıkarlarını ve muzaffer bir şekilde devam eden silahlı mücadeleye müdahale etmelerinin içerdiği sınıf kinini daha da bariz bir şekilde ifade ederlerken, öte yandan önderlikleri, ortak kumandanlık, Milli Savunma Konseyi ve başkanı Belaunde'nin kendisi, kısır, aciz ve beyhude bir gayretle kitleleri silahlı devrimden uzaklaştırmaya çalışmakta, halkımızın ve tüm dünyanın gözleri önünde, sinsi anti-gerilla faaliyetlerini, sahte Peru demokrasisini ve hilekâr demokrat ve kurnaz demagog Belaunde'nin kendisini açığa çıkarmış olan caniyane katliamlardan başka bir çözüm bulamamaktadırlar.

Bu karanlık perpektiflere, sadece zorun ve silahların gücüyle yaşamlarını devam ettirebilen, artık yeter!, demeye başlamış, eski devlete inançlarını ve hü-

kümetten beklentilerini yitirmiş olan silahsız ve şiddetle ezilen halkın kanını giderek daha fazla döken ve bu kanın içinde yıkanan, yıpranmış ve gerici kurumlar nezaret etmektedir. Sonuç olarak, gözden düşme, kargaşa ve kaos, yozluk ve en utanmaz suistimal, toprak sahiplerinin ve bürokratların devletini içten içe kemirmektedir. Bu devletin hükümeti, yeni ve yüzeysel dalaşmalara yol açmaktadır, bunların içinde, Alva Orlandini, Bedoya Reyes, Morales Bermudez, Alan Garcia, Halle Eytemi, Demokratik Birlik, Milli Birlik Demokratik Cephesi ve APRA'nın adayları gibi, mevcut sistemin tanınmış savunucuları olan, gizli kötü çıkarların ve azgın emellerin sahibi bir avuç demagog ve sahte bir Mariategui taraftarı, gerçek ve sadık bir hakim sistem savunucusu olan, ve eski seçimci oportünist yolun, parlamenter ahmaklığın ülkedeki en azgın ifadesini temsil eden sözümona Birleşik Sol'un temsilcisi, yapışkan ve kibar Barranres Ligan bulunmaktadır.

Fakat kokuşmuş miras burada bitmiyor. Halkımızın sınıf mücadelesi, eski sosyal düzene, eski devlete ve onun gerici silahlı güçlerine ve polisine karşı silahlı bir mücadele, eski silahlı güçlerin kendilerine karşı iki yıllık bir savaşı da içeren ve beş yıldır süregelen devrimci bir savaş olarak gelişme düzeyine yükselmiş ve bu tarihsel gerçek, şartları köklü bir şekilde değiştirerek eski yıpranmış sistemin nasıl silahlar yoluyla parça parça devrilebileceğini ve halkın, ezilenlerin yeni devlet iktidarının nasıl yaratılabileceğini göstermiştir. Bu yeni ve geri döndürülmesi mümkün olmayan süreç, Peru devletinin esas sorunu olarak gelişmeye devam edecektir, çünkü tam da bu devletin yadsınması ve yıkılması söz konusudur, Peru devleti sömürücü sınıfları ve emperyalist efendilerini savunabilmek için, bu süreç saldırıyı giderek daha fazla merkeze almak zorunda kalırken, giderek daha fazla sayıda halk ve kitleler, özellikle de köylülük, şu anda yürütülmekte olan köylü savaşına katılmaya devam edecektir. Lenin'in belirttiği gibi, açlık onlar için başka bir ihtimal bırakmamaktadır: *"Batı da, on milyonlarca insan, açlığın eziyetini çekmektedir. İşte sosyal devrimi kaçınılmaz kılan tam da budur, çünkü çıkış noktası programlar değil, on milyonlarca insanın 'açlık içinde yaşamaktansa devrim için ölmeyi tercih ederiz' demesidir."*

Şu soru sorulmak zorundadır: Bu seçimlerin anlamı nedir? Halkın sandıklara gitmesi gerekiyor mu? Oy kullanmak halkın çıkarlarını uygun mudur? Peru deneyimine bakılacak olursa, halkın, seçimler ve parlamento yoluyla devrimci dönüşümler kazandığı hiç bir zaman olmuş mudur? Her kazanım, halkın mücadelesinin bir ürünü olmuş, düşmandan zorla koparılıp alınmıştır ve işte böylesi gerçekler temelinde bu konular ortaya çıkmıştır. Ya kanunlar başından itibaren bu kazanımları sınırlamış, ya da bunları kısıtlama veya yoketme süreci başgöstermiştir. İş yasasının geliştirilmesi, buna bir örnektir. Aynısı, siyasi hakları elde etme konusunda da geçerlidir.

Elbette tüm bunlar, siyasi iktidarın ele geçirilmesi söz konusu edilmeksizin söylenmektedir, çünkü devrimci bir iktidar, sadece, Peru açısından anlamı kırlardan şehirlere silahlı mücadeleden başka birşey olmayan, devrimci şiddet yoluyla elde edilebilir. Fakat kendimize bir soralım, Kurucu Meclis'e ve 1980 genel seçimlerine katılmak, halk için ne gibi gerçek yararlar sağlamıştır? İlki, bu asrın üçüncü gerici Peru devletini yeniden yapılandırmaya hizmet etmiştir,

ki sonuçlar açığa çıkmış bulunuyor; ikincisi ise, tarihimizdeki en kötü anavatan ihanetçilerinden biri olan, halkı en karanlık ve en vahşi açlığa ve soykırıma götüren bir hükümeti, Belaunde hükümetini yaratmıştır.

Bundan da öte, tüm bu perspektiflerin ışığında, oy kullanmak, gayet bariz ve somut bir şekilde, mevcut sistemi desteklemek ve daha da fazla açlık ve soykırım uygulayacak olan bir başka hükümeti seçmek anlamına geldiğine göre, halk ve kitleler, 1985 genel seçimlerine katılmaktan ne umabilirler? Oy kullanmak, hakim sınıfların ve onların esas efendileri ABD emperyalizmin çıkarlarına uygun olarak bağrında bürokratik kapitalizmin geliştiği toplumun yarı-sömürge, yarı-feodal karakterini ayakta tutabilmek için, halka karşı sınıflarının diktatörlüğünü uygulamakta olan iktidar sahiplerini, kendi koşullarına ve yasalarına uygun bir şekilde değiştirmede toprak sahipleri ve bürokratları devletine yardım etmek demektir. Oy kullanmak, daha da fazla açlığa sebep olacak olan bir hükümetin kurulmasına yardım etmek demektir, çünkü parçası olduğu devletin gereksinimleri ve sınıf karakterinin talep ettiği budur. Oy kullanmak, daha da soykırıma, bir hükümetin yerleştirilmesine yardım etmek demektir, çünkü bu da eski devletin, gelişen halk mücadelesi karşısında, özellikle de tüfekleri eskiyi yıkıp yeniyi, halkın silahlarla ayağa kalkması üzerinde temellenen yeni toplumun yeni siyasi iktidar biçimlerini inşa eden silahlı mücadelenin yükselmesi karşısında, kendi eli ayağı tutmayan toplumunu savunma ihtiyacı tarafından tayin edilmektedir.

Halk kendisini sömürenlere ve ezenlere hizmet edemez, onların sorunlarının çözülmesinde kendilerine yardımcı olamaz, onların sosyal sistemini destekleyemez ve daha fazla katliam uygulayacak, daha da açlığa sebep olacak olan bir hükümeti seçmeye yardım edemez, zira bu yol halkın çıkarlarına hizmet etmemektedir. **Bugün uygun olan tek cevap OY VERMEMEKTİR!** Bu, açlığa mahkum edici, soykırımcı ve gerici devletin seçimleri karşısında, halkın çıkarları doğrultusunda olan tek cevaptır.

III-HALK İKTİDARINI ELE GEÇİRMEK İÇİN GERİLLA SAVAŞINI YÜKSELT!

Marksist-Leninist-Maoist bir parti, kendi saflarındaki de dahil tüm revizyonizme karşı mücadele içinde yeniden inşa edilen bir parti, proletarya ve halk için siyasi iktidarı ele geçirmek amacındaki yeni tip bir parti olan Peru Komünist Partisi, 17 Mayıs 1980'de* silahlı mücadelenin başlatılmasıyla birlikte devrimci şiddet uygulama rolünü üstlenmiş ve böylece, Peru proletaryasının ve halkının sınıf mücadelesinin uzun süreci nitel bir sıçrama kaydetmiştir: devam etmekte olan siyasi mücadeleden, mücadelenin esas biçiminin silahı mücadele olduğu ve esas örgütlenmenin de devrimci silahlı güçler olduğu devrimci savaşa geçilmiştir. Böylelikle, partimiz 50 yıldır taşıdığı cesedin ağırlığını fırlatıp atmış, kitlelere benimsetilmeye çalışılan utanç verici ve kokuşmuş parlamentarizmin üstesinden gelmiş ve silahlı mücadelenin başlamasından itibaren halk kitleleriyle, özellikle köylülerle, Peru devriminin en şanlı olaylarını her zaman desteklemiş olan ve şimdi silahlı mücadele onların asırlardır besledikleri umudu, söndürülmesi mümkün olmayan bir yangınla somutlaştırdığından beri, daha da fazla destekleyen kitlelerle birlikte, halkın gerçek kurtuluşunu dinamik ve kurşunla yazmaya başlamıştır.

Başkan Mao'nun belirttiği gibi, *"Varlığı tehdit edildiğinde, hakim sınıflar her zaman şiddete başvururlar. Devrimin yükselmekte olduğunu görür görmez, onu silahların gücüyle yoketmeye çalışırlar... ve halk siyasi iktidarı ele geçirmek üzere ayağa kalktığı anda, devrimci halkı bastırmak için hemen şiddet kullanırlar."* Ya da baştaki ikinci alıntıda belirtildiği gibi, *"tüm gericiler devrimi kitle katliamlarıyla yok etmeye çalışırlar..."*

İşte eski devlet, Peru devleti de bu yasalara göre hareket etti. Önce polis güçlerini GC, GR, RIP ve onların özel kollarını: kendilerine "Llapan Atic", Dircote vb.* ünvanlar veren Sinchi'leri kullandı. Bunlar, kendi özleri olan acımasızlık ve vahşetle alışıla gelmiş, zulüm, işkence, tutuklama ve katliamlarını uyguladılar. Kırdı ve kentte, özellikle kırdı, "hepsini çal, herşeyi yak ve herkesi öldür" şeklindeki gerici yasaya uyarak baskın ve şiddet devriyeleri haline geldiler. Bu güçler, eylemlerinin en güçlüleri olarak, Ocak ve Ekim 81, daha sonra Mart 82'de, basın tarafından yaygarası çokça yapılmış ve abartılmış olan üç operasyon yürüttüler ve bu operasyonlar, silahlı kuvvetlerin önderliği ve desteğine rağmen, gerici basının da bizzat kabul ettiği gibi, devrimci si-

---

*Belaunde'yi yeniden eski konumuna getiren ulusal seçimlerden bir gün önce. PKP'nin ilk silahlı eyleminin tarihi, Ayacucho'daki Cuschi köyündeki seçim sandığına bir saldırının gerçekleştirilmesinin tarihi 18 Mayıs olarak anılıyor olsa da, PKP, bu saldırıyı seçimlerden bir gün önce gerçekleştirmeyi sembolik olarak seçmiş, tüm seçim arenasına tamamen karşı olduğunu ilan etmiştir.

*Peru'nun polis kuvvetleri: kırsal alanda devriye gezen yarı-askeri sivil muhafızlar ve kamu binalarını, cezaevlerini ve sınırları koruması gereken cumhuriyet muhafızları; olağan şehir dektifleri; ABD'nin Yeşil Bereliler modelinde oluşturulmuş olan iki kontr-gerilla tugayı [ve bunlara ek olarak aynı amaç için kullanılan silahlı kuvvetler birlikleri]; ve son olarak, "anti terörist" polis.

lahlı güçlerin elinde rezil bir bozguna uğratılıp, yankılar yaratan bir başarısızlıkla sonuçlandı. Böylelikle polis güçleri, gerici kampın kendi içindeki çelişki-ler yüzünden top mermisi ve kobaylar gibi kullanılmış oldular.

Anti-gerilla savaşına katılmalaları yönündeki sonu gelmeyen yaygaralara karşın, Peru devletinin silahlı kuvvetleri 1982'nin sonuna kadar duruma doğrudan müdahale etmedi, çünkü ordunun müdahaleyi bir darbe yapmak veya yönetimi yavaş yavaş ele geçirmek için kullanacağından korkan Belaunde buna karşı çıkıyordu. Hepsinin eşit derecede sorumlu olması için, silahlı kuvvetlerin üçü de, ordu, deniz kuvvetleri ve hava kuvvetleri hep birlikte geldiler, oysa esas gücü ilk ikisi oluşturunuyordu. Hiçbirisi, karşı devrimci faaliyetlerinin kaçınılmaz olarak yaratacağı gözden düşmeyi yüklenmede yalnız kalmak istemiyordu. Fakat kendilerine "anavatanın koruyucu kurumları" adını takan bu güçler başından itibaren, (geleneksel feodal otoritelerden, daha düşük düzeydeki feodal otoritelerden ve onların uşaklarından oluşan) linç çetelerini kullandılar ve kendileri de böylesi güçler görünümünde hareket ettiler; kitlelerden bizleri koparmak için beyhude bir gayret içerisinde, köylü ve sivil muhafız kılığıyla kendilerini gizleyerek vahşet ve katliam uyguladılar. Uyguladıkları sayısız miktardaki korkak ve kurnaz katliamların içinde, Huambo, Huaychao, Iquicha, Sacsamarca vb.dekiler ve gazetecilerin* katledilmesi olayı bulunmaktadır ve bunların hepside Milli Güvenlik Konseyinin onayı ve bizzat Belaunde'nin verdiği açık yetki ve tebriklerle gerçekleştirilmiştir. Fakat, devrimci güçlerin yankılar uyandıran darbeleri ve Kasım 1983 belediye seçimlerinin yarattığı zorunluluklar yüzünden, sinsî planları suya düşünce, Silahlı Kuvvetler genel katliamlara başladı. İki aydan az bir süre içerisinde, Ayacucho kentinin çevresindeki alanda vahşice katledilmiş 800'un üzerinde ceset ortaya çıktı. "Kaybolmalar" -yeni, iğrenç, ve cezasız kalmış cinayetler- başlamıştı.

Temmuz 1984'te, devlet, kamuoyuna duyurulmadığı halde -ki bu bile kendi içinde yasal sistemlerinin ihlalidir- bazı önemli önlemler aldı. Silahlı Kuvvetler ortak kumandanlığına gerillalarla savaşmak için ülkenin her yerinde müdahalelerde bulunma, istedikleri doğrultuda olağanüstü durum ilan etme ve emirlerini yerine getirecek siyasi-askeri karargâhlar kurma hakları verildi. Bugün, tüm ülke bu ortak kumandanlığın yönetimindedir ve yürütme organı, Silahlı Kuvvetlere istedikleri gibi hareket etmeleri için sınırsız bir yetki vermiş bulunmaktadır. Bugünkü sözümona Peru demokrasisi işte budur. Bu yetkilerle, yeni planlarını: önce tümünden yakıp yıkmaya saldırıları, arkasından, esasında yaptıkları Vietnam'daki "stratejik yem bölgeleri"ni taklit etmek, ya da daha yakın bir örnek alacak olursak, Guatamala'da ABD'li danışmanlarca oluşturulan "köylü örgütleri"ni taklit etmek olduğu halde, durumu kitlelerin kendi ara-

---

*Ocak 1983'te, Ayacucho'nun Uchuraccy köyü yakınlarında katledilen sekiz gazeteci. Romancı Maria Vargas Llosa önderliğindeki hükümet tarafından oluşturulan araştırma komitesinin, bu cinayetin suçunu doğrudan ya da dolaylı olarak PKP'ye atma çabalarına rağmen, son mahkeme ifadeleri komisyon raporlarının, delilleri kasıtlı olarak çarpıtıldığını ve gazetecilerin aslında, eski bir ordu subayı önderliğindeki hükümetin örgütlediği bir linç ekibi tarafından öldürüldüğünü ortaya çıkartmıştır. Vargas Llosa'nın raporlarına geniş çapta yer veren uluslararası basın, bu son gelişmelerde ambargo uygulamıştır.

larında bir çatışma olmuş gibi göstermek için, kitlelerin bazı kesimlerini baskı ve ölüm tehditleri altında belirli yerlerde yoğunlaştırma planlarını uygulamaya koyulmuşlardır. Mücadele, özellikle Silahlı Kuvvetlerin, Komünist Partisi önderliğindeki gerçek bir köyü savaşıyla karşı karşıya gelmeleri gereken kırsal alanlarda çok daha yoğun ve yaygın bir hal almıştır, sinsi katliamlarına rağmen, gerillalarla kitlelerden koparma yönündeki gülmüş planları bir bir başarısızlıkla sonuçlanmaktadır. Zaferden söz etmeleri mümkün değildir; son günlerde, savaş bakanı bizzat, gerillalarla savaşmak için zaman ve sabır gerektiğinden, ve bu konuda daha güçlü önlemlerin ve tüm Peru'luların desteğinin aciliyetinden söz etmiştir. Bu, halk savaşı ilkelerinin rehberlik ettiği bir silahlı mücadeleye karşı savaşmada karşılaştıkları zorlukları dile getiren açık bir itirafıdır. Gericiliğin içinde bulunduğu bu zorluklar, bir ayı aşkın bir dönem öncesinden yoğun tutuklama ve baskınların yürütülmüş olduğu, Ayacucho'daki esas olarak asker ve polislerin şu kitlesel toplantısı esasında Papa'nın dile getirdiği kaygularla bile ifadesini bulmuştur. Katillerin silahlarını takdis edip, kitle mezarı alçaklıklarına mukaddes dualarını bahşedip, karşı-devrimci savaş, katliamcı silahlı kuvvetleri ve polisi, özellikle onların kana susamış şeffelerini takdis etmek suretiyle kutsallaştırarak, Belaunde hükümetini beraat ettirip, hatta destekleyip ona bizleri süratle imha etme çağırısında bulduktan sonra, Papa, cırtlak sesiyle, bizi yolumuzu değiştirmemiz, devrimden vazgeçmemiz, özellikle de mevcut düzene teslim olarak halka ihanet etmemiz yönünde uyarmıştır. Bu uyarıya, 4 Şubat'ta Lima'yı ve ülkenin orta bölgesinin tümünü karanlıkta bırakan geniş bir elektirik kesintisizlikle, hemen anında ve kesin bir şekilde cevap verdik.

Silahlı mücadele, yaklaşık olarak beş yılda neleri başardı? 1982 yılı, başlama yılı olarak, 1981 ve 1982 yılları gerilla savaşının gelişmesinin ve yeni devlet iktidarının ilk biçimleri olan ilk halk komitelerinin oluşturulmasının başlangıcı olarak tanımlanabilir ve o günden bugüne kadarki mücadele, yeniden kurma ve karşı-yeniden kurma, bir başka deyişle, yeni devlet iktidarını yıkmak için karşı-devrimci savaş ve onu savunmak, geliştirmek, güçlendirmek için, eski, tükenmiş ve gerici iktidarı giderek daha fazla ve parça parça yoketmek için devrimci savaş üzerinde yoğunlaşmış bulunuyor. Bu yaklaşık beş yıllık dönemde, (1985'in başlarına dek) 20.000'in üzerinde eylem gerçekleştirdik; parti, üye sayısı açısından bir kaç kat arttı ve hem Peru içinde hem de dışarda eskisinden çok daha fazla bir prestij kazandı; birkaç bin savaşçısı olan bir halk gerilla ordusu'nu inşa ettik; ve en önemlisi, yüzlerce halk komitesi oluşturuldu ve üs alanlarını geliştirmek ve Yeni Demokratik Halk Cumhuriyeti'nin kurulmasına doğru ilerlemek için savaşıyoruz. Bir başka deyişle, yeni devlet iktidarı ortaya çıkmıştır ve gerçek devlet işlevlerini yerine getirerek gelişmektedir.

Toparlayacak olursak, Peru Komünist Partisi, tek gerçek komünist ideoloji olan Marksizm-Leninizm-Maoizm'in rehberliğinde başarılı ve büyüyen bir silahlı mücadeleye, başkan Mao'nun Yeni Demokrasi'si rehberliğinde demokratik bir devrimi gerçekleştirmek üzere, emperyalist hakimiyeti kırmayı, mevcut feodal toprak sahipliği mülkiyet ilişkilerini paralamayı ve bürokrat sermayenin mülkiyetini elinden almayı hedefleyen bir silahlı mücadeleye, dünya devrimine hizmet eden, proleter enternasyonalist destekten, özellikle partimi-

zın de bir parçası olduğu Devrimci Enternasyonalist Hareket'in desteğinde güç alan bir silahlı mücadeleye önderlik etmektedir. Biz, ulkedeki bir destekleyen halk kitlelerine , özellikle yoksul köylülere davanyoruz, ve her hangi bir super güce, ya da herhangi bir güce boyun eğmiyoruz ve hiçbir zaman da eğilmeyeceğiz, çünkü biz Marksizm-Leninizm-Maoizm'in ve Marksizm'in kollarımıza uygulanması olan rehber düşüncenin önderlik ettiği devrimi kavırsız şartsız savunuyoruz. Bugün ilk ve acil hedefimiz: nalkın devlet iktidarını ele geçirmek için gerilla savaşını ilerletmektedir!

--YAŞASIN SİLAHI I MÜCADELE!

--OY KULLANMA!

--YAŞASIN PERU KOMÜNİST PARTİSİ!

--YAŞASIN BAŞKAN GONZALO!

--MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM'İN ŞANLI SONSUZ OLSUN!

Peru Komünist Partisi
Merkez Komitesi
Şubat 1985

www.partizana.net

Si las mujeres, si las madres de familia han quedado al margen en las investigaciones. Ahora, de todas se habla en cuanto a su participación en el terrorismo.

zin de bir parçası olduğu Devrimci Enternasyonalist Hareket'in desteğinden güç alan bir silahlı mücadeleye önderlik etmektedir. Biz, ülkedeki bizi destekleyen halk kitlelerine , özellikle yoksul köylülere dayanıyoruz, ve her hangi bir süper güce, ya da herhangi bir güce boyun eğmiyoruz ve hiçbir zaman da eğmiyeceğiz, çünkü biz Marksizm-Leninizm-Maoizm'in ve Marksizm'in koşullarımıza uygulanması olan rehber düşüncenin önderlik ettiği devrimi kayıtsız şartsız savunuyoruz. Bugün ilk ve acil hedefimiz: halkın devlet iktidarını ele geçirmek için gerilla savaşını ilerletmektedir!

- YAŞASIN SİLAHLI MÜCADELE!
- OY KULLANMA!
- YAŞASIN PERU KOMÜNİST PARTİSİ!
- YAŞASIN BAŞKAN GONZALO!
- MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM'İN ŞANI SONSUZ OLSUN!

Peru Komünist Partisi
Merkez Komitesi
Şubat 1985

PERU'DA KARŞI-DEVİRİMİN YENİ CUMHURBAŞKANI

Peru, seçimlerini yaptı ve seçimler istenen sonucu verdi: silahlı karşı-devrimi yönetmek üzere yeni bir yüz seçildi.

14 Nisan'da, 100.000'in üzerinde asker ve polis şehir ve kasabaların sokaklarını doldurdu. Seçmen kartlarına resmi bir damga, seçmen parmaklarına resmi bir mürekkep lekesi edinmeyi gerçekleştirmedikleri takdirde hakaretlere, hatta ölüm ihtimaliyle karşı karşıya olan kayıtlı seçmenlerin 80'ine bir asker veya polis düşüyordu. Lima, Ayacucho ve diğer şehirlerin göklerini helikopterlerin demokratik gürültüsü doldururken, zırhlı arabalar ve tanklar da aşağıda "demokrasi"yi koruyarlardı.

Bu nasıl bir demokrasidir ki? Lenin şöyle yazıyordu bir keresinde: emperyalist ülkelerde burjuva demokrasisine bürünen, sermayenin iktidarı emperyalizmin boyunduruğundaki ülkelerde çırılçıplak sıtır. ABD emperyalizminin arka bahçesinde demokrasinin büyük bir başarısı olarak bakılan Peru'da, 153 eyaletin 29'u (devrimin en güçlü olduğu merkezi dağlık bölgeler) bugün, doğrudan askeri yönetim altında olan olağanüstü durum bölgeleridir. Bu eyaletlerde, Peru'nun anayasası ve tüm sahte haklar, resmi olarak ortadan kaldırılmış bulunuyor. Ülkenin geri kalan alanlarında, Temmuz 1984'ten bu yana, ordu, seçimle gelen sivil cumhurbaşkanının verdiği, istediği yerde olağanüstü durum bölgeleri ilen etme ve anti-gerilla mücadelesiyle uğraşan polis ve diğer baskı güçlerini yönetme hakkına sahip bulunuyor.

Gerçekten de, 1979'da silahlı kuvvetlerin vesayeti altında yazılmış olan anayasanın kendisi de, ülkenin kaderi konusunda nihai kararı silahlı kuvvetlerin vereceğini ilan etmektedir. Bu, Peru'nun sık sık tekrarlanan ordu darbeleri tarihinin ve gerillalara karşı yürütülen karşı-devrimci savaşın, giderek özellikle dağlık alanlarda, aynı zamanda büyük şehirlerin gecekondu mahallelerinde yaşayan, halkın geniş kesimlerine karşı bir savaşa dönüştüğü son beş yılın daha da açığa kavuşturduğu gerçeğin resmi bir beyanatıdır.

Devrimci güçler, artık Peru silahlı kuvvetlerinin damgası haline gelen çarpışmada ölenlerin, ya da gizli kitle katliamlarında “kayıplara karışan”-ların 10.000’e eriştiğini bildiriyor. Devrimci silahlı mücadelenin tarihi merkezi olan Ayacucho bölgesinde, Katolik Hukukçular Enternasyonal Hareketi’ne göre, silahlı kuvvetler 1982 sonların da bu bölgeyi işgal ettiklerinden bu yana, nüfusun % 1’i öldürülmüş bulunuyor.

Ancak, silahlı kuvvetlerin, Peru “demokrasi” sine aykırı hareket ettikleri söylenemez. Onların, kitlesel tutuklamaları, ölüm mangaları, işkence, tecavüz, kitle katliamları ve kırsal bölgelerin geniş bölümlerinden arada yaşayanları boşaltma yönündeki sistemli çabaları, tümüyle, hükümetin yasama, yürütme ve yargı dalları ve diğer uygun hükümet organları tarafından tartışılmış, kararlar alınmış ve takdis edilmiştir. Bu demokratik onaylama alemine diğer katılanlar arasında, ABD, Fransa ve İspanya’nın “sosyalist” hükümetleri, aynı zamanda İtalya’da iktidarda bulunan sosyalistler ve Hıristiyan Demokratlar, ve elbette Papa, bunların yanısıra, Peru’daki “Birleşik Sol” muhalefeti ile bunun birçok ülkedeki hayranları, ve son olarak Fidel Castro sayılabilir.

SEÇİM BOYKOTU VE SALDIRISI

Seçimlerden iki ay önce, (basında Sendero Luminoso ya da Işıklı Yol olarak sözedilen, PKP) Peru Komünist Partisi, “*Oy Verme, Halk İçin İktidarı Ele Geçirmek Üzere Gerilla Savaşını Yükselt!*” Sloganını ortaya koydu. Boykotun amacı, seçim hayallerine, Peru’nun sorununun ne olduğu ve bunun nasıl çözüleceği konusunda berrak bir kavrayışla karşı çıkmak, gerilla savaşına desteği ve katılımı yükseltmek amacıyla siyasi bir kampanya yürütmektir. Kitleler içinde özellikle güçlü olduğu bazı bölgelerde, PKP seçimleri durdurmayı amaçladı; seçimlerin yapılmasını önleyemediği diğer birçok yerde ise, düşmana zarar vermek üzere askeri saldırı eylemleri düzenledi.

Biri Ayacucho halkına hitaben yazılmış olan, diğeri ise doğrudan Parti Merkez Komitesi imzasını taşıyan geniş çapta dağıtımı yapılan iki broşürle, özellikle okuma yazma bilmeyen köylülere hitabeden duvar afişleri ve pullarla ve kırsal alanda, köylerde, geçici olarak ele geçirilen otobüslerde, ve şehir gecekondu mahallelerinde yürütülen sözlü ajitasyonla, PKP; Peru toplumunun, bu seçimlerin muhafaza etmeyi amaçladığı gerçeklerini —emperyalist sermayenin, yarı-feodal toprak sahiplerinin, gerici düzenin bu iki kalesine bağlı bürokrat kapitalizmin hakimiyetinde olan bu toplumunun gerçeklerini— teşhir etti.

Seçim günü, Lima yakınındaki iki seçim sandığı bombalandı, ve hava ulaşımı bakanlığına saldırıldı. Ayacucho bölgesindeki Huancayo ve Huanta’da telefon haberleşmelerinin bombalandığı bildirildi.

20 Nisan’da, seçimlerden altı gün sonra, Lima’nın doğu eteklerinde bulunan altı elektrik direği uçurularak şehir karanlık içinde bırakılırken, şehrin üzerindeki dağlar artık aşına olan orak çekiş şeklindeki alevlerle aydınlandı.

Mayıs’ın ilk haftasında Pasco’daki maden bölgesinde yapılan büyük saldırılar, otoriteleri, PKP’nin saldırıları yükseltmekte olduğunu ilan etmek zorunda bıraktı. 9 Mayıs’ta Lima’da 10.000 kişinin toplam nezarete atılmasına

rağmen, ABD, SSCB ve Çin sefirlerinin resmi ikametgahlarına saldırılar yapıldı. (PKP, Mao'nun çizgisine ihanet ettikleri, devrimi alaşağı ederek yeni bir gerici diktatörlük kurdukları için bugünkü Çin rejimini mahkûm etmektedir.) Bir hafta sonra önemli bir kağıt fabrikası ateşe verildi. Aynı hafta, kuzey Peru'daki Trujillo'da gerillalarla ordu arasında önemli çatışmalar olduğu belirtildi.

Bu devrimci askeri eylemler, seçimlerden bu yana geçen aylarda da devam etti. 8 Haziran'da Lima ve diğer başlıca 8 şehir, aynı anda karanlıklara boğuldu. Önemli elektrik istasyonlarına yapılan bir dizi görkemli saldırı, bu elektrik hatlarının geçtiği kırsal bölgelerin büyük bir bölümü özellikle dağlık bölgeler denetlemede hükümetin yüz kızartıcı başarısızlığını göstermiştir. O gece, dinamit dolu bir otomobil Lima'nın merkezindeki Cumhurbaşkanlığı sarayının önünde havaya uçmuş, orada karakol kuran bir yığın polis ve güvenlik güçleri arasında panik yaratmıştır.

Akşamın kargaşalı olayları sırasında, bunlardan ikisinin kurşun yediği ve yaralandığı belirtilmektedir. Sonradan, otomobilin Peru'nun başsavcısından çalınmış olduğu haberi verilmiştir. Karanlıkla birlikte, savunma bakanlığının, PKP'nin "Adeletsizlik sarayı" olarak adlandırdığı adliye binasının, (Arjantin devlet başkanı, cumhurbaşkanlığı sarayında cumhurbaşkanı Belaunde ile görüşmekte olduğu sırada) Arjantin Sefaretinin, bir kez daha ABD sefaretinin, dinamit patlamaları ile yankılandığı bildirilmektedir.

Bu yazı yazıldığı sırada, seçim boykotunun çapı konusunda kesin rakamlar elde edilmiş değildir. Basında söz edilen görevlilerin şikayetlerine göre, atılan oyların % 18'inin boş veya geçersiz (örneğin devrimci sloganlar dolu) olduğu belirtilmektedir. Oy kullanmayanların sayısı konusunda güvenilir rakamlar mevcut değildir, ancak en hükümet yanlısı tahminler bile, % 20'nin altına inme cesaretini göstermemiştir ve aynı şekilde onaylanmamış bazı tahminlere göre durum bunun iki mislinden de yüksektir, yine henüz onaylanmamış rakamlara göre hükümet, ülkenin orta ve orta-güney bölgelerindeki yüzlerce köyde ve bazı kentsel alanlarda seçimleri gerçekleştirememiştir.

Ancak ilginçtir ki, Ayacucho'nun eyalet başkanı ve PKP'nin ve devrimin ezeli düşmanı Leohor Zamara, "olağanüstü durum bölgesindeki güçlü akımla dayanışmak üzere" oy pusulasını geçersiz kılacağını ilan etmiştir. Daha doğrusu, başka hiç kimse oy kullanmayacağı için kendisinin de oy kullanmayacağını açıklamıştır. Elbette, onun şikayeti, seçimlerin gerici bir sahtekarlık olduğu değil, (eyalet başkanı adayı olduğu 1983'te PKP'nin boykotuna şiddetle karşı çıkmıştı, "seçmenlerin can güvenliği olmadığı, seçimlerin iptal edilmesi gerektiği"dir. Esasında bu, daha fazla askeri mevcudiyet yani "güvenlik" için bir çağrı niteliğindedir ve aynı zamanda, utanmazca bir demagoji olarak, zamanın kendi siyasi kariyerini daha da ilerletmek üzere bir çeşit seçim aleyhtarı kampanya olarak da, bu açıklama, seçim boykotunun güçlülüğü konusunda bir fikir vermektedir.

"Sonucu Önceden Bilinen Bir Seçimin Hikayesi"

Seçimlerden çok önce, rejimin stratejisinin, seçimlerin ne olursa olsun gerçekleştirilmiş olmasının hükümetin bir zaferi, gerillaların zayıflığının bir işareti olduğunu ilan etmek olacağını PKP belirtmiş bulunuyordu. Ve gerçekten de tam böyle oldu. Seçim günü sabahı, ABD hükümetinin bir sözcüsü, seçimlerin gerçekleştirilmiş olmasının gerçekten bir zafer olduğunu belirtmiş, sonuçları konusunda hiçbir yarım ifade etmemiştir. Bu hüküm, yabancı ve yerli basının saflarında da tekrarlanmıştır.

Örneğin, duvarları seçim alehtarı sloganlarla dolu olan San Marcos Üniversitesi'nde bir seçim istasyonunun kurulabilmiş olması konusunda oldukça yaygara yapılmıştır. Ancak eğer hükümet başkentinde birkaç saatliğine, askeri bir güç gösterisi himayesinde bir seçim sandığı kurabilmişse, sorun buysa, bu hükümetin gücü gerçekten ne kadar olabilir ki?

Peru'da 2. Dünya savaşından bu yana ilk kez, bir sivil rejimin ardında, araya askeri bir dönem geçmeksizin bir diğer sivil rejimin gelmek üzere olduğu konusunda da gürültü koparılmaktadır. Bunun ise, güya ülkenin silahlı kuvvetlerinin yüreklerinin yumuşaması ya da ABD'nin Reagan başkanlığında, bugüne kadar sistemli olarak ABD hakimiyetini pakiştirmiş olan vahşi askeri yolları reddetmesi anlamında görülmesi beklenmektedir. Esasında, tarihi saptanmış bir seçimin gerçekleşmesi gibi bir saman parçasına acizlik içinde bu denli sarılmaları, hem artık dünyaca tanınan toplama kampları üzerinde dalgalanan ve giderek parçalanan "demokrasi" bayrağını yenilemek, hem de, tecrit olmuşluğundan dolayı, partisi Nisan seçimlerinde oyların % 5'ni ancak toplayabilen ve Peru'nun mülkiyet sahibi sınıflarının bile güveninden yoksun olan bir cumhurbaşkanından kurtulmak için, karşı-devrimi güçlendirebilecek yeni şartlara ne denli muhtaç olduklarını göstermektedir.

Bir Lima gazetesi, seçimlerle ilgili haberinde şu manşeti kullanıyordu: "sonucu önceden bilinen bir seçimin hikayesi" bu manşet, Gabriel Garcia Marquez'in en iyi satan kitaplarından **Sonucu Önceden Bilinen Bir Ölümün Hikayesi** adlı romanın adından alınmıştır. —Bu romanda koca bir kasabanın, önceden ilan edilen bir cinayetin işlenmesine tamamen seyirci kalması işlenir— En az bir yıl önce, kamuoyu araştırmaları ve kamuoyu-yaratıcıları (örneğin,

sürekli alıntı yapıp isimleri verilmeyen ABD Devlet Bakanlığı “tahlilcileri”) seçimlerin sonucunu ilan etmişti.

Her halükarda, kesin rakamların kabul edilebilir halde açıklanmaları yedi hafta sürdü ve APRA partisinden Alan Garcia, anayasanın gerektirdiği % 50 veya daha fazla oyu almayı başaramamış olmasına rağmen (raporlara göre oyların % 45’ni almıştır), muzafer ilan edildi. Garcia’nın zaferini mümkün kılabilmek için, % 21 oy topladığı bildirilen ikinci aday, Birleşik Sol Koalisyonundan Alfonso Barrantes yarıştan çekildi. Seçim komisyonu, bu durumda yasaların gerektirdiği ikinci tur seçimlerin yapılmamasının sebebinin iki yönlü olduğunu açıkladı: “Masraf”tan kaçınmak, ve gerillalara “tüm halk kararlarına karşı şiddetli düşmanlıklarını göstermeleri için yeni bir fırsat” vermemek. Ya da Belaunde denetimindeki kongre’nin, seçim kurallarını değiştirerek seçim komisyonu’nun kendisini muzafer ilan etmesine izin vermede tereddüt etmesi karşısında Garcia’nın yapmış olduğu uyarı gibi: “Demokrasiyi fazla kurcalamayalım.”

Bu, tüm siyasi yapının içinde bulunduğu nazik durum konusunda bir itiraftan ve tüm bu maskaralık, devrimci siyasi mücadele ve onun siyasi, ideolojik gücü karşısında yıkılmadan hızla harekete geçme zorunluluğundan başka ne anlama gelebilir?

APRA’nın “MODERN” BOYUN EĞİŞİ

Garcia’nın APRA partisi, oynamak üzere çağrıldığı role gayet uygundur. Bu parti, (yönetimindeki partinin APRA’yla bağı olan) Venezuela, aynı zamanda Arjantin, ve Kolombiya da dahil, bazı Latin Amerika ülkelerinde son zamanlarda moda olan bir stilde, “milliyetçi” demagojisi ile emperyalizm yanlısı ve gerici politikayı birleştirmedeki becerikliliğini kanıtlamıştır. Böylesi bir moda ABD emperyalizminin bugünkü gereksinimlerine çok uygun düşmektedir. Sözkonusu olan, Venezuela hükümetinin, uluslararası Para Fonu (İMF-çn)’nin empoze ettiklerine eşit bir ekonomik kalkınma programını “bağımsız”ca ilân etmesi ve dönüp ardından İMF ile “uzlaşmayı reddetmesi” gibi basit oyunlar şeklinde yansıyan bir milliyetçiliktir. **New York Times**’da Garcia’nın seçilmesi konusunda temelsiz palavralar sergileyen kafası karışık Amerika’lı bankerlerin gönüllerini ferahlatmak üzere yazılmış olan bir makaleye göre, Garcia’nın kopya edeceği özgül oyunlardan bir tanesi de budur.

APRA, 1924’te Meksika’daki burjuva devrimin ve o zamanlar burjuva-devrimci olan Çin’deki Guomintang’ın etkisi altında kurulmuş olmasına rağmen, KMT’ın tersine her zaman şiddetli bir anti-komünist parti olmuştur. Daha yakın tarihlerde, Sosyalist Enternasyonalin üyesi olmuştur. Bugün APRA, ABD bloğuna sadakatleri inkâr edilemez olan İspanya ve Fransa’nın “sosyalist” hükümetleriyle ilişki içerisindedir. (Hatta, 36 yaşında Peru politikasına “modernleşme” (yani “Avrupalılaşma”) getiren Garcia, Madrid ve Paris’te eğitim görmüştür.)

Seçimlerin bir darbeyle sona ermesi ihtimali hakkında çok gürültü kopartılmasının temeli, bir dereceye kadar, APRA’nın yönetimine mani olmak için silahlı kuvvetlerin sonuncusu 1962’de olan bir dizi darbe tezgahlamış olmasının

da yatmaktaydı. Bir askeri yönetim döneminden sonra, silahlı kuvvetlerin er-tesi yıl Belaunde'yi ilk kez iktidara getirmesi, işte bu 1962 darbesiyle olmuştu.

Ancak 1968'de silahlı kuvvetler dönüp Belaunde'yi defetti ve APRA'nın yabancı girişimleri millileştirme yönündeki tarihsel programını çalmaya (yani uygulamaya) koyuldular. Bunun sonucu olarak birçok Aprista (Apra'lı-çn) ve bugün Barrantes'in arkasında birleşen sözümona sol'un büyük bir bölümü yeni hükümetin kadroları haline gelmiştir. APRA'nın orduyla ittifakı ve hakim sınıflar için giderek daha da vazgeçilmez olan rolü, APRA'nın ordunun sivil politikayı yeniden tesis etmesinin tellâllığını yapmasında ve 12 yıl sonra silahlı kuvvetlerin ilham verdiği yeni anayasanın sivil açıdan onaylanmasının tezgaflanmasına yardım etmesinde sembolleşmiştir. Bu manevranın sonucun-da Belaunde 1980'lerde yeniden yönetime geçmiştir.

APRA, Belaunde ve silahlı kuvvetler arasındaki ilişkilerin evrimini özetle-meye çalışmadan dahi, bu tarihsel geçmiş, Peru'da geçerli oya sahip olanın her zaman silahlı kuvvetler olduğunu açıkça göstermektedir.

APRA bir zamanlar "halkçı" olarak tanınırdı, zira büroları, iş arayanla- rra hatta sadece saç kestirmek isteyenlere her zaman açık olan bir partiydi. Bu- nun, geniş himayesi ve millileştirme talepleri yoluyla, ülkedeki daha zengin ve kapitalist açıdan daha fazla gelişmiş alanlarda ve nispeten daha üst tabakalar içinde siyasi bir aygıt inşa etme çabaları ile yakın bir ilişki vardır. Madalyonun arka yüzünde ise APRA'nın kırsal alanlarda hiç bir dikkate değer, destek ka- zanmamış olması yatar. ABD'nin petrol şirketleri ve diğer girişimleri nihayet 1968'de ordu tarafından millileştirildiğinde, bu durum ABD'nin Peru üzerin- deki hakimiyetini hiçbir şekilde hafifletmemiş,-buhakimiyet, tüm objektif ekonomik kısıtlara göre muazzam bir şekilde çoğalmıştır-, ne de işin içindeki mali çıkarları, örneğin doğrudan sanayi yatırımları yerine borçlandırma ser- mayesi yoluyla süper kârlar kopartmaya devam eden Rockefeller çıkarlarını fazla etkilemiştir.

Daha fazla millileştirme talep etmesinin anlamı pek kalmayınca -yine et-

miş olsa da- Garcia'nın "milli, demokratik ve halkçı bir hükümet" çağırısı artık tek bir programatik vaade dayanıyordu: "sefaletimizden kâr eden yabancı bankalar"ı Peru'nun, dış borçlarını ödemesinde, bu ödemenin ihracatla elde edilen miktarın % 20'sinden fazla olmaması şeklinde bir kısıtlamayı kabul etmeye zorlayarak, yabancı bankalara karşı tavır alacağı vaadine.

Peru'nun, emperyalist hükümetlere ve bankalara olan 13,5 milyar dolar borcu, onun yabancı mali sermayeye olan köleliğinin bir sonucu ve yansımasıdır. Bu borç son beş yıl içerisinde % 50 bir yükselme göstermiş bu esnada, ülke giderek daha derin bir şekilde ekonomik felakete batmıştır. Şimdi Peru'nun, ihracattan elde ettiği gelirin % 80'ini, ABD'ye ve diğer emperyalist hükümet ve bankalara ödemesi beklenmektedir. Ancak aşağı yukarı bir yıldır bir kuruş bile ödeyebilmiş değildir. Ülke her anlamda iflas durumundadır. Garcia'nın önerisi, gerçekçi bir emperyalistin sadece sevinçle kabullendiği bir öneridir.

ALTIN—MADALYALI REVİZYONİZM

Bu heyecansız seçim tiyatrosunda APRA'nın ortağı sözlerinin müphemliği ve niyetinin kötülüğü ile APRA'ya çok kolay ayak uyduran, Birleşik Sol adayı Lima valisi Alfonso Barrantes'ti. Barrantes'in, "emperyalist sömürüye karşı, yaşamın ve anavatanın savunulması için" biçimindeki kampanya sloganı, sonunda Peru'nun tüm borç ödemeleri hakkında bir moratoryum (buhanlı zamanlarda borcun ödenmesini tehir hakkı-çn) ilan etmesini talep etmeye -yani, Belaunde yönetiminin statükosunu sloganlaştırmaya- döndü. Bunları yapan, koalisyonunda Sovyet-yanlısı, Çin revizyonistleri-yanlısı, ve Arnautluk-yanlısı partiler, yani aşağı yukarı Peru'nun bütün legal "sol"u bulunan bir "sosyalist"tir, ve bu "sosyalist" için, tüm dünya çapındaki çeşitli renklerden oportünizm, izlenilmesi gereken bir örnek diye övgülerde bulunmaktadır!

Elbette her iki aday da böyle bir devrim ve ona önderlik edecek parti konusundaki tavırlarında benzerlik arz ediyorlardı, çünkü zaten baştan Peru'nun tahakküm altında kalmaya devam etmesinde hem fikirdir. Garcia, Ayacucho'ya "sürpriz" bir ziyarette bulunduğu anda (iddiaya göre, ziyaretin sürpriz olmasının sebebi güvenlik sorunuydu, bu arada kendisini karşılamaya çok az kişinin gelmiş olması konusunu izah etme zorunluluğundan kurtulmak oldu), eleştirilerini "küçük ve yoz hakimler ve kötü polisler" sözleriyle sınırlayarak, kan dökümünün en geniş bölümünü gerçekleştiren ve işin içindeki diğer güçlerin hepsinden yasal olarak sorumluluğuna sahip olan silahlı kuvvetlerden **hiç söz etmedi**. Birkaç kişiyi hayrete düşüren ise, Barrantes'in, şu "sosyalist" in, kampanyası sırasında da silahlı kuvvetlerden hiç bahsetmemesi, hatta koalisyondaki diğer güçlerin arasına ifade ettiği gibi, karşı-devrimci savaşın daha anayasal biçimde sürdürülmesi yönünde iki yüzlü bir dilek bile sunmaması oldu. Aksine, Barrantes, kendisini PKP'nin ve onun önderlik ettiği devrimin yeri doldurulamaz bir düşmanı olarak sunma konusunda Garcia ile rekabet ediyordu.

Silahlı kuvvetlerin karşı-devrimci eylemleri sorunu, tıpkı Peru'nun tahak-

küm altında olması sorunu gibi, bu iki kendi şahsına münhasır “solcu’nun, bir yandan silahlı kuvvetler Peru tarihinin en kanlı katliamlarını sürdürürken, bir seçim kampanyası yürütmelerinde işbirliği yaptıkları sessizlik tarafından örtbas edildi.

Garcia, uluslararası AF Örgütü’nün kendi tabirleriyle Peru silahlı kuvvetlerinin “insan haklarını ihlâl ettiği” yönündeki belgeli suçlamalarının “ispat edilmek üzere beklemekte olduklarını” söyleyecek kadar ileri gidince, bir İspanyol yayınına yazı yazan Peru’lu bir liberal hayretler içinde kaldığını ifade ediyordu -yazarın, da işaret ettiği gibi, bu Lima’daki en hükümet yanlısı basının bile almaya cesaret edemediği bir tavrıdır-, öte yandan, Barrantes bu inanılmaz tavır konusunda Garcia’yı muhatap bile almadı. Ve bu adamlar güya rakiptiler!

Bazılarının, bu dünyadaki diğer Garcia’lara ve Barrantes’lere iyimserce atfettikleri gibi, bu konuyu gözardı etmelerinin sebebi, tersini yapacak olurlarsa silahlı kuvvetlerin, kendilerinin yönetime geçmelerine mani olacaklarından korkmaları olarak bir sonuca varılabilir. Ancak burada söz konusu olan, şahsi oportünizmden daha fazla birşeydir. Bu adamların ortaklık yaptığı tüm seçim maskaralığının, karşı-devrimi ve onun caniyane çabalarını siyasi ve ideolojik olarak güçlendirmekten başka bir amacı yoktu.

Bir Barrantes olmasaydı, Garcia’nın kaçınılmaz zaferi aynı olmayacaktı. Karşı-devrimin siyasi hedefleri, parlamenter sahtekarlığı sonuna kadar ayırabilmek için bu karşı-devrimci “devrimci”nin katılımını gerektiriyordu. Bunu mümkün kılabilmek için, bazı maskelere ihtiyaç vardı. Birleşik Sol cumhurbaşkanlığı programını açıkladığında, silahlı mücadeleyle ilgili ne yapacağını ayrıntılarını kapsayan bölümü duyurmamıştı.

-Ancak Barrantes, tıpkı Garcia gibi, silahlı kuvvetlerin “yüksek eğitim okulu”nda, yani siyasi önderliği kurumunda kamuoyunun önüne çıkararak programını izah etmiştir. Tahsilli generaller bunu tamamen tatminkar bulduklarını belirtmişlerdir. Deniz komandolarının da dahil olduğu, ve dağlarda yürüttüğü eylemlerle, köylüler “stratejik pilot bölgeler”e “bahriyeleşme” şeklindeki yeni bir ad takmalarına yol açan- Deniz Kuvvetleri, seçimlerden hemen önce Bararante’i bir madalyayla ödüllendirmiştir.

Peru’nun hakim sınıfları ve onların silahlı kuvvetleriyle ilgili son söz, silahlı kuvvetlerin şefi ve savaş başkanı general Julian Julia tarafından şöyle ifade edilmiştir: hangi parti kazanırsa kazansın, “askeri bir veto ihtimali söz konusu değildir. Bir Birleşik Sol hükümeti yaşanabilecek büyük bir tecrübe olur, APRA’ya gelince, onlarla aramızdaki farklılıklar mazide kalmıştır.”

Julian şunları da söylemiştir: “Bizim açımızdan, komünist tehlike, Birleşik Sol tarafından değil, Sendero Luminoso tarafından temsil edilmektedir. Birleşik Sol’un muhtemel bir zaferi hiçbir tehlike anlamına gelmez çünkü Birleşik Sol’un Marksizm’i demokratik kurumlar çerçevesinde geliştirilmiştir.” Elbette silahlı kuvvetler de Peru’nun en önemli “demokratik kurumu”dur.

APRA ile Birleşik Sol arasındaki farkın en iyi izahatı belki de: kendisiyle “yakın dostu” Barrantes’in aslında APRA programını paylaştıklarını söyleyen Garcia tarafından yapılmış bulunmaktadır. Barrantes’in bir zamanlar APRA üyesi olduğunu hatırlatan Garcia, Birleşik Sol’la ilgili esas problemin bu

koalisyonun içindeki tüm güçleri üzerine Barrantes'in kontrolünün mevcut olmaması olduğuna işaret etmiştir. Bu son nokta, Sovyet-yanlısı güçlere ve AP-RA ile esas ayrışmalarının ABD bloğundaki çeşitli güçler yerine Sovyet emperyalizminin tercih etmeleri olan diğer ögelere bir tokat niteliğinde olmuştur.

Beklenen ve Diğer Takdisler

Makamına ve yerleşmesinden önceki haftalarda, Garcia kendi hükümetinden ne beklenebileceğini berraklığa kavuşturmak için herşeyi yaptı. İMF'ye "azaltılmış" ödemler önerisini İspanyol hükümeti tarafından muhtemelen desteklenmesini tartışmak için İspanya'ya, Halyan hükümeti ile aynı tartışmalar için ve Papa'nın Belaunde'ye vermiş olduğu takdisleri aynıysa ile bahsedilmek üzere Halya'ya, ve "sadece bir kaç kitap satın almak için" uğramış olduğu ama Peru'nun dış borçlarının % 35'ini elinde tutan Fransa'ya hac seferlerini tamamladı. Bunlardan sonra, Garcia esas takdisname için ABD yoluna koyulacaktı.

Fakat en garip bereket duası Fidel Castro'dan geldi, Ocak 1985'de Madrid gazetesi El Paris'e verdiği bir röportajda -Peru seçimlerinden 3 ay önce-Castro ABD'ye Latin Amerika için bir dış siyaset konferansı çekerek, ağırlığını çok fazla sağ sola direktmemesini tavsiye etti ve yoksa, "geniş köylü, işçi kitlelerin, öğrencilerin, aydınların ve orta tabakanın artan çok sıkıntılı bir durumda olduğu Latin Amerika'da sosyal patlamalar meydana çıkabilir. Bunu görmemek için kişinin kör olması gerekir... Peru'ya bakın: Başkanlık kuşağını donandırdığı zaman, Alan Garcia kendisini ne ile karşı karşıya bulacak? Altından kalkılamayacak bir ekonomik durum, halledilmesi imkansız sosyal problemler ve dağlarda gerillalar. Bu gerillaların giderek artan faaliyetini kimse izah edemiyor, çünkü kimse Sendero Luminoso'nun ne olduğu, ne istediğini ve ne düşündüğünü iyi bilen yok."

Costro'nun okuma yazması var ve Castro-tipi de dahil revizyonizmin her türü hakkında PKP'nin ne düşündüğünü de gayet iyi biliyor. PKP, bilmek isteyen herkese açıkça ilan etmiştir ki kendisi Peru'yu emperyalizmden kurtarmak, dünya devrimine hizmet etmek ve bu emperyalistin yerine diğerini kabullenen Castro'yu takip etmemek üzere bir devrim yürütmekte olduğunu, bilmek isteyen herkese açıkça ilan etmiştir. Belki de Castro burada daha önce bazı Sovyet-yanlısı güçlerin farketmediği gibi, bir yandan PKP'ye saldırma ve karalama, öte yandan da belirli bir avantaj sağlamak amacıyla devrimin muhtemel müttefikleri kılığına girip açık bir kapı bırakma şeklinde bir politika izliyor. Ancak Peru'nun müstakbel baş celladına sunduğu bu sempati ve anlayışlılıkla birlikte hayal edebileceği en korkunç şeyle "Sendero Luminoso" ile karşı karşıya olan Castro, gerçekten de Sovyet-yanlısı revizyonizmin Peru devrimine (ve diğer tüm devrimcilere) karşı tavrını açıklığa kavuşturma konusunda katkıda bulunmaktadır.

İlk Kanlı Önlemler

"Benim hükümetim terörizmle savaşmak için gereken otorite ve ener-

jiye sahip olacaktır'' diyordu Garcia, göbeğine cumhurbaşkanlığı kuşağını takmaya hazırlanırken, '' ya onlar, ya biz.'' Aynı zamanda, 28 Temmuz'da resmi makamına geçer geçmez uygulamayı planladığı ilk önlemleri de ilan ediyordu.

İlk önlem, Belaunde kendisini değiştirene dek Belaunde'nin askeri yönetim emrine verdiği bölgenin ''siyasi-askeri kumandası'' olan general Huaman'ın makamına geri dönmesi olacaktı. Siyasi olan Birleşik Sol ve AP-RA ile ilişkisi olan Huaman, devrimi ezmek için ''askeri yolların yeterli olmadığından'' kamuoyu önünde şikayet ettiğinden dolayı kovulmuştu. Anlaşılan cephaneliğinde seçimler ve Garcia olunca artık silahlı kuvvetlerinde daha başarılı olabileceğini düşünüyor; ancak ''olağanüstü durum bölgesi''nin PKP'nin geçen yılki başarılı saldırılarından dolayı, kendisi son olarak kumandanlık ettiğinden bu yana iki mislinden fazla genişlemiş olmasıyla karşı karşıya kalacak.

Huaman'ın sivil hayranlar kulübü, Huaman'nın Ayacucho bölgesinin kuzeyindeki bir eyalet olan Huata'lı olduğuna ve Quechua dili konuştuğuna işaret etmekten zevk alırlar. Hatta yurtdışında Huaman'dan bir çeşit ''halk generali'' olarak sözedilir. Bir köylü örgütünün avukatı ise, onu Pizzaro ile -Peru'daki Kızıldere'lerin boyunduruk altına girmesine ve sekiz milyonun ölmesine sebep olan ünlü **Canquistador** ile- mukayese edilmesinin daha uygun olacağını söylemektedir.

Huaman'ın kumandanlığında, olağanüstü durum bölgesindeki tüm yönetim ve askeri işlemlerden sorumlu olduğu 1984'ün ilk altı ayı sırasında, Deniz Komandoları, Huanta stadyumundaki ünlü toplama kampını kurmuşlar, yarı-askeri ölüm mangaları örgütlemişler ve eyaletin büyük kesimlerinin tamamen başlamasıyla sonuçlanan geniş-çaplı arama ve yoketme operasyonları sürdürmüşlerdir. Silahlı Kuvvetlerin kurbanlarından oluşan bir dizi kitle mezarının ilki, onun kumandanlığının sonuna doğru Huanta'da bulunmuştur.

Ayrıca, bu altı aylık dönem sırasında, Huaman komutanlığındaki silahlı kuvvetlerin olağanüstü durum bölgesinde ölü olarak bulunduğu **raporunu verdiği** 600 ''şüpheli gerilla'' üzerine elde edebildiği bilgileri inceleyen uluslararası Af Örgütü'ne göre, ölenlerin ''büyük çoğunluğu'', ''teslim olduktan ya da yakalandıktan sonra öldürülmüş'', geri kalanların ise ''büyük bir kısmının, gerillalarla hiç ilgisi olmadığı anlaşılmıştır.'' Dolayısıyla Huaman ''askeri yollar yeterli değil'' dediği zaman, kan dökümünden kaçınılması gerektiğini kastetmektedir. Onun kastettiği, ne kadar karşı-devrimci olursa olsun her savaşta, gericilerin askeri çabalarının mutlaka kurbanlarının ve diğerlerinin ''yürek ve kafaları'nın kazanılması çabasıyla birleştirilmesi gerektiğidir.

İkinci olarak, Garcia, ''insan haklarını ihlal etmek'' ve suçlanan polis ve silahlı kuvvetler üyelerinin mahkemeye -deliller ve itiraflar ne kadar aşikâr olursa olsun şimdiye dek hiçbirinin kılına dokunmamış olan mahkemelere-sevkedileceğini -hem de ''insan hakları'' konusundaki suçlamaların ''ispat edilmek üzere beklediğini'' söyleyen adam tarafından- ilan etmiştir.

Hedet: Fronton

Son olarak, Lima yakınlarındaki ada hapisanesi Fronton, oraya kapatılan 400'e yakın gerilla zanlısının yoğun ve kararlı siyasi faaliyetlerinden dolayı, hükümet için bir yüz karası durumdadır. PKP, Nişan 1982'de, -Ayacucho eyalet hapisanesinin ele geçirilmesi ile taçlanan- "cezaevlerini boşaltma politikası"na başladıktan sonra, Belaunde, ülkenin tüm hapisanelerindeki devrimci zanlılarını, bu kapalı ada zindanında toplattırdı. Daha sonra, bu hükümet politikası tersine döndü, çünkü, içine, yemek yapma ve tuvalet sularının tamamen kesilmesi, altı mahkûmun katledilmesi ve 30'nun vurulup yaralanması ve sayısız diğer saldırılar gibi, hükümetin empoze ettiği intikamcı şartlara rağmen, devrimciler, cezaevini, gelecekteki mücadeleler için siyasi, ideolojik ve fiziksel eğitim alanına döndürerek daha da yılmaz bir duruma geldiler.

Şimdi Garcia, Belaunde zamanında önerilen, devrimcileri Fronton'dan alıp ülkedeki diğer cezaevlerine dağıtma politikasını uygulayacağını açıklıyor. Bu plan, Fronton'dan çıkarılan bir mektupta mahkûm edilmektedir. Böylesi bir girişim, aynı diğer cezaevlerinden Fronton'a taşınma sırasındaki dayak, saldırı ve bir de cinayet gibi, mahkûmlarda ciddi çatışmalar içerebilir. Mahkûmların söylediğine göre, bu planın amacı onları tecrit etmek ve seçilerek öldürülmelerini ve "kayıplara karıştırılmalar"ını kolaylaştırmaktır. Şimdi Garcia'nın yapacağına söz verdiği bu planı, Belaunde gerçekleştirilememiştir. Ama zaten bu "reformcu"nun seçilmesinin sebebi, devrimi ezme için daha fazla şeyler yapmaya muktedir olmasıydı.

Garcia ve hükümeti, seçimlerin ve Belaunde'yi bir köşeye atmanın, kendilerine biraz prestij kazandırdığını düşünebilir, ancak çözmeleri gereken -ve gerçek bir çözüme sahip olmadıkları- bazı problemler vardır. Ve silahlı kuvvetler, ülkenin kaderini elinde tutan güç olarak, savaşı kazanmak için herşeyi yapacaklardır. Ancak Peru'nun kaderini kimin-tuzakları ve silahlarıyla, ezeli sömürü ve baskıcıları mı, yoksa proleterya ve partisi önderliğindeki silahlı halk kitlelerinin mi- tayin edeceği, savaş meydanlarında halledilecek olan bir sorundur.

**SAVAŞ VE DİREN
SOYKIRIMCI REJİMİN SEÇİMLERİNİ REDDET
VE SİLAHLI MÜCADELEYİ DAHA DA GELİŞTİR!**

(PKP)

“Sömürücü sınıf, varlığı tehlikeye düştüğü zaman, her seferinde şiddete başvurur. Tehdit edildiği an, sömürücü sınıf tüm çabasıyla devrimi şiddetle yok etmeye çalışır... O aynı zamanda halklar iktidarı ele geçirmek için ayaklanır ayaklanmaz devrimci halkları bastırmak içinde şiddet kullanır”

Başkan Mao Zedung.

AYACUCHO HALKI!

Sizler bugün geçmiş savaşlarınızın yüce ve yiğit başarılarını tekrarlar, silahlı mücadelenin ve gerici Peru devletini temelden sarsan köylü savaşının sağlam ve yenilmez bir kalesi olarak ayağa kalkarken, Peru Komünist Partisi sizleri onurla selemeler.

MÜCADELENİN BEŞ YILI

Sizin asırlardır süregelen sefalet ve için için yanan isyanınızın tam ortasından fıskıran, somut bir ümidin, silahlı mücadelenin kavurucu bir ateş arasından cüretkarca açıldığı 17 Mayıs 1980'den bu yana hemen hemen beş yıl geçmiştir. Anayurudunuzun bir avuç oğul ve kızları, kendi çocuklarınız, köhnemiş sömürücü düzenin yıkmak ve yeni bir dünya, mevcut düzenin sürekli artan ıstırap ve baskılardan başka birşey getirmediği gerçekten halklar için bir dünya yaratmak amacıyla silaha sarılma cesaretini gösterdiler.

Çok çabuk geçen ama zengin başarılar elde eden bu beş yıl, zorluklarla dolu olup, bizlere öğretici yenilgiler ve büyük zaferler tattırmıştır. Genel olarak herşey gerçekten olumlu olmuştur: basit, silahlı ajitasyondan mükemmel, geliştirilmiş gerilla eylemlerine kadar 20.000 üzerinde eylem gerçekleştirilmiştir. Partimiz güçlerini bir kaç katı yükseltmiştir. Binlerce erkek ve kadından oluşan bir halk gerilla ordusu, gerici silahlı kuvvetlere karşı iki yılı aşkın bir mücadele içerisinde çelikleştirilmiştir. En önemlisi, devlet görevlerini yerine getiren yüzlerce halk komiteleri biçiminde, yeni bir iktidar şekillenmektedir: yeni demokratik halk cumhuriyeti'nin inşası içerisinde devrimci üs alanları kurulmakta ve ilerletilmektedir.

Bütün bunlar namluların ucunda gerçekleşmektedir. Yeni olan, halka ait olan, silahlı mücadelenin içerisinde fişkırmakta, eski ve gerici olanı yoketmektedir. Biz, en büyük ilerlemelerimizin, kokuşmuş ve köhne Peru devletinin silahlı kuvvetlerin doğrudan mücadelesinden bu yana geçen son iki yılda elde edildiğini vurgulamak istiyoruz.

BASKI, SOYKIRIMI ve SEÇİMLER

Bu devle, emperyalizme, özellikle ABD emperyalizmine tabii toprak ağası-bürokrat diktatörlük şeklindeki sınıfsal doğasından dolayı, silahlı mücadeleye karşı "herşeyi çal, herşeyi yok et, herkesi öldür" politikasını uygulayarak, zulüm ve polis baskısıyla cevap vermiştir. Buna ek olarak, halka yönelik tutuklamalar, işkence, yoketme ve katliamlar başlatmışlardır. Toplama kampları halk evlâtları ile doldurulmuş, kanları su gibi akıtılmıştır. Ancak bu bize boyun eğdirememiştir ve eğdiremeyecektir de. Toplama kampları, mücadelenin parlayan meşaleleri haline gelmişlerdir. Düşen her birinin yerine yüz kişi kalkmakta, mücadele safları pekişmekte ve yeni iktidarın temelleri olan yeni halk komitelerinin yaratılması ilerlemektedir.

Netekim, 1982 sonlarında silahlı kuvvetler doğrudan mücadelede bulunmuş, özel olarak da Ayacucho'yı işgal etmişlerdir. Her silahlı kurum kendi

sınıf doğasına sahiptir ve savunduğu devletin gücünü yansıtır. Onların ilk hareketleri bu sözlerin doğruluğunu ispatlamıştır. İlk önce, daha küçük toprak ağaları ve onların kuklalarından oluşan, gerici silahlı kuvvetler tarafından korunan ve yönetilen **Mesnadaları** (kabadayı çeteleri) kullandılar. Kitleleri ölüm tehditleri altında sözümona “teröristleri” öldürmeye zorladılar ve gazetecilerin katliamı (Uchurray, Ayacacho civarlarında, Ocak 1983'te öldürülen sekiz gazeteci) gibi kalleşce katliamların düzenlenmesine yol açtılar. Bu planda sökmeyince, bu sefer, hem Belediye seçimleri (Kasım 1983) öncesi, hemde sonrası, soykırımına, cesasız kalan iğrenç cinayetlerden başka birşey olmayan sözümona “kayıbolmalara” başvurdular.

Ancak bu yeni “planlarıda”, halk kitlelerini bizden uzaklaştırmaya muktedir olmadığı ispatlanınca, bu seferde köylülere ve ekinlere yönelip “stratejik yem bölgeleri”nin kendi uyarlamalarına göre yaratabilmek için köylülerin varını yoğunu yağmalamaya başlamışlardır. Gerici silahlı kuvvetleri, toprak ağalarının iktidarını yeniden kurmak ve kitlelerin bir kesimini askeri korparatifleşmenin (yani faşizmin) kısla disiplinine tabi kılmak için kullandılar. Bunu elde edebilmek için, binlerce yaşama son veren, kahpe saldırılar, sürekli tekrarlanan soykırımcı kasaplık eylemleri gerçekleştirdiler. Ayacucho halkı; sizin çektiğiniz ve çekmekte olduğunuz bütün bu zulme rağmen, tarihin sizleri çelikleştirmesinden dolayı, ve sizin herşeyden önce kendinizin, ekmeğiniz, barınacağınız, gücünüz ve kanınızla ayakta tutduğunuz silahlı mücadelenin, kurtuluş için, parti tarafından önderlik edilen köylü savaşı ile halkın kurtarılması için son mücadele olduğuna biliyorsunuz. Kahraman halk, haklı bir davanın savaşçıları ne yıkım ne baskı, ne işkence ne de soykırımların size boyun eğdirmeyi başaramadığından dolayı, bugün onalar sizin gelişen devrimci topraklarınıza Vatikan devletinin temsilcisi, dini hiyerarşi ve Roma Papazlığının başı, halkın dini duygularıyla, bu duygulara hükmetmek, kendi iktidarının çıkarı uğruna ve eski rejimi savunmak amacıyla baskı ve empoze etme istemleri için kullanmanın haricinde hiç bir alakası olmayan Papa'yı getirdiler. Ve Papa Ayacucho'da ne yaptı? Katillerin silahlarını takdis edip meşum mezarları tanrıya adanmış, işkenceyi korumuş ve hepsinden daha önemlisi başta Mari Orzo (askeriye tarafından yönetilen “olağanüstü hal bölgesinin” başı) ve onun fiyakacı takipçileri olmak üzere, zalim Cains çetelerinin suçlarını affetmiştir. Papa, hükümet ve onun uşaklarına bizleri derhal ve tesirli bir şekilde yok etme çağrısında bulunmuştur. Meselinin özü de budur; geri kalan, silahlı mücadelemizin kökenindeki davanın nasıl günah olduğuna ilişkin kuru laflardır. Bugün, her zaman olduğu gibi bu sömürücü ve baskıcı rejimin savunulması, somut olarak ta karşı devrimin başını çeken Cumhurbaşkanı Belaunde olduğu için, Belaunde hükümetinin soykırımı ve açlık politikasının savunulmasıdır. Papa çıkarmasının tamamlanmasıyla sıra seçim gösterisine gelmiştir. Sefalet ve kan dökümüne dayanan bu köhne düzenin, bugün parlamenter görünen, ancak gerçekte merkezinde yürütme organı, bürokrasi ve en önemlisi baskı araçları, özellikle de silahlı kuvvetler bulunan toprak ağaları-bürokratlar diktatörlüğünün kutsal dokunulmaz düzeni olan “temsilcilik demokrasisi” adına halka baskı ve zulüm uygulayacak birini seçmeleri için bu halka ihtiyacı vardır.

Şu soruyu sormak tam da yerindedir: (bir önceki hükümetin istifasından

sonra askeri bir cunta biçimini alan) sözümona demokrasinin beş yılından, sahte “demokrat Belaunde” ve onun maiyetinden, sözümona muhaleffetten halkın elde ettiği nedir? Kısacası halkın bu iki yüzlü sahte madalyondan elde ettiği: hiç bir şeydir. Izdırıp ve kan haricinde hiç birşey. Peki o zaman oy kullanılacak ne vardır? Yeni bir, sefalet getiren ve kana susamış hükümeti desteklemek mi? Hayır!

Biz oy kullanamayız, çümkü oy kullanmak demek, kana susamış bir rejimi ve onun sebep olduğu açlığı övmek, daha da kötüsü desteklemeye yardımcı olmak, sınıf karakteri sadece daha fazla açlık ve soykırımı getirecek olan, ve biz, emperyalist efendisinin silahlı koruması altında asırlardır halkı sefalete sürükleyip kanını emen bu korkunç ve köhnemiş deliliğe son vermek üzere ellerimizde silahlarla onu ortadan kaldırıana kadar başka türlü hareket etemesi mümkün olmayan bir rejimi savunmak demektir.

Önümüzdeki seçimlerde oy kullanabilir mi? Hayır! Oy kullanmak demek Ayacucho’daki sefaleti, soykırımın ve kan gölünü övmek anlamına gelir. Bundan da kötüsü, sınıfsal gerçeği daha fazla açıklık ve soykırımına yol açacak yeni bir hükümetin yerleştirilmesine yardım etmek anlamına gelir.

Ayacucho’lılar! Kalleşçe öldürülen ve kayıplara karışanların babaları, anaları, eşleri, kardeşleri, bacıları, oğulları, kızları, yakınları, siz oy kullanabilir misiniz? Yakınlarınızın bir daha katledilmesini istiyor musunuz? Diğerlerinin katledilmesine yardımcı olmak istiyor musunuz? Yapamazsınız-ölenlerin kanları damarlarınızda kaynayacak, cesetleri beyinlerinizde canlanacaktır, çünkü onları siz kendiniz öldürmüş olacaksınız, kendi çocuğunuzun kanını akıtmak için katillerin bıçağını siz yükseltmiş olacaksınız. Hayır- Peru’da, özellikle de Ayacucho’da tek seçenek oy kullanmamaktır. Bırakın gericilik kendi problemlerini kendisi çözsün, bırakın açlık ve soykırımına ilişkin planları kendileri yapsınlar. O, onların sorunudur, bizim değil. Biz oy kullanamayız! Biz ihanet yapamayız! Ayacucho halkı hiç bir zaman ihanetçi olmamıştır.

SİLAHLI MÜCADELEYİ GELİŞTİR

Silahlı mücadele, tarihi olarak savaşçı olan Ayacucho halkının verimli gücüyle doğmuş ve kök salmıştır. Büyük başarılar buralarda elde edilmiş, ölümün en şerefli buraya tadılmıştır. Böylece, silahlı mücadele, korkak kaçınların sesizliğine, yalanlarına ve gericiliğin saptırıcı ve ininçsiz kampanyaları karşısında gürlere ve muzafferce alevlenmektedir. Ayacucho’da, bir zamanlar ateş, şimdi ise kükreyen bir yangın, rüzgara karşı yayılmakta, merkez, Kuzey, ve Güney’e doğru, ormanların dorukları ve bazı noktalarda da sahile doğru esmektedir. Kurtuluş ateşi yoğunlaşmakta, genişlemekte ve genişleyecektir, Marksizm-Leninizm-Maoizm rehber düşüncenin öğrettiği gibi, partimiz önderliğindeki köylü savaşı yenilmez hale gelene kadar yanacaktır.

Ayacucho halkı! Köylüler, işçiler, emekçiler, kadınlar Ayacucho’lu gençlik! Unatmayın bugün bu yeryüzünde sadece iki güç vardır: gerici silahlı güçler ve örgütsüz halk, ancak halkımızın durumu eskisi gibi değildir, gittikçe silahlı olarak devrimci savaşın kendisi tarafından örgütlenmektedir, ve onun

yenilmezliği kendisini açıkca gösterecektir, çünkü o dünyadaki tek gerçek devrimci bilim ve dönüşümün yüce ve ispatlanmış bir silahı olan Marksizm-Leninizm-Maoizim ile karşılaşmıştır, çünkü o kendisine rehberlik eden bir komünist partisine sahiptir, çünkü o kitlelere özellikle köylülere dayanır ve bundan da öte, bir desteğe, özellikle de Devrimci Enternasyonalist Hareket'in desteğine sahiptir.

Yoldaşlar, savaşçılar, Ayacucho'lular, siz bunları halihazırda zaten biliyorsunuz, çünkü siz kendi gözlemlerinizle gördünüz ve halen hergün görüyorsunuz; siz kendi katılımınız ile bu tecrübeyi yaşamaktasınız. Sizler Peru ve dünya önünde şahitsiniz! Ve siz, herhangi bir halktan daha çok, sıcak ve cömert kanınızı verdiniz, çünkü sizin kafanız, kararlılığınız, coşkunuz anavatana ve dünyaya şunu haykırmaktadır. İktidar olmaksızın herşey bir hayaldir!

- Yaşasın Yiğit Ayacucho Halkı!
- Yaşasın Silahlı Mücadele!
- Yaşasın Peru Komünist Partisi
- Yaşasın Başkan Gonzalo!
- Markizm-Leninizm-Maoizim'e Şan!

Savaş ve Diren, Soykırımcı Rejimin Seçimlerini Reddet ve Silahlı Mücadeleyi Daha da Geliştir!

PERU KOMÜNİST PARTİSİ
ŞUBAT 1985

www.partizanarsiv.net

*Kazanılacak Dünya S.2'den alınmıştır.

PKP'den Devrimci Enternasyonalist Hareket'in Komitesine Mektuplar

www.partizanarsiv.net

Devrimci Enternasyonalist Hareket'in Komitesine

PKP, Komiteye en candan selamlarını gönderir ve katılmış olduğumuz Devrimci Enternasyonalist Hareket'in oluşturulması gibi son derece önemli adımı atmış olan ve Deklerasyonunu Partimiz Merkez Komitesinin açık görüşbirliği ile imzalamış olduğumuz, Marksist-Leninist parti ve örgütlerin İkinci Enternasyonal Konferansının başarıyla gerçekleştirilmesini selamlar.

Yoldaşlar, proletarya, onun komünist partileri ve dünya devrimi süreci büyük zaferler kazanmış, ve zorlu yenilgilerle karşı karşıya kalmıştır, fakat tüm bunlardan, özellikle de her zaman gayet öğretici olan yenilgilerden zengin dersler çıkartmıştır ve bugün bariz bir şekilde giderek yeni bir güçlü devrimci fırtınalar dönemine girmektedir. İşte bu çerçevede ve be perspektifle biz komünistler, bir kez daha, uluslararası komünist hareketin, proletaryanın yenilmez ideolojisinde ve onun üç büyük doruğu olan Marks, Lenin ve Mao Zedung'da somutlaşan şanlı yoluna devam etmek --ve gerekli olarak geliştirmek-- için Devrimci Enternasyonalist Hareket olarak birleşiyor ve ileriye doğru atılıyor. Dolayısıyla sağlam bir şekilde inanıyoruz ki, dünya devrimi için bu denli geniş çaplı bir tarihi önemi olan, D.E.H'in temsil ettiği bu yeniden dirilme, "Tüm dünyanın proleterleri, birleşiniz" ölümsüz şiarı altında doğmuştur ve yokolmaz Marksizm-Leninizm-Maoizm'i yükselterek, savunarak ve uygulayarak geliştirecektir.

Peru'daki silahlı mücadeleye gelince; sadece şunu vurgulamak isteriz ki, başlatıldığından dört yıl sonra, gerici Peru devletinin silahlı güçleri ve polisine karşı yeni ve muazzam zaferler kazanmış olan partinin önderliğinde, Halk Gerilla Ordusunun inşasında, "Halkın Yeni Demokratik Cumhuriyetini güçlendir" sloganını uygulayarak Yeni Devletin temelini oluşturulmasında daha da ilerleyerek, yüksek hareket kabiliyeti geliştirmek yoluyla gerilla savaşını genelleştirebilmek için silahlı mücadelenin ülkenin diğer alanlarına yayılmasını başarmış olarak, muzaffer bir şekilde parlamaya devam ediyor. Ve en önemlisi Peru'da Partimizin, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in yenilmez bayrağı altında önderlik ettiği silahlı mücadele, hizmet ettiği ve uğrunda geliştirdiği dünya devriminin sadece bir parçasıdır; Devrimci Enternasyonalist Hareket'e katıldığımız için şimdi bu daha da fazla böyledir.

- Marksizm-Leninizm-Maoizm'e Zafer!
- Yaşasın Devrimci Enternasyonalist Hareket!

Peru Komünist Partisi
Merkez Komitesi,
1984 Peru

*Kazanılacak Dünya S.1'den alınmıştır.

1 Mayıs ve Yeni Saldırı Üzerine Rapor

Yoldaşlar:

İki sorun üzerine rapor vermek istiyoruz:

1) 1 Mayıs'ın kutlanması üzerine

Devrimci Enternasyonalist Hareket'in oluşturulmasını ilan eden afişi bastırılmış bulunuyor. bu afiş esas olarak propaganda ve ajitasyon için kullanıldı ve kullanılmaya devam edecektir; Parti örgütlerine, Halk Gerilla Ordusu müfrezelerine, Halk Komitelerine (bunlar, köylerde ve küçük kasabalardaki yeni iktidar biçimleridir), sendikalar ve köylü örgütlerine, ve genel olarak halk örgütlerine dağıtılmış bulunuyor. Afişlerin çoğu esas olarak yoksul köylülerin eğitimi ve harekete geçirilmesi için kırsal alanlara gönderildi; şehirlerde de özellikle proletarya ve gecekonduvarlarda yaşayan yoksul emekçi kitleler içinde, aynı zamanda üniversite öğrencileri arasında merkezleştirildi. Bu kampanyanın merkezi, Marksizme sadık olan komünistlerin dünya çapında yeni birliği olan D.E.H'tir; "Zircirleri Kır" ve "Tüm dünyanın proleterleri, birleşin" in devrimci içeriğinin izah edilmesi de büyük önem taşımaktadır.

Aynı zamanda, tespit edilen sloganların bulunduğu bildiriden yüz bin adet basıldı. Bu bildiri kampanyasının dağıtımı ve gelişimi daha önce anlatılan doğrultuda oldu; yine de vurgulamamız gerekir ki, başkentteki işçi yoğunluğu ve daha yüksek okuma-yazma oranı sebebiyle, bildirilerin aşağı yukarı % 30'u orada dağıtılmış bulunuyor.

Son olarak, bu 1 Mayıs'ı çeşitli silahlı eylemler koyarak da kutladık: pankartlar asarak, üzerinde orak çekiç boyanmış dev kırmızı balonlar uçurarak, duvar boyama kampanyalarıyla, karartmalarla, saldırı, sabotaj, tasfiye ve silah ele geçirmelerle, mesajı yayınlamak için bir radyo istasyonunu ele geçirme, hücumlar, polis karakollarına saldırılar, tahrip ve tuzaklarla. Ve tüm bunlar ülkenin çeşitli yerlerinde gerçekleştirildiğinden, gerici günlük gazetelerin "bir saldırı dalgası"ndan, "yeni terörist(!) kabarış"tan bahsetmesine ve "teröristler(!) 1 Mayıs'ta çalışma yaptı" şeklindeki oldukça etkili bir ön sayfa başlığı yayınlamalarına sebep oldu. Tüm bu eylemlerin, askeri bir planın oluşturulmasından sonra gerçekleştirildiği gözönünde bulundurulmalı.

Tüm bu eylemlerin arasında, Enerji ve Madenler Bakanının kendisinin de itiraf ettiği gibi, gerici devlete ağır bir darbe olan kuzey Peru'daki petrol borularının 30 metresinin havaya uçurulmasını vurgulamak isteriz. Bu eylem, bahsi geçen diğerlerinin de çoğunda olduğu gibi, 1 Mayıs şafağında gerçekleştirildi. Yine altını çizmek istediğimiz bir nokta da şudur ki, bu eylemlerin en fazla yankı uyandırdığı yerler, Ayacucho ve şehrin içi, ve devletin başkentinin kendisidir. Aynı zamanda parti saflarında, Halk Gerilla Ordusunda, Halk komitelerinde, Halk Okullarında, ve özellikle de mahkumların bükülmez devrimci ruhlarını her zaman olduğu gibi muhazafa ettikleri toplama kamplarında da kutlamalar yapıldı.

Orak çekiçli kızıl pankartların asılmasının halkımız üzerinde büyük etkisi vardır, çünkü onlar bu pankartlarda yaklaşan silahlı devrimin sembolünü, yüzyıllardır süregelen yüksek emellerin cüretkar dalgalanışını görüyorlar, bu yüzden biz hükümet yanlısı **Expresso** gazetesinden bir alıntı vereceğiz: "Aynı zamanda, küstah bir eylemle, bu tahripçiler bugün şafakta 'Ayacucho' ve 'Humanganın Sesi' radyo istasyonlarının 35 metre yükseklikteki antenlerine orak çekiçli iki devasa pankart çektiler... Güneşin ilk ışıklarıyla birlikte, gecekondulu halkı, bu radyo istasyonlarının metal kulelerinde dalgalanan beş metre uzunluğundaki pankartları gördü. Antenlerin etrafı çevrili olduğu ve sürekli nöbet tuttuğu halde bu gerçekleştirilmişti."

Bu 1 Mayıs, halkımız için mücadeleler ve devrimci zaferlerle dolu parlak bir gün olmuştur; ve D.E.H'in kararlaştırdığı şekilde dünya çapında bir kutlamanın parçası olduğundan dolayı daha da yüksek bir anlam taşımıştır. Devrimci Enternasyonalist Hareket'in oluşturulması, Peru proletaryası ve halkı için, devrimciler için ve özellikle Marksizm-Leninizm-Maoizm'in silahlı savaşçıları ve komünist takipçileri için büyük, yeniden can veren ilham kaynağı olmuştur, aynı zamanda, gericilik ve parlamenter oportünizme, özellikle revizyonizme ağır bir darbe olmuştur.

Ülkemizin işçileri, köylüleri ve emekçi halkı için, D.E.H'in oluşturulması, kendilerinin de söylediği gibi, büyük ümitler içermektedir: "Gerçek komünistlerin yeniden birleşmiş olmaları çok güzel", "bu, devrimin gelişmesi için bir garantidir", "enternasyonal bir merkezde örgütlenmemiz ve birleşmemiz, enternasyonal proletaryaya büyük bir hizmet"; ya da Halk Gerilla Ordusu neferlerinin ve sıradan komünistlerin dediği gibi: "Aynı bayrak altında, birlikte yürümek, hizmet ettiğimiz dünya devrimi için tayin edicidir", "Marksizm-Leninizm-Maoizm altında dünya çapında birleşmemiz, tüm dün-

yada zaferin koşuludur.” Afişin ve bildirin hükümet işçileri üzerindeki etkisi çok büyük oldu (devlete çalışan 500.000 işçi süresiz bir grevde üç haftadan fazla dayandılar) ve grevlerinde, özellikle protesto yürüyüşlerinde ve polisle çarpışmalarında, D.E.H’in belgeleriyle ajitasyon yürütülmesinin büyük etkisi oldu.

Toparlarsak, bu 1 Mayıs, Peru proletaryası ve halkı için mücadele dolu başarılı bir kutlama oldu, ve yürütülen kampanyalarla birlikte, D.E.H’in halkımızın en aşağı ve en mücadelecı tabakaları arasında, bu dünyada bir yenisini kurma gerekliliğinden başka pek az ya da hiç bir şeyleri olmayanların arasında D.E.H’in kök salmasına hizmet etti.

2) Yeni Askeri Kampanya Üzerine:

22 Temmuz’da, “Büyük Atılma Başla!” adlı yeni bir askeri kampanya başlattık. Bu kampanya, bu ülkede, içinde gelişmekte olduğumuz siyasi konjonktüre yönelik çeşitli ardarda kampanyaların ilkidir, ki bu konjonktürün bir parçası 1985 genel seçimleridir. Şimdiki kampanya, “Üs ele geçirme” (devrimci üs bölgeleri anlamında) siyasi stratejisinin bir parçası olarak gelişmektedir ve “Halk Komitelerini Güçlendir, Üs Alanlarını Geliştir ve Halkın Yeni Demokratik Cumhuriyetini İlerlet” yönleniminin somutlaşmasına hizmet etmektedir.

Objektif şartlar geniş çapta elverişlidir, gelişen bir devrimci durum, silahlı mücadelenin de zorlamasıyla ilerlemeye devam etmektedir. Bizim devrimci güçlerimize gelince, dikkate değer çapta çoğalmıştır: Parti, üyelik açısından, bilhassa yoksul köylüler yönünden büyük çapta büyümüş, güçlenmiş ve daha da sağlamlaşmıştır; 1983’ün ilk yarısında örgütlenmiş olan Halk Gerilla Ordusu, köylülerin, özellikle yoksul köylülerin kitleler halinde katılımıyla bir kaç misline çıkmıştır; Halk Komiteleri dikkate değer oranda, birkaç kat çoğalmış ve en önemlisi, devlet işlevlerini yürütebilme açısından gelişmiştir; Halkın Yeni Demokratik Cumhuriyeti Örgütlenme Komitesi oluşturulmuştur, aynı zamanda, eksenlerinde direniş merkezleri olmak üzere, kırsal alanda Devrimci Halk Savunma Cephesi, şehirlerde ise Devrimci Halk Savunma Hareketi şekillenmektedir; son olarak, 1983 yılı, silahlı mücadelenin sürdürüldüğü 4 yıl içerisinde gerçekleştirilen 15.000 Silahlı eylemin yarısından fazlasına şahit olmuştur. Dolayısıyla şunu söyleyebiliriz ki, (gerilla eylemlerine karşı 1982 sonlarında, şu anda Ayacucho, Huancavelica ve Apurimac’in 13 eyaletini kapsayan olağanüstü durum bölgelerinde, bir tuğgeneralin emrindeki Siyasi Askeri Komitenin kurulması ile ortaya çıkan) silahlı güçlere karşı mücadelenin bu yılı, devrimin gelişmesi için her anlamda çok verimli olmuştur.

Yine de, gerici devlet, temsilcileri aracılığıyla, belirli bir planı yürütmeyi bitirdiğimiz ve yeni bir kampanyaya hazırlık dönemine girdiğimizde çoğunlukla her seferinde yaptıkları gibi, püskürtüldüğümüz, geri çekildiğimiz, ve azaldığımızı iddia ederek böbürlenmekteydiler; Öyle ki, onlara kalırsa bize darbe vurdularını iddia ettiklerinde biz geri çekiliyorduk. Sonuç olarak, “Büyük Atılma Başla!” kampanyası onları gafil avladı ve şimdi, hem genişliği (şu du-

rumda ülkenin toplam 24 bölgesinin 15'inde, hem dağlarda, hem kıyıda, hem dağlık ormanlarda askeri olarak aktif durumdayız), hem silahlı mücadelemizin varmış olduğu daha yüksek düzey açısından şimdiye kadar yürütmüş olduğumuz en büyük saldırıyı başlatmış bulunuyoruz.

Gericiliğe, onun silahlı güçlerine ve polisine çok ağır darbeler indiriyoruz ve daha da önemlisi, kaybettiğimiz bölgeleri yeniden ele geçiriyoruz, aynı zamanda faaliyetimiz yeni bölgelere de erişiyor.

Mücadele çok vahşi bir şekil almaktadır ve gericilik karşı-saldırıya hız verdikçe kan dökümü daha da geniş boyutlara varacaktır, dolayısıyla uygulanan baskı her yönden daha da genişleyecektir. Fakat ülkede gericiliğe yük olan derin problemleri ve çelişkileri; herşeyden önce de objektif şartları ve devrimci güçlerimizin gelişimini hesaba aldığımızda, ne olursa olsun, ülkede silahlı devrimi ilerletmenin bedelini ödeme kabiliyetine ve kararlılığına sahibiz, inşası başlamış olan Yeni Devleti kurmaya sarsılmaz bir şekilde kararlıyız, çünkü, Lenin'in söylediği gibi "İktidar elinde değilse, herşey bir hayaldir."

Peru devrimine, ondan da öte parçası olduğumuz, hizmet ettiğimiz ve edeceğimiz dünya devrimine olan yeminimiz ve sorumluluğumuz budur.

Peru Komünist Partisi
Merkez Komitesi,
Merkezi Büro,
1984

www.partizanarsiv.net

*Kazanılacak Dünya S.1'den alınmıştır.

Meche

Serbest Bırakılmalıdır!

Bu mektup, Temmuz'da Peru'dan dünyanın dört bir köşesine gönderilmiştir:

“Bir öğretmen olan “Meche” adıyla bilinen büyük bir devrimci savaşçı, Laura Zambrano Padilla'nın geçtiğimiz Temmuz 21'de tutuklandığını bildirmek için yazıyoruz. Onun hayatını kurtarmak için ve maruz bırakıldığı zalim ve vahşi işkenceye karşı bir kampanya başlatmalıyız. Onu öldürmeye çalışıyorlar--bu, DİRCOTE (Polis Anti-terörist Kumandanlığı) başkanının kendisi tarafından, ismi Gastelù'dur, açıkça tehdit edilmiştir ve teşhir edilmelidir.

Burada, siyasi mahkumları savunmak ve “kaybolmalar”ı lanetlemek için bir kampanya gelişmektedir: Mücadele en yüksek düzeyine eriştiğinden, geniş çapta katliamlar yürütüyorlar ve cesetler dağ tepelerinde ve dere diplerinde bulunuyor. 25 Temmuz'da, adları (Quechua'da) “Llapan atig” olan 80 tane Guardis Republicanas (polis), Callao'da 84 Kadın savaşçının kapatılmış olduğu hapishaneye girdiler. İşe yarar herşeylerini çalarak ve geri kalan herşeyi harabedek kadınlarla şiddetle saldırdılar. İçeriye gözyaşı bombaları attılar ve kadınları vahşice dövdüler. 10 kadın bu şekilde yaralandı: Delia Taquiri, Elizabeth Romani, Dihla Ruiton, Juana Cuyubamba, Jenny Rodriguez, Isabel Ganzales, Nancy Burga, Dora Munos, Isabel Carhuantico, Aida Zair, Lina Moreno ve Marina Infanzon yoldaşlar. Tüm bunların içinden, teşhir kampanyasının merkezi, “Meche” adıyla bilinen öğretmen Laura Zambrano olmalıdır.”

El papa de Polonia, Juan Pablo II, en un momento de su visita a Lima, Perú, el 1983. El papa de Polonia, Juan Pablo II, en un momento de su visita a Lima, Perú, el 1983. El papa de Polonia, Juan Pablo II, en un momento de su visita a Lima, Perú, el 1983.

PAPA DEVRİMCİ DALGAYI DURDURMAYI BAŞARAMADI

Papa II. John Paul 12 günlük Güney Amerika gezisinin kapanışını, Peru'da 3 günlük bir gösteri şeklinde yaptı. Salt kutsal kaygu kisvesini bir kenara bırakarak, siyasi amaçlarını utanmazca sergiledi. Ancak çabaları, geniş çevrelerce bir başarı olarak değerlendirilmedi.

Aslında, gezisinin en ilgi çeken olayı, 4 Şubat günü onun gelişini karşılamak üzere başkent Lima'nın tümünden karartılması oldu. Lima'nın 45 km Kuzeyindeki bir elektrik santralını havaya uçuran dinamit patlamaları, Lima'nın silüetine damgasını vuran Cerro San Cristobal tepesi üzerinde alev alev yanan bir orak çekicin tüm gökyüzünü ışılatması için sahneyi hazırlıyordu. Basın bunu Papa'ya yönelik müstehcen bir hareket olarak nitelendirdi, ancak aslında bu, Peru halkına ve dünyaya yönelik bir hareket, Papa'nın alçak ve kana susamış haçlı seferinin temsil ettiği herşeye karşı bir alternatifin varolduğuna dair, bir umut göstergesiydi.

Bundan birgün önce, sırf bir provokasyon sayılabilecek bir hareketle, Papa ilk Peru gösterisini, Peru Komünist Partisinin (PKP) önderliği altındaki silahlı mücadelenin 1980'de ilk başlatıldığı bölgenin merkezi olan, Papa'nın konuşmasında hedef aldığı ve hâlâda devrimin bir nevi başkenti durumundaki Ayacucho'da yaptı.

"Ben, inançlarını silahlı mücadeleye bağlayan insanlara", diyordu Papa, "kandilerini, halihazırda zaten yürekler acısı bir durumda olan toplumsal gerçiklikleri kızıştırarak ve en yüksek mertebede bir karşı karşıya gelmeyi zorlayarak, terör ve saldırganlığın daha iyi bir dünyaya yol açabileceğini düşünecek kadar, sahte ideolojiler tarafından kandırılmaya izin verenlere, acilen hitap etmek istiyorum." Daha sonra, sesi titreyerek ve parmağını aşağı yukarı sallıyarak devam etti, "Ben sizlere hiç bir zaman kötuden iyinin gelmeyeceğini söylemek istiyorum. Sizler kardeşlerinizin canını almaya devam edemezsiniz. Analarınız, karırlarınız ve kızlarınız arasında panik yaratmaya devam edemezsiniz. Yaşlı insanları küçük düşürmeye devam edemezsiniz... Tanrı adına yolunuzu değiştirin," diye anırarak, silahlı mücadeleyi üstlenen işçi ve köylüleri (dolayısıyla, bunların bir parçası olan birçok ana, kadın ve kızı) "uzlaşma ve barış yolunu tutmaya" çağırmıştır. Aynı zamanda, çalışmaları "mevcut şartlar içerisinde son derece hassas hale gelen ve hatta takdir edilmeyen ve anlaşılmayan yetkililere ve kamu asayişinden sorumlu olanlara" takdirlerini sunmuştur.

Bu Papalık ziyareti için yapılan askeri hazırlıklar, onun yaptığı açıklamaların kalibresine uygun olmuş ve onun inançlarının nerde yattığını tamamen açığa kavuşturmuştur. Yetkililer toplu kitlesel cinayatlara ek olarak- binlerce insanı "önlem mahiyetinde" kitlesel olarak tutuklamalardan, silah saklamak için kullanabileceklerini iddia ettikleri, geleneksel kızılderi şapka ve pelerinlerin giyilmesini yasaklamaya kadar, hiç bir göz korkutma ve terör tedbirini esirgememişlerdir. Papa, tepesinde helikopterlerden oluşan bir şemsiye, dikenli tel örgüleri kum torbalarından barikatlar, 4000 askeri personel ve tankların arkasından konuştuğu, yüksek bir plato üzerindeki Ayacucho havaalanının iniş meydanını hiç terk etmedi. Buna rağmen bir saat olarak planlanmış konuşmasını yirmi dakika kısa kesmiştir; anlaşılması gereken esas nokta, onun gelmiş olması, kendisinin ve Tanrısının prestijini devrime karşı ortaya sürmüş olmasıdır, bunun için ise zaten bir kaç kelime kafi gelmiştir.

Gericilerin PKP'ye yönelttiği en popüler suçlamalardan birisi, onun "yobaz" ve "fanatik" olduğudur. Şimdi ise ezilenlerden, başka bir dünya uğruna bu dünya ile yetinmeyi, silahları bırakmayı, ve maddi yöntemlerle maddi değişiklikler getirme uğraşlarından vazgeçmeyi talep etmek için, gerçek bir dini fanatığı, kendisine İsa'nın yeryüzündeki şahsi temsilcisi adını veren bir kişiyi gönderiyorlar.

Sadece genelde iman vaaz etmesi için değil, özel olarak, Peru'nun generallerine ve albaylarına, ölüm mangası dedektiflerine ve işkencecilere ve de onların kişisel temsilcileri ve uşakları olduğu tüm emperyalist dünya rejimine iman etmeyi vaaz etmesi için gönderdikleri adam budur.

Dini, yaşamasına izin verilebilecekler ile yok edilmesi gerekenler arasındaki ayrışım çizgisi yapmaya çalışanlar kesinlikle devrimciler değil bizzat Papa'dır. Birçok dindar katolığın devrimci silahlı mücadeleyi desteklediği gerçeği de zaten Papa'nın Peru'ya gönderilmesinin kısmi bir nedenini oluşturmaktadır. Yakın dönem önce yayınlanan hükümetin ölüm mangaları kurbanlarının listesinde birçok katolik gençlik örgütü üyesinin isimlerinin yer alması da buna tanıklık etmektedir. Bir çok tahmine göre, Ayacucho'daki bu karşı devrimci gösteri için toparlananların sayısının, silahlı kuvvetler işgalinin bu tür halk mi-

tinglerini yasaklamasından kısa bir süre önce, 1982’de, burada düzenlenen PKP üyesi Edith Lagos’un devrimci cenaze törenine katılan 30.000’den daha düşük olması kayda değerdir. O zamana kadar, bu şehir yalnızca 35 kilisesi ve dindarlığı ile tanınmaktaydı. Şimdi ise, sözümona, “olağanüstü durum bölgesi”ni yöneten silahlı kuvvetler, “siyasi-askeri kumanda”nınin karargahı haline gelmiştir; ve Peru’yu, emperyalizmden, feodalizmden ve bugün Ayacucho’da böylesi geniş bir kitlenin ayağa kalmasına neden olan bu ızdırabın temelinde yükselen ve onu pekiştiren tüm batıl itikatlardan ve cehaletten kurtarmak için verilen devrimci savaşın siyasi kalesidir.

LİMA’DAN BİR İŞARET VERİLİYOR

Lima’da, 45 dakika süren karartma, Papa’nın Lima’ya inmesinden birkaç dakika sonra, özel arabalar ve zırhlı araçlardan oluşan Papa kervanı, konuşmanın planlandığı Nunciato’ya (Vatikan sefarethanesi) gitmek için Lima havaalanından henüz ayrılmışken başlamıştır. Verilen haberlere göre, içerisi yamıcı madde dolu yüzlerce sıra süt kutusundan oluşan dev bir orak-çekiç çevrelerindeki tepeyi aydınlatınca, tüm korteji panik sarmış ve imdat sirenlerinin feryadı başlamıştır. Böyle bir olayın olmamasını sağlamak için 50.000 polis ve silahlı kuvvetin o gün için başkente yerleştirilmiş olması ve sözkonusu tepenin daha önce de defalarca bu tip alevli cüretkar amblemlerin sahnesi olduğu dikkate alındığında bu göz kamaştırıcı eylemin başarısı Papa’ya hiç de istenilmeyen bir mucize olarak görülmüş olabilir.

Ertesi sabah Papa, İspanyolca günlük gazete *El Pais*’in “*Işıklı Yol gerillalarının aşırı hakimiyetinde*”, şeklinde tarif ettiği, Lima’nın güney surlarında bir gecekondu semti olan Villa El-Salvador’u ziyaret ederek, tekrar saldırıya geçmiştir. Gece boyunca ordu, Villa El-Salvador ve yine devrimin bir kalesi olarak tanınan diğer bir gecekondu semtini, San Martin de Perres’i işgal ederek ev ev aramalar ve tutuklamalar gerçekleştirmiştir. Villa El Salvador, sayısı düzinelerce olan diğerleri gibi, başkenti çevreleyen, yetkililerin alay edercesine “pueblos jovenes” (“genç kasabalar”) olarak adlandırdıklarından birisidir, sanki zamanın onların problemlerini iyileştireceği beklenebilirmiş gibi.

Villa El Salvador genç değildir. 25 sene önce, dağlarda açlıktan ve baskıdan bıkan köylülerin şehirlere akın ederek devlet topraklarını ele geçirip, kalıcı hale gelen gecekonduları kurmaya başlamaları ile doğmuştur. Son birkaç yılda Peru’da yaşam koşullarının ne denli kötüleştiğinin bir göstergeside, gecekondualarda yaşayanların birçoğu için, geleneksel yiyecekleri patatesin yerini “nicovita” -kuş yemi-nin almış olmasıdır.

Bir halk sözünün ifade ettiği gibi Peru yemeklerine artık sadece yabancılar para dayandırabilmektedir. Ayacucho’da üflemiş olduğu ateş ve kükürtten, biraz daha yatıştırıcı bir konuşmayla Papa, Villa El Salvador halkını, “*şiddete dayalı çözümler vaad eden çekici ideoloji ve alternatiflere*” karşı uyarırken, “*adeletsizliği mahkûm etmeye hiç bir zaman son vermeleri için*” teşvik etmiştir. Bilgili kaynaklar, Papa’nın bu uyarısının amaçlanan hedefinin esasen silahlı mücadele uğrunda faal olanlar olmadığını -ki bunlardan Villa El Salvador’da bol sayıda vardır-, bu gecekondu mahallesinde Papayı yeteri kadar tat-

min edecek oranda hükümet ajanı olarak kayıtlı olmayan, sayısız Hıristiyan “halka-yakın cemiyet aktivistleri” olduğunu belirtmişlerdir.

Peru ziyareti boyunca Papa “İsa’yı dünyaya tanıtmaya yerine siyasetle uğraşmakla” suçladığı yerli, “kurtuluş ilahiyat âlimlerine” bir ulti-matom vermiştir. Bu akımın önde gelen temsilcisi Gustavo Gutierrez, şiddete dayanan devrimi kabul edilmez olarak lanetlenmesine rağmen, Perulu kızilderililerin “insanlık dışı koşullarda” yaşadığının görülmesi gerektiğini söylemiştir. Görüldüğü kadarı ile Papa, bugünün dünyasında mevcut olan tehlikelerin ışığında, bu ürkek açıklamayı bile tamamen kabul edilemez bulmuştur.

Papa’nın Peru’daki siyasi mesajı ve özellikle de onun Ayacucho’daki konuşması bariz bir şekilde, otoriteleri ve statükocuları öylesine övmüş, ve kendisinin diğer gösterilerini damgalayan göstermelik tarafsızlık veya toplumsal adalet hakkındaki konuşma sanatından bile o denli yoksun olmuştur ki, orada bulunan yabancı muhabirlerden bazıları bile şaşkınlığa uğramışlardır.

Diğerleri arasında, İspanya devlet televizyon kurumu TVE’nin bir muhabiri, Papa’nın polis ve silahlı kuvvetler tarafından öldürülenlerden bahsetmek-sizin, sadece gerillalara maledilen şiddeti kınamasını garip bulunduğunu belirtmiştir. Peru hükümeti resmi diplomatik bir protestoda bulununca muhabirin bu açıklamasının kendisi başlı başına bir olay haline gelmiştir. İspanya hükümeti, Peru’nun güvenmiş cumhur başkanı Belaunde’ye televizyonda yer verip, Papa’nın ziyaretine ilişkin kendi yorumunu yapması için teklifte bulunarak karşılık vermiştir. Muhabirin kendisi ise İspanya parlamentosunda, o açıklamalar bir kere yapıldımı hiç bir şey, “artık yaratılmış olan zararı kapatamaz” şeklinde beyanatta bulunan bir vekil tarafından mahkûm edilmiştir

ULUSLARARASI AF ÖRGÜTÜ RAPORU

Uluslararası af örgütünün Peru üzerine Ocak 1985 raporu, Papa’nın neyi takdis ettiğinin net bir tablosunu vermektedir. Halk kitlelerine silaha sarılmak ve “şiddete dayanan çözümler düşünmek” yasaklanırken, Papa açısından herhangi biçim veya miktarda göz dağı, işkence, tecavüz, köylerin hava bombardımanı ve geliş güzel kitle infazları, batılı blok yöneticileri veya onların tahakkümü altında tuttukları ülkelerdeki yardımcıları tarafından yapıldığı müddetçe iyidir.

Uluslararası af örgütü raporu, Aralık 1983 ile Ekim 1984 arası askeri yönetim altındaki 13 ilde polis, silahlı kuvvetler ve hükümet yönetimindeki yarı-askeri güçler tarafından nezaret altına alındıktan sonra “kaybolan” 1005 insanın isim, yaş ve meslekleriyle beraber bir listesini yapmıştır. (Rapor 1984 ortalarında olağanüstü durum gölgesi ilan edilen ve askeri yönetim altına giren Tinga Maria -kuzeye doğru uzanan ormanlık dağ etekleri- civarlarında üç il dahil, ülkenin diğer herhangi bir yerinde olanları tartışmaktadır.) Listede yer alan en büyük tek grup, en devrimci unsurların kimler olduğunu yansıtan, 14 ve yukarı yaşdaki gençleri kapsayan, “öğrenciler” olarak verilen guruptur. Geri kalanların çoğunluğu, bir çok öğretmenle beraber, “çiftçi” veya “emekçiler” olarak tarif edilmiştir. Genel olarak, tutuklamalar sadece geceleri, askeri devriyelerin dolaşabilecekleri, sokağa çıkma yasağı esnasında gerçek-

leştirilmiştir.

Uluslararası af örgütü, “itibarlı” kanıtı sadık kalma çabasıyla, sadece doğrudan veya katolik kilisesi komisyonu aracılığıyla, hükümete veya UAÖ’ne bildirilenleri listeye almıştır. Birçok kişi diğer kaybolanlar hakkında şikayet veya araştırmada bulunma cesaretini gösterdikten sonra kendileri uluslararası af örgütünün “kaybolanlar” listesine alındıkları için, bu listenin neden eksik olduğunu görmek gayet kolaydır. PKP, merkezi olağanüstü durum gölgesinde bu yollarla “kaybolan” insan sayısının 5.000’e yakın olduğu belirtmektedir. Bu rapor “yasal” olarak hapsedilen 1000 civarındaki halk davasını kapsamamaktadır.

Buna rağmen rapor, geçen sene keşfedilen ve hükümetin gerillalar tarafından yapılan toplu cinayetlere atfettiği ondört parçalanmış ceset yığınının kaynağının hükümet tarafından örgütlenen bu “kaybolmalar” olduğuna dair kesin kanıt aktarmaktadır.

Hükümetin amacı aslında silahlı kuvvetler tarafından işlenen bu cinayetleri gizli tutmak değildir; her şeyden önce bu eylemlerin amacı terör yaymaktır ve bu da bu terörün hedefi olan halk kitlelerinin, özellikle kırsal alanlıların, hükümetin neler yaptığını bilmesini gerektirmektedir. Hükümetin sahte raporlarının amaçladığı şeylerden birisi de kafa karışıklığı yaratmaktır. Özellikle yurtdışında; ve bu konuda silahlı kuvvetlere yönelik muğlak eleştirileri devrimci güçlere yönelik benzeri suçlamalar ile “dengeliyen”, uluslar arası emperyalist basının tam işbirliğine sahiptirler.

Uluslararası af örgütü raporu, kusurlarına rağmen, bu “dengeli” tablonun sahte olduğu sonucuna varmaktadır. Rapor “olağanüstü durum bölgesinde meydana gelen, tahminen hükümet güçleri tarafından icra edilen, siyasi cinayetlerin çoğunluğunda” demekte “kurbanların vucutları çırılçıplak, işkence izleri ve kafalarında tek bir kurşun yarasıyla bulunmuşlardır. Çoğu durumlarda kurbanların gözleri ve elleri arkalarına bağlı bulunmaktaydılar. Kurbanların bir çoğunun kimliklerini tespit etmek imkansızdı: elbiseleri yok edilmiş, yüzleri parçalanmış ve cesetleri tutuklandıkları yerden çok uzaklara atılmıştı.” Rapor gerillalar tarafından işlenmiş bu tür olayların **bildirilmediğini** belirtmektedir. Daha sonra rapor yerli despotlar ve onların tanınmış uşaklarının devrimciler tarafından cezalandırılmalarını tartışmaktadır. Peru Anayasasının bu tür ihlalinin cezalandırılması çağrısına yol açan derin burjuva tarafgirliğine rağmen, uluslararası af örgütü bile bu devrimci adaletin aşağı yukarı her zaman halk önünde gerçekleştirildiğini : “sık sık, olaya şahit olmak için özel olarak biraraya gelen topluluk fetlerinin gözü önünde olduğunu, ve kurbanların, bunların tümü tarafından çok iyi tanınmış kişiler olduğunu, not etmektedir. PKP’nin işaret ettiği gibi, mahalli feodal otoriterlerin ve hükümet temsilcilerinin (genelde her ikisinde aynı kişi olmaktadır) ağırlığı kaldırılmaksızın, onlar tarafından ezilenler kendi siyasi iktidarını uygulamada özgür olamazlar. Bu tür tanınmış gericiler ve zorbalarm çoğunluğu, kendi köylerinde devrimcilerin güçlenmeleri ile kırsal alanları terketmektedirler.

Rapor, yetkililerin gerillalar tarafından işlendiğini bildirdikleri, ancak hükümet tarafından işlendiği açığa çıkan katliamları tek tek incelemektedir. Rapor, “kaybolması” sağlananlara ek olarak, hükümetin çatışmada ölen

gerillalar olarak bildirdiklerinin çoğunluğunun da, aslında doğrudan katledilmiş olduğuna dair kanıtlar vermektedir. Kısaca, rapor kaçınılmaz olarak, halk kitlelerini bir kan gölü ile aktif gerillalardan koparmayı hedefleyen ve hükümet tarafından işlenen terörist cinayetlerin, yetkililerin “kirli savaş” adını verdikleri şeye malettiği ölümlerin çoğunun sebebinin izah ettiği sonucuna varmaktadır. Uluslararası af örgütü bile, Peru’da devam edenin acıklı bir “kirli savaş” olmadığını önemli ölçüde yansıtmaktadır; bu, hedefi tüm insanlığın kurtuluşu olan gerçek bir komünist partisinin önderliği altında, en yoksullar ve en ezilenlerin yürüttüğü haklı bir devrimci savaşa karşı, hükümet ve destekleyicileri açısından yürütülen kirli karşı-devrimci bir savaştır.

Papa’nın ziyaretinden sadece iki hafta önce -çırılçıplak, bağlı ve makinalı tüfek kurşunları ile delinmiş- 29 cesetlik yeni bir toplu mezar, deniz komandoları karargahının olduğu Huanta kasabası yakınlarındaki Paraje Nanay köyü civarında işçiler tarafından keşfedilmiştir. Bu mezar 1984’te 50-90 ceset parçasıyla açığa çıkarılan. UAÖ raporunda ayrıntılı olarak işlenen, diğer bir toplu mezardan fazla uzakta değildir. Nitekim, BM insan hakları komisyonunun “ülkedeki şiddet tarafından yaratılan durumu” incelemek için, Papa ziyareti arifesinde planlanan bir ziyaret, son anda hiçbir açıklama yapmaksızın, aniden iptal edilmiştir.

TAKDİSLER VE SİLAHLAR

Yine Papa ziyaretinin arifesinde, ABD devlet dairesi Reagan yönetimi, Peru hükümetine yapılan ABD askeri yardımın iki katına çıkarmayı amaçladığını açıklamıştır -Peru’nun 13 milyar dolarlık borcunun taksitlerini ödemediği altı ay gecikmiş, ve Latin Amerika’daki başlıca ülkeler arasında mali çöküşe en yakın ülke olması gerçeğine rağmen, açık askeri yardımda sözkonusu olan miktar,- 1983’te 4 milyon dolar, 1984’te 9 milyon dolar, şimdi 1985’te ise 20 milyon dolar yükselmiştir -Peru’yu Güney Amerika’da en fazla açık “yasal” ABD askeri yardımı alan ülke yapmıştır, ancak Peru hükümetine verilen gerçek miktar halihazırda bunun çok üstündedir. (Örneğin, ABD Peru’ya,-narkotik ticaretinin elebaşları tarafından çok iyi tanınan -polislin eğitimi ve silahlandırılmasını kapsayan “esrar yoketme” programı için ek olarak 30 milyon dolar vermiştir.) Peru hükümetinin başlıca ağır silah kaynağı olan SSCB tarafından sağlananların yanı sıra, İsrail, Arjantin vb. aracılığı ile verilen rektife edilmiş ABD askeri yardımları biryana, Fransa gibi ABD bloğunun diğer kıdemli üyelerinden gelen bir sürü silah, danışmanlar vs. bulunmaktadır. Peru silahlı kuvvetler bütçesinde, sırf silahların düzeltilmesi için 40 milyon dolar ayrılmıştır- yarısı Arjantin’den yardım olarak gelecektir.

Başka bir deyişle, ABD devlet başkanlığının bu açıklamasında, Amerikan basın kodamanı William Randolph Hearst Jr.’nin “Batı yarı-küresinden patlayıcı durum olma Potansiyeline sahip”, diye adlandırdığı şeye karşı, ABD -yönetimini kontr-gerillaları güçlendirmeye ek olarak birde siyasi amaç güdülmektedir. Her ne kadar bir savaş ilan edilmemişse de, bu Peru hükümeti ve onun imparatorluğunun iştirakî adına daha da fazla ABD müdahalesi için bir siyasi ortam yaratmanın bir parçasıdır.

Ancak, bu toplu cinayetlerin elde edeceği şeylerin bir sınırı vardır-bu, her-

hangi bir Anayasa ve Hıristiyanlık kuralı tarafından değil, bizzat kitlesel silahlı mücadelenin kendisi tarafından konulan bir sınırdır. Bugün halkın gerilla ordusu örgütlü bölük ve taburlar- orta büyüklükte askeri birlikler -düzeyine ulaşmış bulunmaktadır. Silahlı mücadele bundan beş yıl önce başlatıldığında, bu birliklerin bir çoğunun, sırf silahsız kıtalar, yani, askeri eğitimden geçerek, bu eğitim temelinde silah ele geçiren ve kullanan küçük erkek ve kadın grupları olduğu dikkate alınır, bu etkileyici bir başarıdır. PKP'nin kendi durum değerlendirmesi, **Equis** dergisinde silahlı güçler içerisindeki "solculara" ilişkin önemli bir makalede yansıtıldığı gibi, düşman tarafından da onaylanmış bulunmaktadır. Dergi, gerilla güçleri ile nizamlı silahlı güçlerin doğrudan çatışmalara girdikleri iki sene boyunca, başlangıçtaki aksiliklere rağmen, silahlı mücadelenin kendisi tarafından yaratılan siyasi ve askeri koşullardan dolayı gerillaların, sayısal olarak ve yetenek açısından çok daha fazla ilerlemiş, ve çok daha iyi silahlanmış olduğunu bildirmiştir.

Aralık'la Şubat arası Peru'dan gelen haberlerde, gerilla eylemlerinin yükselen dalgası sergilenmekte, bu eylemlerin özellikle, daha önceleri PKP'nin güçlü olduğu yerlerden biri sayılmayan Güneyde'ki Puno'da; Minas Caraias'taki polis karargâhının 24 Aralık'ta gerillalar tarafından basıldığı, büyük miktarda silah ve mermi ele geçirildikten sonra 7 Ocak'ta yeniden büyük bir baskının düzenlendiği merkezi Cerro de Pasco eyaletinde; Ayacucho bölgesinde, özellikle büyük sayıda köylü nüfusu olduğundan ve diğer önemli bölgeleri kontrol etme açısından stratejik bir yerde bulunduğundan dolayı her iki taraf için önemli bu kilit bölge olan, kuzeyde Cuzco eyaleti sınırındaki bölgede; ve 7 Şubat'ta Aucayaca'daki polis karakolunun basılıp yerle bir edildiği Tingo Maria'da gerçekleştirildiği belirtilmektedir. **Equis** dergisinin panik içinde bahsettiği gibi, Ancash, Huanuco ve Pasco'da başlatılan devrimci saldırıların kaydettiği başarı, Lima'nın hükümet denetiminin güçlü bir tehdit altında bulunduğu alanlar tarafından çevrelenmeye başladığı, Lima'daki dağ kasabalarında ve şehiri saran gecekondu mahallelerinde başarılı siyasi ve askeri gerilla faaliyetlerinin hızla yayıldığı, aynı zamanda kuzeydeki dağ bölgelerinde yeni saldırıların devam ettiği anlamına gelmektedir.

Her ne kadar devrimci güçler, hükümetle karşı-karşıya gelişlerindeki hâlâ stratejik savunmada olsalar da, Başkan Gonzalo önderliğindeki PKP gerçek ilerlemeler kaydetmekte, hükümete karşı devrimi stratejik saldırısından önceki son adım olarak devrimle karşı-devrim arasında stratejik denge aşamasına geçmek için savaşı yükseltmektedir.

Callao Cezaevinden:

Yoldaş Meche Yenilmiyor.

Meche olarak tanınan, Laura Zembrano Paddila, 10 yıl hapis cezasına çarptırılmış bulunuyor. 20 Temmuz 1984'te Lima'da bol bol propagandası yapılan tutuklanmasını takiben, yetkiler onun Peru Komünist Partisinin (PKP) bu şehirdeki siyasi ve askeri faaliyetlerinde önemli bir rol oynadığını iddia etmişlerdir. Bu eski ilkokul öğretmeni, Mart 1981 "anti teronist" 46. kararnameden suçlu bulunmuştur. Bu cumhurbaşkanlık kararıname, PKP'yi yasaklamış ve PKP'nin önderlik ettiği silahlı mücadeleye her hangi bir desteği de kapsayan "terorizm" yasal kavramını yaratmıştır.

Meche'nin tutuklanmasının hemen ardından, Peru yetkilerinin, devrimci olduğu şüphe edilen diğer 84 kadınla beraber Callao kadınlar cezaevinde tutulan bu devrimci neferi öldürme çabalarını tamamlamasını engellemek için, Devrimci Enternasyonalist Hareketin desteklediği dünya-çapında bir kampanya başlatılmıştır. Bu sözkonusu kadınlar, sürekli saldırıya maruz kalmaktadırlar.

Göstergeler, Meche yoldaşın halen yaşadığı, aşırı işkenceye rağmen devrimci tutumunu muhafaza ettiği, Marksizm-Leninizm-Maoizm ve PKP başkanı Gonzalo'nun çizgisini savunmakta olduğu ve Callao cezaevinin içerisinde savaşmaya devam etmekte olduğu doğrultusundadır. Peru dergisi **Equis**'in 17 Aralık 1984 sayısında, dergi tarafından yazılı olarak verilen sorulara Meche'nin yanıtlarını yayınlamıştır. Röportaj inanılır gözükmektedir.

Yanıt tarihi 5 Aralık 1984'dür. Henüz tamamlanmış olan yasal işlem hakkında görüşü sorulmuş, yanıt olarak *"bir komünist olduğu için, en güçlü ideolojiyi üstlendiği için..."* cezalandırıldığını söylediği belirtilmiştir.

"Tüm mahkeme boyunca hakimler, bilhasa 7. mahkeme, hükümet ve düzen lehinde bir tutum takınmıştır. Sözümona özerk mahkeme kurulu baskıcı yasalar ile ve tertip içerisinde işletilmiştir: 46. kararname gerçekten terörist bir yasadır"

"Mahkeme, aşağılık ve onursuz yargıçların tarafsız ve 'adalete' hizmet ediyorlarmış gibi görüldüğü, utanç verici ve iğrenç bir komedi olmuştur. Onlar, mahkemedeki PİP'lerin (gizli polis-KD) bile destekliyemediği, dolaylı bir referans olarak bile kabul edilmeyecek bir ifadeyi övmüşler ve haklı çıkarmışlardır. Suçlanmış olduğum şeylerin hiçbirinin en ufak bir kanıtı bile yoktu; ancak onların sözümona 'vicdani kıstasları' beni suçlu bulmaya onlar için yeterli gelmiştir. Kör ve sağır gerici adalet, köhnemiş sömürü ve baskı rejiminin savunulması için yürürlüğe sokularak, onun karşı-devrimci özünü dahada derin olarak göstermiş ve yasal sistemin ve kutsal mahkeme kurallarının kapkara içyüzünü tamamen açığa çıkarmıştır. Ancak bu yasal kasaplık ve onun cezaları, devrim içerisinde onun karşısına dikilip karşı koyan halk evlatlarını bükemez"

"Ben 20 Temmuzda iki kadın polis tarafından tutuklandım ve 23'üne kadar Sivil Muhafızların ellerinde tutuldum. Bu günler boyunca gericilik bana hertürlü yöntemler ile işkence yaptı, benim irademi kırmaya ve devrimci moralime yönelik en adi ve sapık hareketlerle benim sahte itiraflar yapmamı sağlamaya zorladı."

"Daha sonra DİROCTE'ye (özel 'anti-terörist' polis-KD) transfer edildim. 4 Ağustos cumartesi gününe kadar burada karanlık zindanlarda kaldım. 3 tip işkenceye maruz kaldım: 1- Dört gün uyumadan ve dinlenmeden sürekli ayakta tutulmak, tehdit edilmek, sürekli seyredilmek ve hareket edilmekten oluşan psikolojik savaş. 2- Bu yöntemle amaçlarını elde etmeyi başaramayınca, özellikle böbrek, ciğer, kafa gibi önemli organlar üzere, vücudumun çeşitli yerlerini dövmeye başladılar. 3- daha sonra işkenceler. 'asılma' olarak tanınan, ellerini arkaya bağlı olarak havada asılı tutulmam ve bütün vücudumun dövülmesi üzerinde yoğunlaştı. Daha sonra fiziksel yokedilmek amacıyla asit ve pislik içerisine batırıldım."

"Peru Komünist Partisi, halkımızın kutsal haklarının savunulması için,

Mayıs 1980'de yığıtçe silahlı mücadeleyi başlattı. Bu geniş kapsamlı devrimci hareket, silahlı isyanın, proletarya ve kitleler için iktidarı ele geçirerek, sosyalist devrim ve nihai amacımız olan komünizme ulaşabilmek için Demokratik devrimi gözler önüne seren, kitlelerin, Özellikle yoksul köylülerin ayaklanmalarının kapılarını açmıştır."

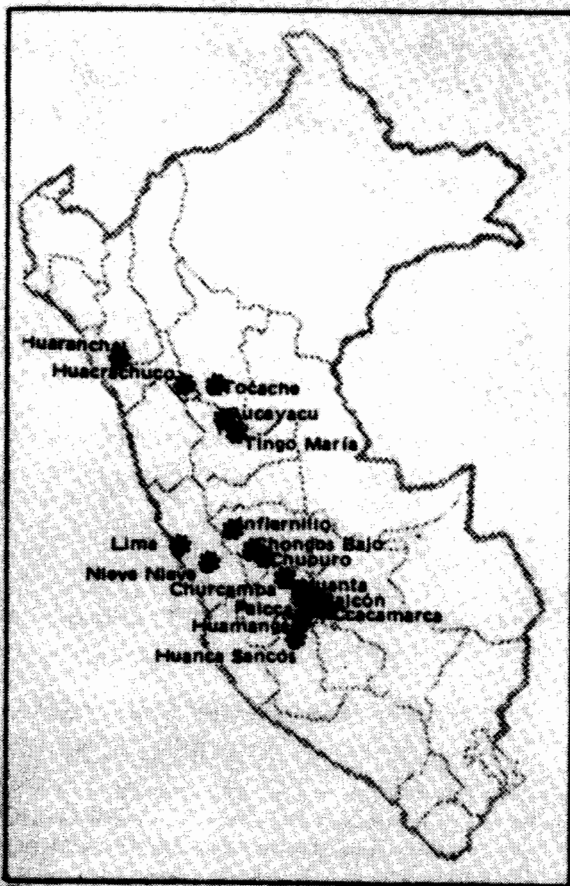
Gerillaların katliamlar ve cinayetler gerçekleştirdiği doğrultusundaki hükümet saldırılarını yanıtlaması istenildiğinde, şunları söylediği bildirilmiştir: "Halka ve onun partisine yönelik karşı-devrimci savaşı başlatan devlettir. Silahlı kuvvetler, bu karşı-devrimci savaşta esas güç olarak 1982'nin sonlarında devreye sokulmuştur, partiyi ve silahlı mücadeleyi durdurabilmek için bulabildikleri tek yöntem katliamdır... Bu, onların demokrasisi ve insan yaşamına verdikleri değerdir. Değer verdikleri hiç bir hak yoktur, sadece zulüm, vahşet ve çılgınlık vardır; devrimi böyle durdurmak istiyorlar. Gericilik devrimi kan içerisinde boğmayı düşünüyor, ancak döktükleri bu kan devrimin büyümesini sağlamaktadır. Bu gerici sırtlanlar halkın cesetleriyle beslenmenin rüyasını görüyorlar, ancak silahlı mücadelenin güçlü alevleri içerisinde yok olup gidecektir. Partinin amacı dünyayı değiştirmektir; yeni dünya eskisini yenecektir."

"Gericilik partiye karşı bir kampanya başlatmıştır. Partiyi yapmamış olduğu, Huancayo'da Birleşik Sol belediye başkanının öldürülmesi ile suçlamak için, ciddi bir oyun hazırlanmıştır. Onlar bizi Blacon, Sachabamba ve başka yerlerde, çocukları öldürmekle de suçladılar. Ancak onlar her zaman izlerini bırakmaktadırlar ve gerçek, eninde sonunda açığa çıkacaktır. Suçunu bizlere yükledikleri katliam ve soykırımları gerçekleştirenler hükümet, silahlı kuvvetler ve de polistir, ama gerçekler açığa çıkmakta, bu kampanyaları geri tepmektedir. Parti, cezalandırmalarını katliamla değil, halk mahkemeleriyle uygulamaktadır; ilerleyen halk adaleti, zulüm vahşet ve çılgınlığa başvurmaz. Bu tür hareketler, hükümetin siyasi planının, seçimleri için (Nisan 1985 cumhurbaşkanlığı seçimleri kastediliyor-KD) sahneyi hazırladıklarının bir parçasıdır."

Meche yoldaşın şunları da söylediği bildiriliyor. "bugün gelişmekte olan, iki cumhuriyetin güçlerinin karşı karşıya geldiği siyasi bir konjektördür. Bunlardan birisi köhnemiş kokuşmuş ve kendi çelişkileriyle parçalanmaktadır; diğeri ise yeni bir cumhuriyet, yeni bir sosyal sistem, ülkemizde ilk gerçekten özgür bir cumhuriyet olan yeni bir diktatörlük, silahlı mücadelenin alevi içerisinde kitleler arasında yükselmektedir."

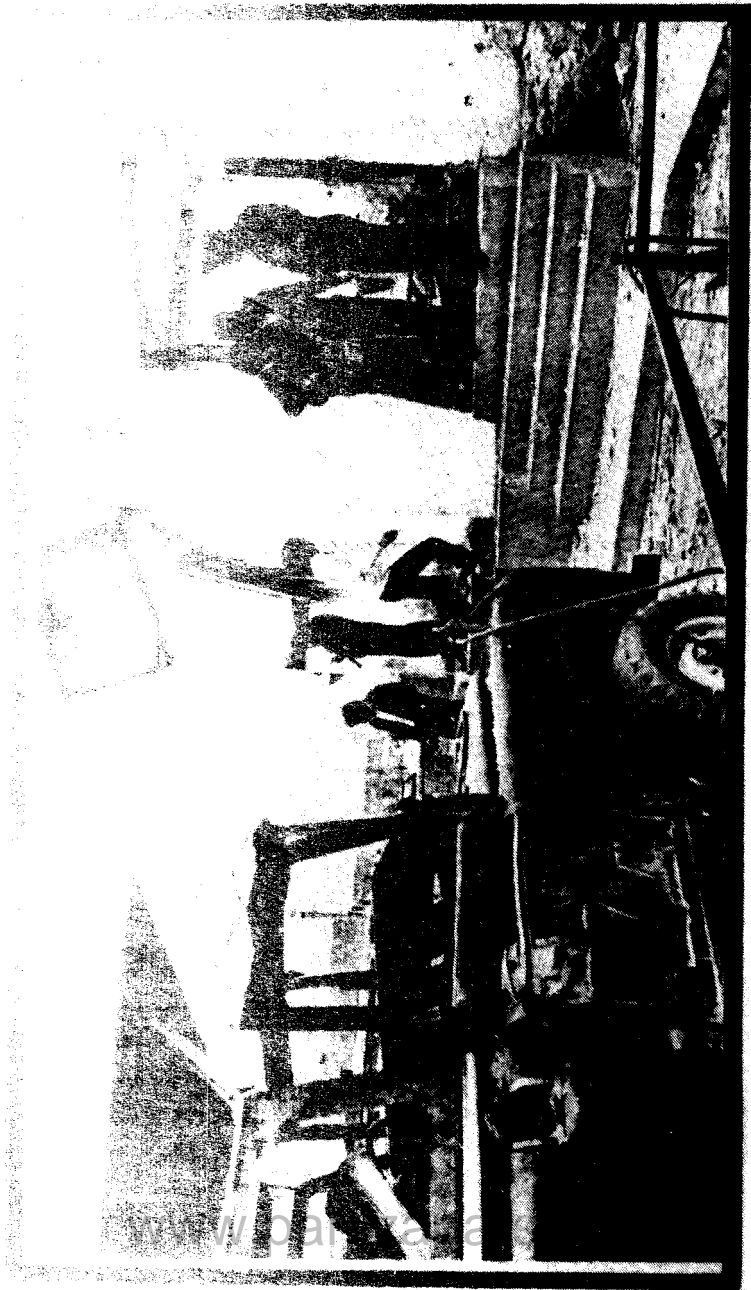
www.partizanarsiv.net

*Kazanılacak Dünya S.2'den alınmıştır.

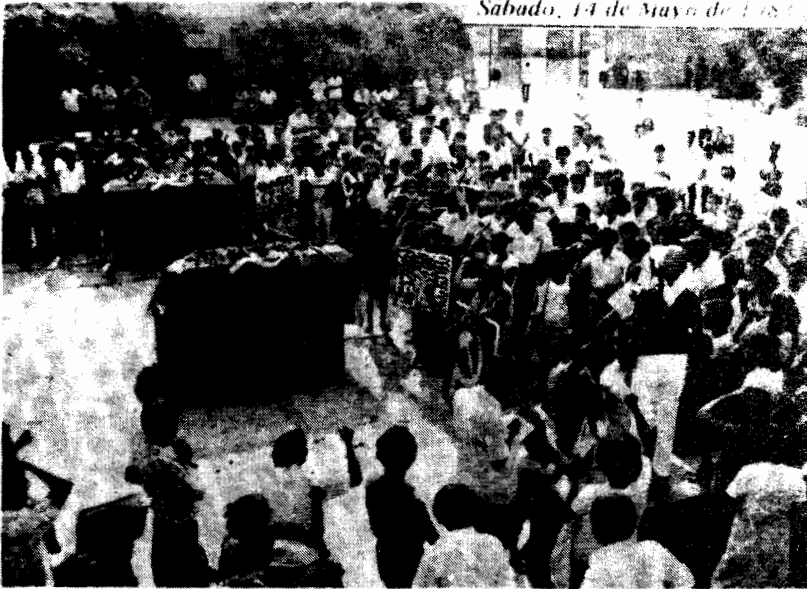

En menos de 10 días, 17 ataques.

CARETAS / JULIO 2, 1984

Sábado, 14 de Mayo de 1981

www.partizanarsiv.net

COMBATIR Y RESISTIR

Comunidad Democrática De Combate
del Callejón - Perú - 2007

www.partizanarsiv.net